

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The only fortress left standing is him.

citadel

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Claire Kent

Unrated PDF Knap Arrow - <https://kentley.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CITADEL

CLAIRE KENT

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı© 2023 Claire Kent'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

İÇİNDEKİLER

[Citadel Hakkında](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Ara](#)

[Claire Kent Hakkında](#)

CITADEL HAKKINDA

Dünya parçalandığından beri kız kardeşimden başka kimsem olmadı. Birbirimize sınıksıkı sarıldık ve birbirimize göz kulak olduk. Ama kanlı bir gece, selin harap ettiği sahildeki geçici sığınağımızı yerle bir ettiğinde, tek başıma hayatta kalmak artık seçenek değil. Birine güvenmek zorundayım ve Cole benim için o kişi.

Cole yıllarını kardeşini bulmak için lanetli, yalnız bir görevde geçirdi, ama bizi kurtarmak için kendi yolundan çıkıyor. Güçlü, metanetli ve azimli biri ve onu kurtarıcımdan daha fazlası olarak görmekten kendimi alamıyorum.

Ama Cole'a güvenmek bir hata. Adam her zaman .

Bu zor dersi öğrendikten iki yıl sonra, yine onun yardımına ihtiyacım var. Kız kardeşim kaçırıldı ve Cole'dan başka gidecek kimsem yok. Yardımını kabul edeceğim çünkü başka seçeneğim yok ama ona bir daha asla kalbimi ya da bedenimi emanet etmeyeceğim.

Kız kardeşim için her şeyi yaparım, buna sonunda hep terk edecek bir adam için her şeyi bir kez daha riske atmak da dahil.

YAZARIN NOTU

Citadel, neredeyse bir duoloji'nin ilk kitabı olarak beni şaşırttı. Kitap, romantizm ve karakter gelişimi açısından tamamlandı - bu konuda büyük bir uçurum yok - ancak bu kitabın sonunda, serilerin bir sonraki kitabında ele alınacak ve çözülecek olan hala asılı kalan konu başlıkları var. Ayrıca Citadel'de tanıdık yüzler de görmüyoruz. Önceki kitaplardaki karakterler de dahil olmak üzere seriyle daha büyük bağlantılar bir sonraki kitapta ortaya çıkacak. Bu serideki alışkanlığımda bir değişiklik olduğu için, okurken neler beklemeniz gerektiği konusunda sizi uyarmak istedim. Bir sonraki kitabın adı Sanctuary ve Del'in kız kardeşi Breanna hakkında olacak, ancak Citadel'deki çözülmemiş olay örgüsü unsurlarını devam ettirecek ve bu karakterleri Kindled serisinin yerleşik topluluğuna geri bağlayacak. Sanctuary bu sonbaharda çıkacak. Şu anda bu serinin sekiz kitap olmasını planlıyorum - Mack ve Anna'nın son kitabı olacak. Ancak, ilham almaya devam edersem, bu tamamlandıktan sonra bir yan seriye başlayacağım.

MEVSİM BAHARA DÖNERKEN SABAHLAR DAHA ERKEN GELİR VE
Okyanusta gün doğumu beni her zaman uyandırır.

Bugün uyandığımda büyüyen ışığa göz kırpıyorum. Dün gece uyurken bir güneş lekesinin içine kaymış olmalıyım. Battaniyelerimizi her zaman sabah olduğunda açık pencereden yüzümüze güneş vurmuyacak şekilde ayarlarız.

Homurdanarak diğer tarafıma dönüyorum ama o pozisyonda uzun süre kalmıyorum. Uyandığımda, kalkıp güne başlamak zorundayım. Balıklar sabahın erken saatlerinde kıyıya daha yakın oluyor ve yeterince hızlı avlanabilirsem, sahile ulaşip biraz yiyecek aramak için zamanım olabilir.

Okyanus suları yıllarca tüm doğu sahilini sular altında bıraktıktan sonra nihayet geri çekiliyor. Beş yıl önce Avrupa'ya çarpan asteroidin ardından yaşanan iklim değişiklikleri neredeyse bir yıl boyunca kasırga üstüne kasırga yarattı ve kıyıdan elli mil içerideki her karış toprağı sular altında bıraktı.

Ailem Norfolk, Virginia'da yaşıyordu; on beş yaşında ben, annem, babam, ablam ve henüz doğmamış küçük kız kardeşim... Bilim insanlarının her iki kıyının da eninde sonunda yaşanmaz hale geleceğine dair uyarılarına rağmen Impact'ten sonra aylarca orada kaldık. Ne de olsa gidecek başka yerimiz yoktu.

Üçüncü canavar kasırgadan sonra nihayet pes ettik. Arabamızı topladık ve herkes gibi batıya gittik. Charlottesville'de geçici bir sığınağa yerleştik, ta ki bir milis grubu sığınağı basıp tüm malzemeleri çalana ve sığınağı savunmaya çalışan herkesi öldürene kadar.

Babam baskında öldürüldü. Annem ve küçük kız kardeşim bir ay sonra doğum sırasında öldüler.

zamandan beri ben ve ablam Breanna varız.

Hâlâ uyuyor, yüzünü güneşe dönmüş, başının üzerinde bir battaniye var. Vern genellikle akşamları onu becermek ister, ama daha sonra yanımda uyumaya gelir.

Ayağa kalkıyorum, sırtımdaki ve bacaklarımdaki sert kasları gevşetmek için birkaç esneme hareketi yapıyorum ve ardından kot pantolonumu ve atletimin üzerine yıpranmış, büyük boy bir sweatshirt giyiyorum.

Breanna battaniyenin altından kayıyor ve güzel, çilli yüzünü ve canlı kıvılcı saçlarını ortaya çıkarmak için battaniyeyi aşağı kaydırıyor. Bana halsizce göz kırpmıyor. "Günaydın, Del. Hemen gidiyor musun?"

Adım Delaney, ama herkes bana hep Del der. "Evet. Güneş doğuyor."

"Tamam. Dikkatli ol."

"Her zaman öyleyimdir. Erken yakalanırsam biraz daha yiyecek toplayacağım, o yüzden normalden geç kalabilirim."

"Çok geç kalmayın. Tek güvenli değil." "Artık etrafta bizden başka kimse yok."

"Belki." Yüzünü buruşturuyor. "Ama buradan kimin geçeceğini asla bilemezsin."

"Herkes kıyıların yaşanmaz olduğunu düşünüyor. Burada olacak kadar çılgın olan bir tek biz varız."

"Belki," diyor tekrar. "Ama bizim kadar çılgın birkaç kişi daha olabilir. Eğer birini görürseniz, tekneye doğru koşun."

"Yapacağım."

"Bana söz ver."

"Söz

veriyorum."

"Tamam. Çok geç kalma." Başını battaniyeyle örtmeden önce bana gülümsüyor ve tekrar uyukluyor.

Her zaman uyumayı sevmiştir. Onu suçlamıyorum ve bu ayrıcalığı ona tekrar göndermiyorum. Vern'i becermek zorunda olan o. İki yıl önce yirmi iki farklı kurtulan ve kaçaktan oluşan grubuna katılmamıza izin verdiğinde anlaşılmamız böyleydi.

Çok kötü olmadığını söylüyor. Adam ellili yaşlarında ve pek de erkeksi ya da enerjik değil. Sikiş genellikle hızlı ve vanilya gibi oluyor ve Bre- anna bunun Vern ve diğerlerinin bize sağladığı koruma için kolay bir takas olduğunda ısrar ediyor.

Hâlâ hoşuma gitmiyor. Bunu yapmak zorunda olmasından nefret ediyorum. Ama şu anda başka seçeneğimiz yok.

Bugün esinti çok kuvvetli. Pencere açıklıklarından esiyor; sert, tuzlu ve dalgalardan gelen spreyle nemli. Eski bir sahil otelinin dokuzuncu katındayız. Bu bölgede hâlâ ayakta duran tek bina o. Yapısıyla ilgili bir şey diğerlerinin çökmesine rağmen ayakta kalmasını sağlamış. Birkaç ay önce su seviyesi bu katın hemen altındaydı. Şimdi yedinci kata kadar indi, bu yüzden teknelere ulaşmak için iki kat merdiven inmek zorundayım. Yaz geldiğinde, altımızdaki açıkta kalan katlar yeterince kurumuş olacak ve orada yaşayabilecek ve merdiven çıkma zahmetinden kurtulacağız.

Okyanus çekildikçe katları inmeye devam ediyoruz.

Otele bağlı beş farklı teknemiz var ama sadece en küçüğünü almama izin veriliyor.

Zaten daha büyük olanlarla uğraşmak istemezdim.

Eski yaşamında bu küçük bir motorlu tekneydi, ancak şimdi geçici yelkenlerle donatıldı ve ayrıca esintinin işbirliği yapmadığı zamanlar için kürekler de kullanılıyor. Bu sabah tekneye tırmanıp palamar ipini çözdükten sonra yelkeni hafifçe ayarladım. Rüzgârı hemen alıyor ve beni otelin görüş alanından çıkarıyor.

Eski plaj, Hampton Roads bölgesindeki beş şehir gibi tamamen sular kalmıştır. Bu tek otelin tepesi okyanustan dışarı uzanıyor, su, gökyüzü ve yükselen güneşten başka hiçbir şeyle çevrili değil.

Bir dakika sonra ağıma attım.

Bazen şansım yaver gider ve ilk denemede bir balık sürüsü yakalarım. Bugün o günlerden biri değil. Günlük av için yeterli balığa ulaşmam üç saatimi alıyor. Otele dönüyorum ve balıkları tuzlama ve kurutmaya hazırlamaktan sorumlu olan Fran'e bırakıyorum. Bu da gıdaları muhafaza etmek için elimizdeki tek yöntem.

Bugün tekneden çıkma zahmetine katlanmıyorum çünkü aklımda biraz çöp karıştırmak var. Tekrar yola koyuluyorum ve eskisinden çok daha uzakta olan yeni kıyı şeridine doğru yelken açıyorum.

Üzerinde yürünebilecek bir karaya ulaşmam bir saatten fazla sürüyor. Artık yumuşak kum ya da kayalık sahil yok. Çamur ve

Yaşlı ağaç kökleri ve bataklık araziden gerçekten berbat bir koku yayılıyor. Belli belirsiz çürümüş.

Ama bu bölgedeki bir milyon hane selde sular altında kaldı. Tüm o eşyaların bir yere gitmesi gerekiyordu. Çoğu kullanılamaz durumda.

-Yıllarca su altında kalarak yok olmuş ama geçen ay kadın kıyafetleriyle dolu şu ağır hizmet tipi plastik saklama kutularından birini buldum. Üzerimdeki sweatshirt ve iç çamaşırını oradan aldım. İçini dolduramayacak kadar cılızım ama hiç yoktan iyidir.

Bugün bataklık arazide yürüyorum ve etrafa saçılmış enkazı araştırıyorum. Parçalanmış kitaplar ve yatak takımları. İşe yaramaz, parçalanmış elektronik eşyalar. Kırık cam, plastik ve metal parçaları. Arada bir araba. Ters dönmüş bir okul otobüsü.

Sonunda hava koşullarından zarar görmemiş, kapalı bir plastik saklama kutusu buluyorum. Açarken nefesimi tutuyorum, içinde çeşitli mutfak eşyaları bulduğumda memnun oluyorum.

Bardakların bazıları kırılmış ama kullanılabilir durumda tabaklar ve kahve fincanları var. Küveti tekneme sürüklüyorum, değersiz şeyleri ayırıyorum ve geri kalanları otele götürmek üzere yüklüyorum.

Güneşi kontrol ediyorum ve öğleden sonra olduğunu görüyorum.

En az bir saat daha yiyecek arayacak kadar zamanım var.

Zor bir iş. Üstüm başım çamur içinde ve cildim güneşten kıpkırmızı. Breanna bana güneş yanığı olmamam konusunda öğüt verirdi ama bundan kaçınmam neredeyse imkânsız.

Aile mirasımız İrlandalı. Breanna gibi çillerim yok ama bronzlaşmayı reddeden açık bir tenim var. Benim gözlerim kahverengi, onunkiler ise mavi. Saçlarım da kız kardeşiminki gibi güzel bir kıvılcık değil. Sadece güneşte kırmızımsı parlayan daha koyu bir kumral. Ama bu önemli değil çünkü son birkaç yıldır kafamı kazıtıyorum. Saçlarımı temiz ve dağınık tutmakla uğraşmak çok zor. Kafa derimin yanmasını önlemek için her zaman eski bir çorap başlığı takıyorum.

Breanna bunun iyi olduğunu söylüyor. Beni korumanın bir yolu olarak mümkün olduğunca cinsiyetsiz görünmemi istiyor, bu yüzden de sıkmayan şapka ve bol sweatshirt giymemi teşvik ediyor.

Benim için fark etmez. Fark edilmemeyi seviyorum. Böylesi daha güvenli.

Fırtınanın yıktığı bir evin kalıntılarını keşfediyorum. O kadar kötü durumda ki, ıslak enkazı kaldırmak ve altında işe yarar eşyalar aramak çok kolay.

Fazla bir şey yok.

İşime yarayacak pek bir şey yok.

Molozlarla uğraşırken ellerimi sıyırıyorum ve birden fazla kez bir ayağım çamura çok fazla batıyor ve çekip çıkarmayı zorlaştırıyor.

Tüm o çalışma, rahatsızlık ve acı. Bir hiç uğruna.

Neredeyse tamamen çamura gömülmüş başka bir plastik küvet gördüğümde, bitkin ve tiksinişmiş bir halde pes etmek üzereydim. Bu kutular kurtarılabilir eşyalar için en iyi seçenek.

Enkazı temizlemek çok çaba gerektiriyor, ama sonunda kapağı çekip çıkarabilecek kadar küveti ortaya çıkarıyorum.

İçinde ne olduğuna göz kırpiyorum.

Konserve. Çorba. Sebzeler. Fasulye. Konservelerin çoğu hâlâ sağlam, etiketleri bile okunabiliyor.

Konserve, bu kadar uzun süre hayatta kalma şansı olan tek gıda türüdür ve geçmişte neredeyse hiç kimse bunu plastik kaplarda saklamayı düşünmemiştir.

Tüm küveti tekneye sürükleyecek kadar kazmamın imkanı yok, bu yüzden çantama sığdırabildiğim kadar tenekeyi tekneye taşıyorum ve sonra biraz daha almak için geri dönüyorum.

Neredeyse ikinci kez tekneye ki çantamın askısı omzumdan kaydı. Düşüyor ve kutular çamurlu zemine dökülüyor.

Onları almak için eğilmiş, zahmete lanet okuyordum ki aniden bir varlığın farkına vardım.

Bir insan. Bir adam. Tam önümde duruyordu. Onu daha önce fark etmemem için bir gölge gibi hareket ediyor olmalıydı.

Yavaşça doğrulup elimi bıçağıma doğru götürüyorum.

Elinde tabanca ve sırtında tüfek var, yani benim küçük bıçağımın bir önemi yok.

İri yarı. Hem uzun hem de kaslı. Tıraşlı bir kafası var - sadece kafa derisinde koyu bir kirli sakal görünüyor - ve bir kurt gibi garip gümüşü gözleri var. Tam olarak yakışıklı sayılmaz ama gücü yansıtıyor. Güç. Şiddet.

Silahlar olmasa bile, bu adama karşı hiç şansım olmazdı.

Ve işte buradayım. Tamamen yalnızım. Savunmasız. Bugünlerde insanların uğruna cinayet işleyeceği bir konserve yiyecek stokuyla.

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Değerlendirmek için, takdir etmek için değil. Vücudum bol kıyafetlerimin altında zar zor görünüyor ve zaten ev hakkında yazılacak bir şey değil.

Adam gözleri dışında kılını bile kıpırdatmıyor. Önce beni, sonra da yere düşen yiyecekleri tarıyor.

Hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi. Benim konumumda kaçmak savaştan her zaman daha güvenlidir. İki elimi de evrensel bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırıyorum ve yavaşça geri çekilmeye başlıyorum.

Yemeği alabilir. Zaten uzun zamandır balıktan başka bir şey yemeden yaşadığımız için o konserveler için kavga edecek değilim.

Ama bu adam sert. İri, sert vücudunda ve yüzünün keskin hatlarında yumuşaklık yok. Üzerinde uzun süre kullanılmaktan solmuş ve incelmış kamuflaj pantolon ve göbeğinde ve koltuk altlarında ter izleri olan gri bir tişört var. Boynundaki zincirde künyesi var ve boynunun sağ tarafında bir izinin bir kısmı görünüyor.

Impact'ten bu yana geçen yıllarda öğrendiğim bir şey var.

Pek çok erkek sırf yapabildiği için öldürür ya da saldırır. Bunun için bir neden gerekmez.

Bu adam onlardan biri olabilir.

Ben ondan uzaklaşırken kıpırdamıyor ya da tepki vermiyor, yani bu bir rahatlama. Yavaşça geriye doğru adım atmaya devam ederken o sert, sessiz bakışlardan gözümü alamıyorum.

Bir dakika sonra, ne kadar tehlikeli olursa olsun bana saldırmayacağına ikna oldum.

Neden emin olduğumu bilmiyorum ama eminim.

Çok uzaklaşmamıştım ki uzaktan erkek sesleri duydum.

Birden fazla. Gürültülü. Sert.

Nefes nefese başımı sese doğru salladım. Küçük grubumuzdan başka bir ses duymayalı uzun zaman olmuştu.

Gözlerim tekrar adamınkilere kayıyor.

"Git," diye mırıldandı, alçak sesle ve otoriter bir şekilde. "Şimdi."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Ses tonundaki aciliyeti fark ediyorum ve tüm içgüdülerim yine de bana bağırıyor. Topuklarımın üzerinde dönerek koşmaya başlıyorum ve tekneme ulaşana kadar durmuyorum.

Diğer adamlar görüldüğünde tekneye tırmandım ve kürek çekerek kıyıda olabildiğince hızlı uzaklaştım. Hala bir mesafe uzaktaydılar. Birbirlerine benziyorlar. Sertleşmiş paralı asker tipleri. Bir kadının karşılaşmak isteyeceği tipler değil.

Diğerleri ilk adama ulaştığında ben de suya girmiştım. Uzak görüşüm hiçbir zaman iyi olmadı, bu yüzden figürlerini sadece bulanık olarak görebiliyorum. Konuşuyorlar gibi görünüyor. Belki de bana doğru bakıyorlardı. Ama bunun bir önemi yok.

İlk adam bana zarar vermedi ve şimdi diğerlerinin ulaşamayacağı kadar uzaktayım.

Döndüğümde öğleden sonra olmuştu ve Breanna teknelerin yanında bekliyordu. Demirleme halatını alırken kaşlarını onaylamaz bir şekilde çatıyor, ancak ona topladıklarımı gösterdiğimde daha az sinirlenmiş görünüyor.

Bardakları ve tabakları aldım, bir konserve var.

Birkaç kişi ayrıldığı ve birkaç kişi de öldüğü için şu anda otelde on yedi kişi yaşıyoruz. Yaşları altmış ile altı-genç arasında değişen, zorunluluk dışında gerçek bir bağı olmayan rastgele bir çeşitliliğiz. Breanna dışında hiçbirini sevmesem de genel olarak kötü bir grup değil.

Herkes yiyecek kutuları için heyecanlı. Akşam yemeğinde balığımızın yanında yemek için biraz kuru fasulye ve biraz karışık sebze açıyoruz.

Neredeyse eğlenceli. Yemekler güzel -yıllardır yememiş olmama rağmen hâlâ tadı damağımda kalan o konserve ve diğerleri şakalaşıp gülüşüyorlar.

Ben konuşmam. Başkalarının yanındayken neredeyse hiç konuşmam. Sorulara sadece kısa cevaplar veriyorum. Utangaç olduğumu düşünüyorlar. Belki de çok zeki olmadığımı. Ama gerçek şu ki bu, insanların bana dikkat etmesini engellemek için geliştirdiğim bir strateji. Vücudumu saklıyorum. Kimseyle göz göze gelmem. Ve sadece gerektiğinde konuşmak.

Breanna'dan başka söyleyecek kimsem olmasa bile söyleyecek çok şeyim var.

Oteldeki tüneğimiz her zaman güvenli bir sığınak olmuştur çünkü etrafımız okyanusla çevrilidir ve bir tekne olmadan ulaşmak imkansızdır. Nöbet bile tutmuyoruz. Buna hiç ihtiyacımız olmadı.

Kimse burada olduğumuzu bilmiyor, bu yüzden kimse bizi almaya gelmiyor.

Belki de çok kayıtsız kaldık ama hiçbir uyarı almadık. Tehlikenin ilk işareti, akşam balık avlamak için tekneye binmek üzere aşağı inen Geo'nun boğuk bir çılgılığı oldu.

Hepimizin ayağa fırlaması için yeterli bir uyarı. Vern aceleyle merdivenlere koşup Geo'nun iyi olduğundan emin olmak için aşağıya seslendi.

Bir silah sesi duydum. Gürültülü, ani ve beni sarsıyor. Sonra Vern yere yığıldı.

O kadar büyük bir şok ki, göğsünden yere kan sızmaya başladığında hepimiz bir dakika boyunca öylece durup bakıyoruz.

Sonra merdiven boşluğundan bir yabancı çıkıyor. İri, çirkin ve elinde bir tüfek vardı.

Burada biri var. Otelimizde. Ne kadar akıl almaz olsa da. Ve az önce Geo ve Vern'i öldürdüler.

Aramızda birkaç silah var ve Fran onlardan birine doğru koşuyor, ama adam silahına ulaşmadan onu vuruyor.

Ondan sonra ne olacağını bilmiyorum çünkü kaçmaktan başka bir şey kalmadı. Breanna'nın kolundan tutup arka merdivenlere doğru koşarken onu da peşimden sürüklüyorum. Yolda eğilip çantanın askısını tutuyorum. Dünyada fazla eşyam kalmadı ama hepsi o çantanın içinde.

Bu merdivenlerden yukarı çıkan başka bir adam olabilir, ama okyanusa açılan bir pencereden atlamak istemediğimiz sürece aşağı inmenin başka yolu yok.

Kaçma umudumuz varsa muhtemelen yüzmemiz gerekecek, ancak altımızdaki seviyeden atlamak daha güvenli olacaktır.

Kimseyle karşılaşmadan sekizinci kata ulaşıyoruz. Üstümüzdeki ve altımızdaki katlardan sesler ve şiddet sesleri geliyor.

Kim olduğunu biliyorum. Daha önce gördüğüm diğer adamlar. Ortaya çıkıp kurt gözlü ilk adama katılanlar. Beni teknede görmüş olmalılar ve bir şekilde okyanusta bir yerde güvenli bir sığınağımız olduğu sonucuna varmış olmalılar.

Baskın yapan ve yok eden tipler olarak, sahip olduklarımızı alabilmek için saldırmaya karar verdiler.

Neredeyse hiçbir şeyimiz yok, ama bu onlar için yeterli.

Breanna şokta ama onu otelin arka tarafına, teknelerimizin demirlediği yerin karşısına sürüklerken benimle hareket ediyor.

Pencereden dışarı baktığımda sudan başka bir şey görmeyi beklemiyorum. Suyu atlayabilir ve fark edilmeden kıyıya yüzmeye çalışabiliriz.

Zor bir ihtimal. Ama elimizdeki tek şans bu.

Boş su yerine, görüş alanıma giren bir tekne var. Benim küçük teknem olduğunu görene kadar kalbim sıkışıyor ve içindeki adam

Sahilde karşılaştığım. Kurt gözlü adam.

Karaya geri dönüyor. Burada her ne saldırı oluyorsa, o da buna dahil olmuş olabilir. Ama o katılmıyor. Ayrılıyor.

"Hey," diye . Bu bir risk ama almak zorundayım.

Adam döndü ve beni gördü. Birkaç saniye durakladı. Sonra rotasını değiştirdi ve binanın kenarından sarktığımız yere doğru ilerledi.

Yeterince yaklaştığında, bir jest yapıyor. Bariz bir hareket.

Atlayacağız.

"Del, hayır." Çantamı şaşırtıcı derecede iyi bir atışla tekneye doğru fırlattığımda Breanna'nın nefesi kesiliyor.

"Sorun yok. Bize zarar vermeyecek." Açıklayacak zamanım yok, zaten nasıl açıklayacağımdan da emin değilim. Bu adama neden güvendiğimi bilmiyorum ama güveniyorum. Kıyıda bana zarar vermedi. Şimdi de bize zarar vermeyecek.

Breanna itiraz edemedi suya atlıyorum. Karanlık su beni bir soğuk şokuyla sarıyor ama nefes alabilmek ve kendimi tekneye yönlendirebilmek için başımı kaldırarak yüzmeye başlıyorum.

Arkamda bir su sıçraması duydum. Breanna da atlamış olmalı. Tabii ki atlamıştır. Ben kıyamete doğru gidiyor olsam bile, o da benimle geliyor.

Tekneye ulaştığımda adam eğilip beni tek bir güçlü hareketle yukarı çekiyor ve ıslak bir yığın halinde yanına bırakıyor. Breanna'yı da yukarı çekebilmesi için yolundan çekiliyorum. Tekne sallanıyor ama ters dönmüyor.

Kürekleri kapıyor ve bizi otelden uzaklaştırmak için güçlü kulaçlarla kürek çekmeye başlıyor.

Kurulanmak için kendimi silkeliyorum. Breanna sürünerek yanıma otururken dişleri takırdıyor. "Onu tanıyor musun?" diye fısıldıyor.

"Bugün erken saatlerde ona rastladım." "Güvende mi?"

Cevabı bilmediğim için omuz silkeliyorum. "O diğerlerinden daha iyi."

Adam muhtemelen mırıltılı konuşmamızı duyuyor ama bize bakmıyor ve tepki vermiyor.

O da hiçbir şey söylemiyor. Sadece otelin görüş alanından çıkana kadar kıyıya paralel kürek çekiyor. Sonra bizi karaya çıkarıyor.

Breanna ve ben tekneden inip biraz kuru olan zeminde yürürken ikimiz de titriyoruz.

Denizin alçalan karanlığına bakıyor. "Sence geri dönebilir miyiz? Ne kadar kalacaklar?"

"Söyleyemem," diye mırıldanıyor adam. Gözleri loş ışıktaki hâlâ tuhaf bir şekilde gümüş gibi görünüyor. Breanna'dan bana doğru kayıyorlar.

"Zaten geri dönemeyiz," diyorum, muhtemelen kız kardeşimin de bildiği sağduyulu gerçeği dile getirerek. "Diğerlerinin hepsi ölmüş olacak ya da... ya da her neyse. Gitmiş olacaklar. Oraya tek başımıza gidemeyiz."

Belki bir süreliğine yapabiliriz. Ama hayat artık tek başımıza olmak için çok zor. Çalışmak ve savunmak için daha fazla el olmadan çok zayıf.

Çok uzun süre dayanamayız.

Başımı sallıyor, yüz hatları hafifçe çalışıyor. İki yıldır burada güvendediz. İlk kez biraz olsun rahatlayabildik, tam bir nefes alabildik.

Artık yok. Tıpkı eskiden inandığımız diğer her şey gibi.

Geriye sadece ikimiz ve kendi başının çaresine bakmaya alışkın olduğu belli olan bu sert yabancı kalmıştı.

"Diğerleriyle birlikte miydin?" Breanna adamdan okyanusa bakarak soruyor.

"Bir süredir aynı yöne gidiyorduk. Ama bu ben değilim." Geldiğimiz yöne doğru eliyle işaret ediyor. "Ben onlar gibi değilim. Gidecek bir yeriniz var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Sadece güvenli bir yer," diyor

Breanna. "Artık öyle bir yer yok."

"Neresi olursa," diyorum ona. "En azından bizi yeterince uzağa götürebilir misin?" Geriye, o vahşi adamların hâlâ pusuda beklediğini hissettiğim yere endişeyle bakıyorum.

"Evet. Öyle yapacağım. Dinlenmeden önce biraz mesafe alsak iyi olur." Yürümeye başladığında Breanna ve ben de onu takip ediyoruz.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yok ama başka seçeneğimiz de yok.

Yarı yıkılmış eski bir taş kiliseye ulaşana kadar bataklık ve tehlikeli zeminde yaklaşık iki saat yürüyoruz. Adam bunu zaten biliyor olmalı ki hemen oraya yöneliyor ve bizi kırık yapının altında hala korunmuş bir odaya götürüyor.

Herhangi bir yer kadar güvenli hissettiriyor, bu yüzden oraya yerleşiyoruz, çantamdaki şişeden tuzdan arındırılmış sudan biraz içiyoruz ve adamın çantasından biraz kurutulmuş et yiyoruz. Sonra sırayla tuvalete gidiyoruz.

Çantamda küçük bir battaniye var. Onu çıkarıp Breanna'ya uzatıyorum. Tam paylaşmamız için ısrar edecekti ki -yüzünde bunu görebiliyorum- adam çantasından bir battaniye çıkarıp bana doğru fırlattı.

"Ne kullanacaksın?" Ona sordum. "Üşümüyorum."

Kıyafetlerim büyük ölçüde kurudu ama hava çok nemli ve arazi çok ıslak olduğu için hâlâ hafif nemli hissediyorum. Daha fazla itiraz etmeden battaniyeyi üzerime sarıyorum ve ağır kokmasına rağmen hemen kendimi daha iyi hissediyorum.

Onun yaptığı gibi.

"Sana ne diyeyim?" diye soruyor her zamanki sesi olan o hırçın mırıltıyla.

"Ben Del. Delaney, ama herkes bana Del der. Bu da kız kardeşim Breanna. Peki ya sen?"

"Cole."

"Teşekkürler," diyorum, garip bir şekilde utanıyorum, sanki kıvranmak istiyorum. "Bizi kurtardığın için."

Bana bakıyor. Cevap vermiyor.

"Evet, teşekkür ederim," diye ekliyor Breanna. Benden Cole'a bakıyor ve kaşları birbirine yaklaşıyor. Tam olarak ne gördüğünden emin değilim ama ona yaklaşıyor. "Eğer karşılığında bir şey istiyorsan, seni becerebilirim. Eğer ilgileniyorsan."

Olabildiğince açık söylüyor. Tereddüt yok. Çekinmeden. Tehlikeli koşullar ve çıkarıcı erkekler karşısında her zaman böyle davranmıştır. Zorla almaktansa isteyerek vermek daha iyidir. Hep böyle derdi.

Ve onu neyin endişelendirdiğini anladım. Cole'un bana bakışını beğenmemiştii. Yüzünde şehvet ya da hayranlık belirtisi göremiyorum. Yirmi yaşında olmama rağmen -seks olabileceğim yaştan daha büyük-kadın olduğumun farkında bile olmadığından eminim.

Ama bana bakıyordu, bana *odaklanmıştı* ve beni her zaman erkeklerden korumaya çalıştı.

Yani burada boşlukta duruyor. Benim için. Bedenini benimkiyle olası bir tehlike arasına koyuyor.

Beni sinirlendirse bile uygulandırıyor. Çünkü Cole'u benim kadar iyi okuyamadığı açık.

Teklifinden rahatsız olacak.

Yanılmıyorum. Dudağı kıvrılıyor ve geriye yaslanıyor. "Yapma bunu," diyor kabaca.

Kaşlarını çatıyor ve geri çekiliyor. "Yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim. Sadece teklif

ediyordum." "Ben

bunu yapmam."

Dudakları ayrılıyor. "Seks yapmak mı?"

"Avantajını kullan. Ödeme olarak sevişmiyorum."

"Oh. Tamam." Bakışlarıyla buluşuyor, kafasının karıştığı belli ama olayların bu şaşırtıcı dönüşünden rahatsız değil. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Del yasak bölge."

"Breanna, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum!" Gözlerini bana dikti. "Anlıyorum. Hayatta kalmak için her türlü korkunç şeye katlanmak zorunda kaldık ama ben buna katlanmayacağım. Kimse sana dokunmayacak." Sessizce düşüncelere dalmış Cole'a dönüyor. "Eğer birini becermek istiyorsan, beni alabilirsin. Del yasak bölge."

"Anlaşıldı," diyor adam neredeyse hırıltılı bir sesle. Kadının koyduğu sınırlara kızgın değil. İmalar onu rahatsız ediyor.

"Beni becermek istemiyor," diyorum usulca.

"Belki. Belki de olmaz. Ben sadece temel kuralları belirliyorum."

"Yardımanız için minnettarız," diyorum ona. Eminim şimdi bizi terk edecek kadar kırılmayacaktır.

"Seni buradan daha güvenli bir yere götüreceğim," diye mırıldanıyor, sert yüzünde gülümsemeden eser yok. Onun gülümsediğini daha önce hiç görmemiştim.

Şimdi ne dediğini ben de anlıyorum. Arkadaşımız, ortağımız ya da daimi koruyucumuz olmayı teklif etmiyor. Bizi ölüme terk ettiği için suçluluk duymadan bırakabileceği bir yere götürecektir. Sonra da kendi yoluna gidecek.

Bu yol her ne olursa olsun. Sorun değil.

Kendi başımıza kaldığımız yıllar boyunca karşılaştığımız herkesten farklı değil. Size zarar verecek insanlardan uzak durun ve yardım edebilecek olanlardan faydalanın. Bu hayatı atlatmanın tek yolu budur.

Şu anda Cole'a ihtiyacımız var. Bizi güvende tutan tek şey o. Bu yüzden onsuz güvende olabileceğimiz bir yere ulaşana kadar onunla kalabiliriz.

Tabii artık böyle bir yer varsa.

BEKLEDİĞİMDEN DAHA İYİ UYUYORUM - BİRKAÇ SAAT BOYUNCA GÖZÜMÜ AÇMADAN Gözler. Nihayet uyandığımda neredeyse şafak sökmek üzereydi. Kilisenin eskiden çift kapılı olan geniş açıklığından gökyüzü aydınlanmaya başlıyor ama henüz beni uyandıracak kadar parlak değil. Neyin uyandırdığından emin değilim.

Ayağa kalkıp hemen Breanna'yı değerlendiriyorum, hala yanımda yerde mışıl mışıl uyuyor. Cole görünürde yok. Loş odayı daha dikkatli bir şekilde taradığımda ondan hiçbir iz bulamıyorum.

Sürüsü bile gitmiş.

Kahretsin. Belki gece gitmiştir. Bizimle işi bitmişti ama bize doğrudan söylemek istemedi.

Ayağa fırlıyorum ve kilisenin çevresini dolaşarak dışarı çıkıyorum.

Cole gittiyse, gitmiştir. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Kendi başımıza iyi olacağız. Daha önce de idare ettik.

Onunla çok daha güvendeydim.

Kilisenin etrafını dolaştım ve neredeyse kapıya ulaşmıştım ki binanın bir tarafındaki ağaçlık alandan bir figür çıktı.

Cole. Dünkü gibi iri, sert ve tehditkâr. Hala aynı kıyafetleri giyiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, durduğum yere doğru adım atarak.

". Gittiğini sanmıştım."

Çantası bir omzuna asılı. Belki de benim çantamı aldığım gibi onu da hep yanında götürmek alışkanlıktır. "Gittiğimi mi sandın?" Sesi şimdi normalden daha da gür.

"Evet! Yani, sen orada değildin." Omuz silktim, bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Adamı çok az tanıyorum. Kaçma ihtimalini düşünmemi garip bulmayacaktır herhalde. "Bilmiyordum."

"Buradaydım."

"Şimdi anlıyorum." Sertçe yutkunuyorum. Sonra ormanı işaret ediyorum. "Ben gidiyorum..." İşemem gerektiğini bildiğini varsayıyorum, ki muhtemelen daha önce dışarıda yaptığı şey de buydu.

"Uzağa gitme."

Omuzumun üzerinden ona biraz kaşlarımı çatıyorum çünkü patronluk taşıyor. Bana patronluk taslayacak Breanna var. Başka kimseye ihtiyacım yok.

Ama onun tavsiyesine uyuyorum ve uygun bir ağaç bulup pantolonumu indirip çömelip işmeden önce ormanda fazla uzaklaşmıyorum.

Fazla üretemiyorum. Dün neredeyse hiç su içmedim.

Bir gün belki içme suyunun daha erişilebilir olduğu bir yerde yaşayabilirim. Fran'in okyanus suyunu tuzdan arındırıp içilebilir hale getiren bir cihazı olduğu için yeterince suyumuz vardı, ancak küçük bir sistemdi ve bu yüzden kaynaklarımız her zaman sınırlıydı.

Cole' yanında bir matara var ve Breanna ile benim şişemizde hâlâ suyun yarısından fazlası var. Yine de sonsuza kadar sürmeyecek. Elbette karada içme suyu elde etmenin daha iyi yolları vardır.

Ormandan kiliseye doğru geri dönerken bunu düşünüyorum. Bir el beni aniden yakaladığında, hiçbir uyarım yoktu.

Korkuyla haykırıyorum ve pençesinden kurtulmaya çalışıyorum. Ancak kavrama çok güçlü. .

Panik hızla yükseliyor, ancak başımı kaldırıp beni tutanın Cole olduğunu gördüğümde duruluyor.

"Ne oluyor lan?" .

"Sana uzağa gitme demiştim. Ya bir yabancı olsaydım?" "Sen yabancı değilsin! Sen bir pisliksin.

Bırak beni!"

"Daha dikkatli olmalısın. Ve kendi başının çaresine nasıl bakacağını öğrenmelisin."

"Kendimi koşarak savunuyorum."

"Bu iyi bir strateji," diyor başını sallayarak, sözlerimi ciddiye aldığının kanıtı olarak. "Ama seni çoktan ele geçirmişlerse işe yaramaz. Artık denizin ortasında güvenli küçük bir adada değilsiniz. Tetikte olman gerekiyor."

Kolumu hâlâ kavıyor, ben de silkeliyorum, gerçekten yakmamış olsa da ovalıyorum. "Olacağım. Dünyanın tehlikeli bir yer olduğunu zaten biliyorum. Bu kadar uzun süre hayatta kalan bunu zaten bilmediğini mi sanıyorsun? Bu konuda kaba olmana gerek yok."

Son yorumu görmezden gelir ve soruya yanıt verir. "Bilmek var, bir de bilmek var." Gözlerini hızla kilisede açılan kapıya ve sonra tekrar bana çeviriyor. "Bunu hep yapar mı?"

"Ne yapmak?" Breanna'dan bahsettiğini biliyorum ama ne sorduğunu bilmiyorum.

"Etraftaki her erkeğe kendini sunar." "Bizi hayatta tutan şey buysa, yapar." Dudakları gerildi.

"Senin diğer erkeklerden farklı olduğunu bilmiyordu. Bunu kişisel algılama."

Kızgın görünmüyor. Sadece belli belirsiz hoşnutsuz. Ama kadınların da erkekler gibi hayatta kalmak için ne yapmaları gerekiyorsa onu yapmalarına şaşırmış olamaz.

"Senden bunu yapmanı beklemiyor mu?"

Ağzım açık kaldı. "Hayır. Dün gece onu , değil mi? Beni her zaman bundan korumaya çalışırdı. Çok da önemli değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Demek ki zaten kimse benimle pek ilgilenmiyor." Bu sözleri gerçekçi bir şekilde söylüyorum. Sızlanmıyorum ya da şikayet etmiyorum. Aslında özellikle çekici olmamak bir rahatlama kaynağı oldu.

Bana boş boş baktığında, "Ben güzel değilim" diye ekliyorum.

"Bunun önemli olduğunu mu sanıyorsun? Mesele cazibe değil. Bu güçle ilgili."

"Pekala, Evet. Ne zaman Bu Zorla. Ama bazen Bu cazibe hakkında."

"Eğer bir kişi bunu hayatta kalmak için yapıyorsa, o zaman bu asla çekicilikle ilgili değildir. Her zaman güçle ilgilidir."

"Bu yüzden olabildiğince çok seçim yapıyor. Kendini kime hakkında. Kendisi için olabildiğince fazla güç tutmaya çalışıyor."

geldiğince."

"Bunu anlıyorum. Onu yargılamıyorum."

Anladığım ciddi. "Güzel. Çünkü bu zaten senin işin değil. Bana karşı her zaman çok korumacı olmuştur, özellikle de küçükken, ama ben de onun gibi hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparım. Artık çocuk değilim."

Gözleri kısıldı. Bakışları soğuk ve sert, sanki bakışlarının gücüyle beni etkileyebilirmiş gibi.

Bu kesinlikle göz korkutucu, ama doğamdaki inatçı damar bana ters ters baktırıyor. Sonra da "Ama böyle bir şey yapmayı pek istemiyorum, o yüzden mümkünse bundan kaçınmayı tercih ederim" diye ekleyerek yumuşatıyorum.

Başını sallıyor. "Kendini nasıl savunacağını öğren. Bu kesin bir şey değil. En güçlülerimiz bile düşebilir. Ama bu yardımcı olabilir." "Ben kendimi iyi savunurum."

"mi?"

"Evet." Bıçağımı her zaman sakladığım kılıfından çıkarıp ona gösteriyorum.

"Tamam." Belirli bir duruş sergiliyor. Yırtıcı bir duruş. "O zaman sen de kendini benden koru."

"Nasıl?"

"Nasıl yaparsan yap."

"Bıçakla mı?" Arada sırada hak etmiş olsa bile bu adamı bıçaklamak istemiyorum.

Cole bana doğru geliyor ve ben yolundan çekiliyorum. Küçük ve hızlıyım ve her zaman ayaklarımın üzerinde oldukça çevik olmuşumdur. Genellikle iri yarı, hantal adamlardan çok uğraşmadan kaçabilirim ama Cole hantallığın tam tersi.

Yabani bir zarafeti var. Sinsice dolaşan bir panter gibi. O bir meydan okuma. Heyecan verici.

Bana farklı açılardan ve farklı şekillerde birkaç kez saldırdığında kalp atışlarım hızlanıyor ve kanım zonkluyor. Her seferinde ondan kurtulmayı başarıyorum.

"Güzel," diyor birkaç dakika sonra. "Geldiğimi anladığında, kaçma konusunda iyisin. Ama her zaman geldiğini göremezsın. Bu sefer arkadan geleceğim. Bakma. Sadece tepki ver."

Gergin ve nefesimi tutarak bekliyorum. Yaklaşacağını yanlış tahmin ederek birkaç kez seğirdim.

Sonunda "Sen hiç-?" dedim.

İşte o zaman -tabii ki o zaman- hamlesini yapıyor. Kolumu tuttu, bıçak elimden düşene kadar salladı ve sonra beni boğana kadar döndürdü.

Nasıl kaçacağımı bilmiyorum. Benden çok daha büyük. Her nefes alışımda onun doğal kokusu beni boğuyor ama beklediğim kadar rahatsız edici değil.

Cole her yerdeymiş gibi hissediyorum. Her yerde.

Kıpırdanıyorum, üzerimdeki sabit tutuşunu kırmak için elimden geleni yapıyorum, o sırada bir boğaz temizleme sesi beni şaşırtıyor.

Gözlerim kiliseye açılan kapıda duran Breanna'ya kayıyor. Kaşlarını çatıyor.

"Sadece yardım ediyordu-" Açıklama girişimim Breanna'nın başını sallamasıyla kesildi.

Ağaçlara doğru adım atarken Cole'a tıslıyor. "Çek ellerini."

Kısa bir süre sonra batıya doğru yürümeye başlıyoruz. İç kesimlere doğru ilerledikçe arazi daha sert ve daha az bataklık hale geliyor, ancak yürüyüş hala zor ve tatsız.

Cole pek konuşmuyor ve Breanna da çoğunlukla benimle konuşuyor. Aralarının daha iyi olmasını isterdim ama Breanna ona güvenmiyor ve o da bunu biliyor.

Ona güvenme şeklimi haklı çıkaramıyorum. Bu her şeyden çok içgüdü.

Onun hakkında yanılıyor olabilirim. Daha önce de oldu.

Günün ortasında yaklaşık bir saat mola veriyoruz. Hava ısınıyor ve güneş parlak bir şekilde vuruyor. Çarpışma'dan sonraki yıllar boyunca gökyüzü asteroid çarpışmasından kaynaklanan toz ve enkazla kaplıydı, ancak temizleniyor olmalı çünkü gökyüzü neredeyse yeniden mavi ve bugün güneş dayanılmaz.

Cole bize ağaçların arasında biraz gölge bir yer buldu. Breanna'yla birbirimize bitmiş su şişemize bakıp hüzünlendiğimizde Cole her zamanki mırıltısıyla şöyle diyor: "Daha fazla tatlı suyun olduğu bir yere varıyoruz. Daha sonra biraz bulup kaynatacağız, böylece içmek daha güvenli olacak."

İkimiz de rahat bir nefes aldık. Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Onun da suya ihtiyacı var, yani en azından bu konuda ona güvenebiliriz.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" Ona sordum.
Bana uzun uzun baktı. "Daha içerilere."
"O kadarını biliyorum. Aklınızda bir yer var mı diye merak ettim.
İç kesimlerde çok seyahat ettiniz mi?"
Başını sallıyor. "Fazla değil. Sahilde bir aşağı bir yukarı dolaştım."
Kaşlarımı çatattım. "O zaman bizi nereye götüreceğini nereden biliyorsun?"
"Bilmiyorum. Ama çok şey duydum. İç kesimlerde bir sürü topluluk var. Bazıları istikrarlı ve kaynaklara sahip olmalı. İşe yardım edersen muhtemelen katılmana izin verirler."
"Bu iyi olurdu," diyor Breanna iç çekerek. "Uzun zamandır sahilde sıkışıp kaldık ve orada gerçek bir topluluk yok."
"Biliyorum."
Cole'a kaşlarımı çatıyorum. "Neden şimdiye kadar iç kesimlere gitmedin? Neden sahile inip çıkıyorsun? Daha fazla insanın olduğu yerde daha iyi bir hayat bulacağından eminim."
Bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor.
Yüzümü buruşturdum. "Neden daha önce o adamlarla birlikteydin? Bize saldıranlarla mı? Senin tipin gibi görünmüyorlar. Bir süredir aynı yolu izlediğinizi söylemiştiniz. Hangi yoldu o?"
Hala cevap yok.
"Neden söylemiyorsun? Seni kıyıda tutan ne?"
"Del," diye mırıldanıyor Breanna, ses tonunda bir uyarı var. Beni her zaman erkeklere karşı çok fikirli olmam konusunda uyarırdı. Bundan hoşlanmazlar ve genellikle kötü tepki verirler.
Cole'un bakışları parıltıya dönüştü ama hâlâ bir şey söylemedi.
"Sadece soruyorum," diye başlıyorum. Adamdaki bir şey beni sinirlendiriyor. Ondan cevaplar koparmak istiyorum. "Neden uzun zaman önce iç kesimlere gitmediniz?"
"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor.
"Kapa çeneni Del," diye tekrarlıyor Breanna sahnede fısıldayarak. Bıkkın bir inilti çıkarıyorum ve pes ediyorum.
Kesin olan bir şey var. Cole, hiçbir şeyden kurtulabileceğim bir adam değil.

Günün geri kalanında ve sonraki üç gün boyunca kilometrelerce ıssız kırsal alanda ilerliyoruz.

İlerledikçe zemin sertleşmeye devam ediyor ama daha az ürkütücü ve yabancı değil. Hâlâ eskiden güneydoğu Virginia'dayız, ancak sessiz çiftlikler, küçük kasabalar ve köy yolları yerine, suyla dolmuş otlaklar, hâlâ hayata tutunmaya çalışan çaresiz ağaçlar ve eski medeniyetin küflü kalıntılarından oluşan yabancı bir manzarada yürüyoruz.

Okyanusun ortasında sular kalan otelimizden çok daha iç karartıcı ve izole edici hissettiriyor.

Nefret ediyorum.

nefret ediyorum.

Ayaklarım ağrıyor. Tenis ayakkabılarım sürekli ıslanıyor ve parçalanmanın eşiğinde. Uzun kollu kıyafetlerime ve şapkama rağmen cildim yanıyor. Ve böcekler var.

Her yerde böcekler var.

Breanna da aynı derecede mutsuz. Cole'un ne düşündüğünü anlamak mümkün değil ama kimsenin bu tür bir seyahatten keyif alacağını sanmıyorum.

Tabii o kişi mazoşist değilse.

Cole'un eğilimlerini bilmesem de, buna inanmakta zorlanıyorum.

Günler geçtikçe ne daha arkadaş canlısı ne de daha konuşkan oluyor. Sonunda Breanna bile sohbet edemeyecek kadar yoruluyor, bu yüzden çoğunlukla sessizlik içinde ilerliyoruz.

Yürüyüşün dördüncü tam gününün sonunda, coğrafya nihayet değişmeye başlar. Bataklık neredeyse tamamen yok olmuştur. Zemin eğimli tepeler halinde yükselip alçalıyor. Ve hatta uzaklarda bazı dağlar bile var. Daha kuru bir zemine geçtikçe böcekler de azalıyor ve hava daha taze geliyor.

Kendime rağmen daha iyi hissetmeye başladım.

O akşam mola verdiğimizde Cole her zamanki gibi bir kamp ateşi yakıyor, böylece içilebilir olduğundan emin olmak için suyu kaynatabiliyoruz. Daha önce bir tavşan vurmuştu, şimdi de derisini yüzüyor ve ateşte kızartmadan önce şişlere geçiriyor.

O kavrulmuş et, balık ve deniz yosunu dışında hiçbir şey yemediğim yıllar boyunca yediğim en iyi şeydi.

"Sence diğer insanlara ulaşmadan önce ne kadar uzağa gitmemiz gerekecek?" Cole'a çenemdeki yağları elimle silerken soruyorum

kazağım.

Yarı omuz silkiyor. "Bilmiyorum." Değişen ateş ışığında yüzü özellikle sarp görünüyor ve gözleri düpedüz ürkütücü. "Dağlar, muhtemelen."

Şu anda uzaktaki dağları görmek için çok karanlık, ama ne kadar uzakta göründüklerini yeniden fark ettim.

"Sence oraya varmamız ne kadar sürer?" Yemek yerken beni dinleyen Breanna'ya bakarak soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Belki bir hafta daha."

Omuzlarım çöktü. Bu yürüyüşün bir hafta daha sürmesi kulağa korkunç geliyor ama sanırım daha hızlı bir şey beklemek gerçekçi değildi. Virginia'yı boydan boya yürümek kolay değil ve gitmemiz gerekenin bu kadar olup olmayacağını kim bilebilir.

Belki de Virginia'nın tamamı artık neredeyse terk edilmiş durumda ve daha da batıya gitmemiz gerekecek. Görünüşe göre Cole'un aklında da bizimki kadar net bir hedef yok. Bu yolculuğu karanlıkta yapıyoruz.

"Artık kimsenin arabası var mı?" Breanna soruyor.

Cole bakışlarını ona doğru kaydırır. "Hâlâ buralardalar. Çoğunlukla terk edilmiş ve bozulmuş. Eskiden ara sıra araba kullanan insanlar görürdüm ama artık etrafta neredeyse hiç benzin yok. Şansımız yaver gidebilir belki ama buna pek güvenme."

"Buna güvenmiyordum. Sadece merak ediyordum. Bu kesinlikle güzel olurdu."

Arabaya binmenin nasıl bir his olduğunu bile zar zor hatırlıyorum. En son yaptığımda 15 yaşındaydım.

Araba kullanmayı bile öğrenemedim.

"İyi bir nehir olsaydı, bir sal inşa edebilirdik," diyorum boş boş.

"Bu kötü bir fikir değil. Ancak nehirler çoğunlukla yanlış yöne akıyor."

Gülüyorum. "Ah. Doğru. Bu hiç iyi olmayacak. Sanırım tüm yolu yürümemiz gerekecek."

"Fazla seçeneğim yok."

Ateşin karşısında birbirimize bakıyoruz. Söyleyecek başka bir şey yok. Cole belli ki kendisiyle ya da hayatıyla ilgili hiçbir şeyi bizimle paylaşmak istemiyor ve Breanna ile ben birbirimizin hayatını zaten biliyoruz.

Sonunda Breanna ve ben yan yana yere kıvrılıp uyuyoruz.

Cole uyursa, onu henüz görmedim.

Ertesi sabah huysuzdu, çoğunlukla sohbet etme çabalarımıza yanıt olarak homurdanıyor ve çok fazla soru sorduğumda beni tersliyordu.

Biz yürürken o önümüzde ilerliyor.

Breanna bana döndü. "Sinirlerimi bozuyor."

"Benimki de. Ama o bize yardım ediyor. Sanırım buna katlanabiliriz."

"Ama ihtiyacımız var mı? Buralarda kimse yok. Kendi başımıza da onunla olduğu kadar kolay yürüeyebiliriz."

"Dün gece bize o tavşanı vurdu."

"Doğru. Ama muhtemelen kendi başımızın çaresine bakabiliriz." "Belki de. Ama neden yapalım ki?"

Başını sallıyor ve Cole'un sırtının görüldüğü önümüze bakıyor. Omuzları geniş ve tişörtünün ortasında ter izi var. "Ona güvenmiyorum."

İçim sıkılırken gözlerimi onun yüzüne dikiyorum. "Neden? Bir şey mi yaptı?"

"Hayır. Sadece ona güvenmiyorum. Nedeninden emin değilim." "Oh." Bir dakika düşündüm.

"Ona güveniyorum." "biliyorum. Nedenini anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum. Sanırım içgüdüsel bir şey."

"Evet. Genellikle içgüdüler iyidir ama bazen başka şeyler onları mahvedebilir."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"Bir erkeğin seksi olduğunu düşünmek gibi. Bu her zaman iyi içgüdüleri mahveder."

Yanaklarım hafifçe kızarıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Onun seksi olduğunu düşünmüyorum, Breanna."

"Değil mi?"

"Hayır. Yani, sanırım kendi tarzında yakışıklı biri ama ben... ben... onun peşinde değilim."

"Sen değil misin?" Şimdi bana yakından bakıyor.

"Hayır! Neden böyle düşünüyorsun? O benim peşimde değil."

"Buna ikna olmadım."

"Ciddiyim. Beni kadın olarak görmüyor bile."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşları şüpheyle kalkıyor.

"Evet. Söz veriyorum. En ufak bir hareket bile yapmadı ya da bana şehvetle bakmadı bile."

Buna gülüyor ve uzanıp şapkamı çekiştiriyor. "Sana şehvetle bakan bir adamı tanıyabileceğinden bile emin değilim."

"Hey! Ben artık çocuk değilim, biliyorsun."

"Öyle olmadığını biliyorum. Ama erkeklerle çok fazla deneyimin yok ve sahip oldukların da biraz... çarpık. Belki şu anda senin bedeninden hoşlanmıyor ama seni fark ediyor. Seni *görüyor*. Bunu benim kadar sen de göre. Ama bu onu gerçekten anlayabileceğin anlamına gelmiyor ve ona güvenebileceğin anlamına da gelmiyor."

Yutkunuyorum çünkü günlerdir içimde dönüp duran ama tam olarak ifade edemediğim gerçeği kelimelere döktü. "Ben... Ben bilmiyorum."

Bir elini koluma koyup yürümemi engelliyor ve yüzümüzü birbirimize dönmemiz için beni çeviriyor. "Beni dinle, Del. Ben biliyorum. O adam bir canavar değil. Karşılaştığımız diğerleri gibi değil. Ama o bir kaçak. Bir çeşit görevi var ve bu onu yönlendiriyor. Onun için en önemli şey bu. Biz onun önceliği değiliz ve asla da olmayacağız. Lütfen ona güvenmeyin."

Tekrar sertçe yutkunuyorum ve geçici olarak konuşmadan başımı sallıyorum. Sonunda dedim ki, "Tamam. Sana inanıyorum. Ama en azından... ondan yararlanamaz mıyız? O bize yardım etmek isterken, bizim de ona izin vermemiz gerekmez mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Evet, evet. Evet, bunu yapabiliriz. Sadece lütfen gittiğinde incinmeyin ya da şaşırmayın."

"Tamam."

Şu anda endişeli ve üzgün olduğum için bunu konuşmayı bitirmek için .

Ve ona inanıp gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Kımıldayın!" Cole önümüzden sesleniyor. Arkasını döndü ve onaylamaz bir şekilde bize bakıyor.

"Geliyoruz," diye cevap veriyor Breanna, ona yetişmek için acele ederken kolumu çekiştiriyor.

Ona ulaştığımızda Cole kısılmış gözlerle yüzümü inceliyor. "Neler oluyor?"

Breanna gülümseyerek, "Hiçbir şey," diyor.

Ona inanmıyor. "Onu üzecek ne söyledin?" "O hiçbir şey söylemedi. Ben üzgün değilim."

Bu bir yalan. Ve üçümüzün de inanmadığı bir yalan.

Öğleden sonra bir nehre geldik. Derin suları olan büyük bir nehir. Virginia nehirlerini üçüncü sınıfta öğrenmişim ve genellikle isimlerini hatırlayabiliyorum, ancak bunun hangisi olduğunu belirleyecek kadar net bir zihinsel haritam yok.

Sorduğumda Cole bunun James Nehri olduğunu söyledi. Doğuya doğru akıyor olması çok kötü çünkü bir deniz salını birbirine bağlayıp bizi yürüdüğümüz uzun mesafe boyunca taşımaya izin vermek çok kolay olurdu. Ama biz ters yöne gidiyoruz ve en azından nehir takip edebileceğimiz net bir rota sunuyor.

Ayrıca dere ve akarsularda bulabildiğimizden çok daha iyi su sağlıyor. O akşam Breanna ve ben nehirde banyo yaptık ve uzun zamandır ilk kez kendimi temiz -cildimde tuz olmadan gerçekten temiz- hissediyorum.

Cole kıyıda bir heykel gibi dururken, tüfeği hazır ve sırtı bize dönükken kıyafetlerimi çıkarmak biraz garip hissettiriyor. Bakmaya meyilli görünmüyor. Aslında, çok uzun sürdüğünde acele etmemiz için homurdanmak dışında bizden tamamen habersiz davranıyor.

Havlumuz yok, bu yüzden zar zor ıslanana kadar havada kurutmak zorundayız. Sonra giyiniyoruz.

Biz tehlikeye karşı gözcülük yaparken Cole'a da nehirde banyo teklif ediyorum ama reddediyor.

Bize hem tüfeğini hem de tabancasını nasıl kullanacağımızı öğretti, ancak henüz onlarla bize güvenmiyor. Temiz olmak onun için savunmasız olmaktan kaçınmaktan daha az öncelikli.

Sanırım onu suçlamıyorum.

Çok ıslandığım için hâlâ titriyorum, o da kamp ateşi yakıyor. Zaten daha fazla içme suyu kaynatmamız gerekiyor.

Biz su üzerinde çalışırken ormana doğru yürüdü ve birkaç dakika sonra çok büyük ölü bir yılanla geri geldi.

Breanna bundan uzak durur, ama eti pişirdikten sonra hiç de fena değildir. Breanna bile biraz yiyor. Yemek yemektir ve tek seçeneğimiz açlıktan ölmekten seçici olmaktan kaçınamayız.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Cole her zamanki gibi kampın çevresinde dolanıyor. Her zaman, her zaman tetikte.

Breanna eğildi ve şapkamı çıkardı. Bana geri vermeden önce biraz kir ve ölü yaprak silkeliyor. "Saçların uzuyor."

Elimi kafa derimde gezdirip ince kirli sakalımı hissediyorum. Muhtemelen yarım santim uzunluğundadır. Kafamı tıraş etmeyeli neredeyse bir ay oldu. "Evet. Sanırım öyle. Bunu gerçekten düşünmemiştim."

"Tekrar tıraş mı edeceksin yoksa uzatacak mısın?"

"Bilmiyorum." Saçımı tekrar ovuyorum. Aslında avucumda bıraktığı his hoşuma gidiyor. Daha uzun saçlarla nasıl görüneceğimi merak ediyorum. Kendimi şu ankinden daha uzun bir saçla görmeyeli yıllar oldu. "Kazıtmak daha kolay."

"Evet. Bu mantıklı." Breanna'nın kendi canlı kıvılcık saçları omuzlarından daha uzun ve tek bir Fransız örgüsü şeklinde toplanmış.

"Belki hoşuma gidip gitmediğini görmek için biraz uzamasına izin veririm. Eğer sinirlerimi bozarsa, tekrar tıraş edebilirim."

"Tamam. İyi plan." Titrek ateş ışığında yüzümü izliyor. "Nasıl görüldüğüne hiç önem vermiyor gibiydin."

"Gerçekten umurumda değil. Çok güzel olmamam her zaman yardımcı olmuştur."

"daha güzelsin."

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. "Gerçekten mi? Her zaman öyle değilmişim gibi."

"Olmanı istemedim. Olmasaydın senin için daha güvenli olurdu. Ama eğer olsaydım kendimi kötü hissederdim..." Yüzü buruşuyor ve gözleri hafifçe yaşıyor. "Güzel olmadığını düşünmeni istemiyorum. Ya da erkeklerin senin görünüşünü beğenmeyeceğini. Ya da istersen kadınların."

Bir boğuluyorum. "Erkeklerden hoşlanıyorum, Breanna."

"Evet, anladım. Ama hayatının kısıtlanmasını istemiyorum. Herhangi bir şey tarafından. Ve kesinlikle benim tarafımdan değil. Yirmi yaşındasın. Çocuk değilsin. Eğer başka yönlerini keşfetmek istiyorsan, sana engel olmayacağım. Sadece erkeklere karşı dikkatli ol. Lütfen dikkatli ol." Karanlıkta Cole'un sinsice dolaştığı yere doğru bakar.

"Şunu keser misin?" Fısıltıyla tıslıyorum. "Aramızda böyle bir şey yok!"

"O zaman neden o ortaya çıktıktan sonra saçlarını uzatmayı düşünmeye başladın?"

"Bu onunla ilgili değil. Beni o şekilde düşünmüyor. Sen orada muhteşemken nasıl düşünebilir ki?"

Breanna gözlerini devirir. "Erkeklerin hepsi aynı şeyden hoşlanmaz, tıpkı kadınların da aynı şeyden hoşlanmadığı gibi. Ama daha önce söylediklerimde ciddi dim. Görünüşe göre savunmasızlığımızdan yararlanmayan tanıdığım birkaç erkekten biri, ama bu onun iyi biri olduğu anlamına gelmiyor. O bir terk eden. Ne hissediyor olursanız olun, kendinizi ona teslim etmeyin."

"Gitmeyeceğim-"

"Sadece dikkatli ol. Belki bir kasabaya ya da istikrarlı bir topluluğa gidebilirsek, erkek konusunda daha fazla seçeneğin olur. Eğer birini istiyorsan, bir tane bulmanı istiyorum. Seni daha mutlu edecek hiçbir şeyi kaçırmayı istemem. Ama lütfen onu seçme."

Yanaklarını yanıyorsa. Bizi duymadığından emin olmak için karanlığı kontrol edip duruyorum. O kadar yumuşağız ki duyabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Belki sen de bir erkek bulabilirsin," diyorum, kısmen bunu söylemek istediğim için, kısmen de konuyu değiştirmem gerektiği için. "Yani senin istediğin birini."

Yüzünü buruşturuyor ve nefesini üflüyor. "Ben sadece ikimizin de güvende olmasını istiyorum. Bunun için bir erkek gerekiyorsa, o zaman bir erkeği kabul ederim. Ama istediğim bir erkek olduğunu hayal edemiyorum... sadece istemek için."

"Asla bilemezsin."

Gülümseyor ve bana yarım bir sarılma veriyor. "Doğru. Asla bilemezsin."

ERTESİ SABAH, HER GIBİ ŞAFAK VAKTI UYANDIM, GÖZ KIRPARKEN
Kendimi nerede göre ayarlıyorum.

Havada artık tuz ya da balık yok. Toprak gibi kokuyor. Yeşillik.
Ve Cole.

Yakın olmalı.

Doğrudum ve onu birkaç adım ötede dururken gördüm. Sanki bana doğru bakıyormuş gibi geliyor ama gözlerim yüzüne ulaştığında nehre baktığını görüyorum. Teni ıslak, hala su akıyor, demek ki bu sabah nehirde temizlenmiş olmalı.

"Gitme vakti geldi mi?" Dışarıda uyuduğum için sesim hâlâ kısık, soruyorum.

"Henüz değil. Hava aydınlanana kadar beklemek daha güvenli. Kız kardeşin birkaç dakika daha uyuyabilir."

"Tamam." Breanna'yı henüz uyandırmadığım için mutluyum. Hiçbir zaman sabah insanı olmadı ve bu sonsuz yürüyüşte daha da kötü. Kalkıp biraz esneme hareketleri yapıyorum. Kıyafetlerimle uyumuşum, bu yüzden ayakkabılarımı giymekten başka yapacak bir şey yok. Yüzüme su sıçratmak için nehir kıyısına doğru yürüyorum.

İşim bittiğinde, elimi suyun içinde gezdirerek kıyıda çömelmiş halde kalıyorum. Nasıl hissettirdiğini seviyorum. Hareket eden suyun sesini seviyorum. Sabahın sessizliğini seviyorum. Ve vücudumun şu anda ağrıdığı olmasını.

Sonra birden bire bir canavar bana saldırdı.

Tek bildiğim bu. Bir çeşit canavar. Büyük, karanlık ve kürkle kaplı. Burnu, dişleri ve hırıltılı bir sesi var.

Ve ben daha nereden geldiğini görmeden ya da ne olduğunu anlamadan üzerime geliyor.

Keskin bir acı beni sersemletiyor. Ayaklarım yerden kesildi ve canavar hızla hareket etti. Geri çekiliyor ve sonra tekrar saldırıyor.

Ben ölüyüm. Birkaç saniye içinde ölmüş olacağım.

Tam bu panik dolu düşünceyi aklımdan geçirirken, hırıltıların arasında bir silah sesi yankılanıyor. Saldırgan acı içinde inliyor ve geri çekiliyor.

Bu bir yaban domuzu. Ya da kıllı ve dişleri olan bir domuz. Ya da öyle bir şey. Garip bir hareket yapıyor, sanki tekrar saldıracaktı gibi - yaralı ama hala ayakta- ama sonra arkasını dönüp kaçıyor.

Bir el daha ateş ediliyor ve hayvan yere düşüyor, durana kadar ivmesiyle bir an için yan yatıyor.

Ölmüş.

"Del!" Breanna itiş kakış arasında uyandı ve şimdi bana doğru koşuyor. Hâlâ yerdeyim ve sol kolum beni öldürecekmiş gibi ağrıyor.

"Ben iyiyim," diyebildim. Kolumun her yerinde kan var. Hayvan boynuzlamış olmalı.

Çok daha kötüsü de olabilirdi.

Cole bana ulaşabilmek için Breanna'yı kenara iterek yanıma geliyor. Beni tepeden tırnağa taradıktan sonra kolumu eline alıyor ve yarayı inceleyebilmek için kanı siliyor.

Omzumdan dirseğime kadar büyük bir kesik.

"Berbat görünüyor," diyor Breanna. "Dikiş atılması gerekiyor."

"Şu anda buna imkân yok. Temizleyip bağlayacağım ve en iyisini umacağız."

Çantasında eski bir gömlek bulup şeritler halinde yırtıyor, bir parçasıyla yarayı elinden geldiğince temizliyor, diğerleriyle de sıkıca bağlıyor.

"Temiz tutmamız gerek," diye mırıldanıyor gözlerimi tutarak. "Yoksa enfeksiyon kapacak. Eğer , ölürsün. Anladın mı?"

"Evet, anlıyorum. Temiz tutacağım." Dönüp ağlamamaya çalıştığı her halinden belli olan Breanna'ya bakıyorum. "Söz veriyorum."

Titriyorum. Elimde değil. Devam eden panikten ve geçmeyen, hatta iyileşmeyen acıdan.

Cole eğilip çenemi kaldırıyor ve sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi yoğun bir şekilde yüzüme bakıyor. "Sen güçlüsün," diyor sonunda. "İyi olacaksın."

Garip bir şekilde, sert sözler rahatlatıcı. Onlara inanıyorum. Dişlerim hâlâ takırdıyor ve Breanna bir battaniye alıp omzuma sarmak için yanıma getiriyor.

"Bir süre dinlenebilirsin," diyor Cole. "O domuzun bir kısmını keseceğim. Hepsini alamayız ama orada ziyan edilemeyecek kadar çok et var. O yüzden biraz dinlenin. Oh, ve işte." Çantasına eğiliyor ve hap şişesine benzeyen bir şey çıkarıyor. İçinden üç tane yanık ya da ange hapi çıkarıyor. "Advil. Ağrıya iyi gelir."

"Şimdiye kadar süresi dolmamış mıydı?" Breanna soruyor. Yıllardır herhangi ilaç görmemiştik.

Omuz silkiyor. "Hâlâ işe yarıyor gibi görünüyor."

Gerçekten işe yaramaları için dua ederek hapları yutuyorum. Ağrı hala korkunç ve şu anda hiç geçmeyecekmiş gibi geliyor.

Sonraki birkaç gün öncekilerden daha da kötü geçer.

İlk günün geri kalanında yerimizde kalıyoruz çünkü Cole daha uzun süre dayanması için domuz etinin bir kısmını tütsülemek ve kurutmak istiyor. Breanna benim için çok endişeleniyor ve bir günlüğüne dinlenme fikrine hevesle atlıyor.

Bunu asla kabul etmem ama yürüyüş yapmak zorunda olmadığım için rahatladım.

Cole güçlü olduğumu söyledi ve ben de buna inanmak istiyorum ama kendimi acınacak halde hissediyorum ve lanet olası yaram kanamaya devam ediyor.

Çok fazla kan var.

Cole bandajları ne kadar sıkı bağlamaya çalışırsa çalışsın durmaması elbette iyi değil. Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki ateşin üzerinde bizim için pişirdiği kızarmış domuz filetosunun tadını zar zor çıkarabiliyorum.

Ertesi sabah yaramın kanaması nihayet durmuştu ve Cole domuz etiyle yaptıklarından memnun görünüyordu. Kalanını hayvanların bakması için etrafa saçtı. Tekrar yola koyuluyoruz ama ben beklediğimden çok daha güçsüzüm.

Bir kol yaralanması yürümeyi zorlaştırmamalı ama nedense zorlaştırıyor. Hala acımasızca ağrıyor ama bundan daha fazlası var. Normal enerjime sahip değildim gibi görünüyor.

Breanna sürekli beni kontrol ediyor ve ben de her zaman iyi olduğumu ve dinlenmeye ihtiyacım olmadığını söylüyorum. Diğerlerini yavaşlatmamaya ve pısrık olmamaya kararlıyım.

Ama saatler geçtikçe devam etmek acımasızca zorlaşıyor.

Öğleden sonra Breanna durmamızı istiyor çünkü daha fazla devam edemeyeceğim. İyi olduğum konusunda ısrar ediyorum ama adım üstüne adım atarken bile titrememi durduramıyorum.

Cole benim sert olduğumu düşünüyor. Öyle olmadığımı öğrenince hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum.

Sonunda bana doğru dönüyor ve yüzümü görebilmek için çenemi kaldırıyor. Bakışlarını eşit bir şekilde karşılamak ve hissetmediğim bir gücü göstermek için elimden geleni yapıyorum.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Duruyoruz." "İyi dedim ya!"

"Yaralı olmana rağmen bugün iyi iş çıkardın," diyor kayıtsızca. Neredeyse hazırlıksız. "Zaten düşündüğümde daha ileri gittik. Zorlamaya gerek yok."

"Ama bunun için çok erken-"

"Kes şunu Del," diyor Breanna en otoriter ses tonuyla. "Bugünlük yeterince işimiz var. Dikkatli olmazsan gerçekten hastalanacaksın ve o zaman çok daha uzun süre mahsur kalacağız."

Bu gerçeği yansıtıyor. Tartışmayı bırakıyorum.

Sakat gerçeğinden nefret ediyor olabilirim ama sakatım işte.

Cole geceyi geçirmek için kısa mesafede iyi bir yer bulur. Nehrın yanında, eskiden avcı kulübesi olan bir yerde. Pencerele ve kapılar gitmiştir ama yapı hâlâ ayakta. Bir sandıkta katlanmış bir yatak ve birkaç battaniye, çarşaf ve havlu bile vardır.

Breanna yatağı hazırlıyor ve gerçekten dinlenebilmem için ayakkabılarımı, kot pantolonumu ve eşofman üstümü çıkarıp uzanmamı istiyor. Biraz su getiriyor ve ıslak bir bezle yüzümü, boynumu ve kollarımı siliyor. Cole dışarıda çalışıyordu ama şimdi daha iyi bandajlar için çarşaflardan birini yırtmak üzere içeri geliyor.

Mevcut sargıyı çıkarıyor, yarayı tekrar temizliyor ve bandaj için daha fazla malzememiz olduğundan bu kez daha kalın ve sıkı bir şekilde sarıyor. "Nasıl hissettiriyor?" diye soruyor, sarma işini incelerken.

"Güzel." Yutkunuyorum, kendimi zayıf, kırılgan ve çok küçük hissediyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. "Daha önce de iyiydi."

Bana kısık gözlerle bakıyor.

"Bana onaylamayan bakışlar atma. Yaralanan sen olsaydın da aynı şeyi söylerdin."

Garip bir şekilde nefes kaldı. Bunun aslında bir kahkaha olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Bu ondan duyduğum ilk kahkaha. Zafer kazanmış gibi hissediyorum.

"Haklısın," diyor. "Ben senden çok daha aptalca davranırdım. Ama burada patron kız kardeşin ve durmak istiyor. Biz de duracağız."

Bunu kastettiğinden şüpheliyim. Bunu bir bahane olarak kullanıyor. Ama benim için de bir bahane olarak işe yarıyor. Beni daha iyi hissettiriyor. "Peki."

"O yüzden biraz dinlen. Yarın yeniden yola çıkmak için yeterince güçlü olman gerek." Doğruldu ama arkasını dönmeden önce durdu. "Dur sana biraz daha Advil getireyim."

İlaçları getirdiğinde yutabilecek kadar doğruluyorum. Breanna içeri girdiğinde, yatakta ona yer açmak için yana kayıyorum.

Sonra gözlerimi kapatıyorum ve yaklaşık beş dakika içinde uyuyorum.

Günün geri kalanında ara ara uyukluyorum ve bütün gece ölü gibi uyuyorum. Ertesi sabah kolum hala ağrıyor ama daha fazla enerjim varmış gibi . Yürümeyi daha iyi yapıyorum ve bütün gün ayakta kalmayı başarıyorum.

Ancak o gece uygun bir kabin bulamadığımız için dışarıda yerde uyumak zorunda kalıyoruz.

Yattıktan birkaç dakika sonra hemen uyuyacak kadar yorgun oluyorum, ancak gecenin ortasında birkaç saat sonra tüm vücudum ağrıyarak uyanıyorum.

Kötü kolum yüzünden normal pozisyonumda yan yatamıyorum, bu yüzden sırt üstü yatmak zorunda kalıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Yerdeki her sert yeri ve bir düzine küçük kayayı hissedebiliyorum. Sırtım ağrıyor, bacaklarım acıyor ve bandajın altındaki kolum yanıyor.

Birkaç kez yer değiştirerek rahatlamaya çalışıyorum ve tekrar gözlerimi kapatıyorum. Yanımda Breanna'nın düzenli nefes alışını duyabiliyorum. Geceleri her zaman benden daha iyi uyurdu. Keşke şu anda uyuyabilseydim.

Bir süre sonra boğuk bir iniltiyle pes ediyorum ve doğruluyorum. Kamp ateşi sönmüş, bu yüzden tek ışık yarım ay ve yıldızlardan geliyor.

Kendimi ayağa kaldırıyorum, Breanna'dan yeterince uzaklaşıyorum, böylece onu rahatsız etmeden esneyebiliyorum. Sonra karanlıkta etrafıma bakıp Cole'un nerede olabileceğini araştırıyorum.

Uyumuyor. Açıkçası hiç uyur mu bilmiyorum. Böyle devam ederse eninde sonunda uyuyacaktır.

Onu bulmam bir dakika sürdü. Yakınlardaki bir ağaca yaslanmıştı. Tüfeğini yanına koymuş, tabancası da kemerindeki kılıfta. Yüzü gölgeli ama gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyorum.

Yanına yürüyorum. "Neden hiç uyumuyorsun?" "İhtiyacım olduğunda uyuyorum."

"Bütün gece nöbet gerek yok."

"Evet, biliyorum." Sesi alçak ve boğuk ve sessiz gecede garip bir şekilde yankılanıyor.

Tartışmak istiyorum ama . Bir anlamı olmazdı ve zaten çok yorgunum.

"Acı çekiyor musun?" diye soruyor, beni dikkatle tarayarak. "Biraz. Çok kötü değil."

"O zaman uyumaya devam etmelisin."

"Hareket etmem gerekiyordu. Rahat edemedim."

"Daha fazla Advil almak için çok erken."

"Daha fazla Advil'e ihtiyacım yok. Sadece bacaklarımı esnetmeye ihtiyacım var." "Yoga falan mı yapıyorsun?"

Kıs kıs gülüyorum. "Hayır. Sadece etrafta dolaşmayı kastetmiştim."

"Tamam. O zaman yürüyebiliriz."

Küçük kampımızın çevresinde yavaşça volta atmaya başladı. Aslında yürümem gerekmediği için kendimi aptal gibi hissederek onunla aynı hizaya geldim.

Ama Cole beni ciddiye aldı. Şimdi yürüyorum.

Birkaç dakika konuşmadık. Sonra bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sonunda "Bir ailen var mıydı?" diye soruyorum.

"Ne?"

"Bir aile mi? Yani Impact'ten önce. Ya da sonra, sanırım."

"Ailem vardı. Uzun zaman önce öldüler. Ve bir erkek kardeşim var." "Büyük mü küçük mü?"

"Daha genç."

"Nerede o?"

Cole hemen cevap vermiyor. Gözleri ileriye odaklanmış durumda ve eskisi gibi kısa bir süreliğine bile olsa bana kaymıyor.

"Cole?" Soruyorum. "Nerede o? mı?" "Bir bakıma."

Göz kırıyorum.

"Liseden hemen sonra Deniz Kuvvetleri'ne katıldım. O her zaman benden daha zekiye ve üniversiteye gitmesi gerekiyordu. Ama başı belaya girdi ve yanlış tiplerle takıldı. Impact'ten bir yıl önce çıktım ve onu yola getirmeye çalışmak için eve geldim. Biraz ilerleme kaydettiğimi sanıyordum. Kendini toparlamaya başlamıştı. Sonra asteroidin geldiğini duyurdular ve tüm dünya cehenneme döndü. Bir çeteye takıldı ve kaçıp ."

"Olamaz." Ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum, kardeşinden ayrılmak zorunda kaldığında neler hissettiğini hayal etmekte hiç zorlanmıyorum. "Yani hâlâ hayatta mı?"

"Yedi ay önceydi. Zaman zaman çetesinin izini takip edebildim. Bir bir arabayla takıldılar ama bu uzun sürmedi. Eğer duyduklarım doğruysa, hala sahilde bir aşağı bir yukarı hareket ediyorlar."

"Oh." Yutkunuyorum. "Demek bu yüzden sahilden ayrılmıyorsun. Hâlâ kardeşini arıyorsun."

Cevap vermiyor.

"Gerçekten onu bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet. Artık kıyıya yakın neredeyse hiç kimse yok ve de- cent halkı bana her zaman buradan geçen gruplar hakkında bilgi veriyor. Hâlâ aynı grupla birlikte. Bunu biliyorum."

"Ya bulunmak istemiyorsa?" Çok yumuşak bir şekilde soruyorum. "Fark etmez. O benim kardeşim. Bulunacak."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Alt dudağımı dişlerimle sıkıyorum, endişeli, üzgün ve kararsızım. "Onu aradığınızı bile bilmiyor olabilir," diyorum sonunda. "Hayatta olduğunu bilmiyor olabilir."

"Evet."

Hâlâ Breanna'nın uyuduğu yerin etrafında yavaş bir daire çiziyoruz. "Hiç kendi hayatını kurmayı denemek istemedin mi?"

Başını ve gözlerini yüzüme doğru çeviriyor.

"Kardeşinden vazgeç demiyorum. Demek istediğim... çok zor olmalı. Tek başına olmak ve sürekli seyahat etmek. Sen... sen yorulmadın mı?"

"Bugünlerde herkes yorgun."

"Olabilir. Ama..." Başımı sertçe sallıyorum. "Bilmiyorum. İç kesimlere gidebilirsin. Bir topluluğun parçası olabilirsin. Gerçek bir hayata başlarsın."

"Bunu yapar mıydın? Kaybolan senin kız kardeşin ?"

Bunu bir dakika düşünmem gerekiyor. Ona dürüst bir cevap vermem gerektiğini hissettim ve sonunda itiraf ettim: "Hayır, yapabileceğimden emin değilim. Onun gerçekten gittiğini bilmeden olmaz. Temelli olarak. Onu geri getirme şansım olsaydı yapmazdım."

Başını sallıyor. Konu sonuçlanmış gibi hissediyorum.

Beni tekrar uyutmaya çalışmadan önce soruyorum. "Adı ne?" "Adı mı?"

"Kardeşin. Adı ne?" "Mark."

"Senden kaç yaş küçük?"

"Üç yıl." Uzun bir nefes verdi. "Bu yıl otuz bir yaşına girecek."

Zihinsel hesaplamaları otomatik olarak yapıyorum. Cole otuz üç ya da otuz dört yaşında olmalı.

Benim için çok yaşlı.

Bu düşüncede beni ağırlaştıran bir şey var. Boğazımı temizliyorum ve "Sanırım biraz uyumaya çalışsam iyi olacak" diyorum.

"Evet. İyi plan."

Ben Breanna'nın yanına uzanıyorum, Cole da daha önce yaslandığı ağaca geri dönüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ama uyumam için uzun bir süre geçmesi gerekiyor.

Günler geçiyor. Hepsi aşağı yukarı aynı. Yürüyoruz. Breanna sakatlığımı ilgileniyor. Cole komutlar mırıldanıyor ve kara kara düşünüyor. Ve yürümeye devam ediyoruz.

İlk ulaştığımız yumuşak tepeler giderek dikleşiyor ve yükseliyor. Henüz onlara dağ diyemem ama yürüyüş kesinlikle daha fazla çaba gerektiriyor.

İyi olan tek şey, yaramın enfeksiyon kapmamış olması ve başlangıçta olduğundan çok daha az ağrıyor olması.

Aksi takdirde, sadece bir sürü uzun, zor günler ve rahatsız geceler.

Özellikle sıkıcı ve yorucu bir öğle sonrasının ortasında, Breanna hiçbir uyarıda bulunmadan bir molaya ihtiyacı olduğunu söyler.

Cole sabırsız görünüyor ama itiraz etmiyor. Sadece biz dinlenirken ilerideki şeyleri kontrol edeceğini mırıldanıyor.

"Sorun nedir?" O gözden kaybolduğunda Breanna'ya soruyorum. Hasta görünmüyor ama böyle bir mola talep etmesi normal değil.

Cole'un kaybolduğu yöne bakarak, "Lanet olası regl dönemim başlıyor," diye mırıldanıyor. "Her zaman en kötü zamanlama."

Yıllardır regl malzemelerimiz yok, bu yüzden bezlerle elimizden yapıyoruz. Çantamdan birkaç tane çıkarıp ona veriyorum ve o işini hallederken onu yalnız bırakıyorum.

Benim regl dönemim onunkinden daha tutarsız. Aynı miktarda yemek yiyoruz, ama ben doğal olarak Breanna'dan çok daha cılızım, bu yüzden muhtemelen bu yüzden olduğunu varsayıyorum.

Önemli olduğundan değil. Yakın zamanda bir bebek sahibi olmak gibi bir niyetim yok ve bende en ufak bir cinsel ilgi uyandıran tek erkek Cole.

Onun koca ellerini üzerimde düşünmek beni ateşlendiriyor. Kızarıyorum. Gerginleştiriyor. Amaçsızca adımlıyor, zihnimi hiçbir yere varmayacak fantezilerden arındırmaya çalışıyorum.

Cole güçlü, olgun, erkeksi, deneyimli bir adam.

Ve ben sadece benim.

Breanna neyden şüphelenirse şüphelensin beni becermek istemeyecek. Bu yüzden düşüncelerimi kontrol altında ki sonunda ezilmeyeyim.

Çok fazla şey , asla hayal kırıklığına uğramam. Bu dersi uzun zaman önce öğrendim.

Düşüncelere daldığım için nereye gittiğime dikkat etmedim. Nehrin kenarında dolanıyordum.

Arazi daha dağlık hale geldikçe, nehir kıyısı daha dik ve kayalık hale geldi. Şu anda aşağıya baktığımda, içime bir korku dalgası çarparken nefesim kesiliyor ve seğiriyorum.

Yükseklikten hiç hoşlanmam ama bu benim için hiç sorun da olmadı. Muhtemelen nehre doğru olan keskin düşüş beklenmedik bir şekilde üzerime geldiği içindir. Yükseklikle yüzleşmek için hiçbir zihinsel hazırlığım yoktu.

İçgüdüsel olarak geriye doğru sarsak bir adım atmaya başlıyorum. Ama dünyanın artık sabit olmadığı ve en güvendiğim desteklerin bile elimden kayıp gittiği o kâbuslardan biri gibi, ayaklarımın altındaki zemin parçalanmaya başlıyor.

Ufalanıyor. En ufak bir dokunuşta parçalanan çok kuru bir mısır ekmeği gibi.

Geriye doğru tırmanırken küçük bir ciyaklama sesi çıkarıyorum, ancak birkaç metrelik zemin dik kıyıdan nehre doğru kayarak parçalandığında hiçbir dayanak sağlam değil.

Kendimi kurtarmak için herhangi bir stratejik girişimden çok refleksle çılgınca çırpınıyorum ve tamamen şans eseri düşüşümü durdurmak için sağlam bir kaya parçasına tutunmayı başarıyorum. Kendimi güvende hissettiğim bir dayanak bulana kadar tek elimle tutunuyorum.

Tüm yeşillik ve gevşek zemin nehre doğru kayarken, geriye sadece nehre doğru alçalan kayalık bir uçurum kalıyor. Nehir yeterince derin olsaydı, kendimi bırakabilirdim. Yüzmeyi biliyorum ve sudan korkmuyorum. Ama buradaki nehir sadece bir ayak derinliğinde ve sert bir şekilde kayaların üzerine düşüp kendimi öldürebilir ya da yaralayabilirim.

Ayrıca, gitmesine izin veremem. Bir parmağımı bile gevşetemiyorum. İçimdeki hiçbir şey buna izin vermiyor.

"Del! Del, iyi misin?" Breanna'nın sesi korkmuş geliyordu. Ciyakladığımı duymuş olmalı.

Eski bir hikayedeki zor durumdaki bir genç kız gibi lanet bir uçurumdan sarkıyorum. Korkudan felç olmasaydım bu çok saçma olurdu.

"Del!" diye daha yüksek sesle bağırıyor. "Ben buradayım!" Ciyak ciyak bağırmayı başarıyorum.

Bazı insanlar korktuklarında çığlık atabilirler. Bu onların ilk içgüdüdür. Ben tam tersiyim. Boğazım düğümleniyor ve zar zor ses çıkarabiliyorum. Cevap vermek için bile tüm irademi kullanıyorum.

Beni duyuyor olmalı. Sesi daha yakın. Sonra kafası yan tarafa bakıyor. "Del! Ne oluyor be? Sıkı tutun. Sakın bırakma! Geliyorum."

Bırakmaya niyetim yok. Tek bir kasımı bile oynatamıyorum. Bulabildiğim tek sağlam kaya parçasını tutmaktan ellerim ağrıyor. Yaralı kolum zaten zayıf.

Breanna dizlerinin üzerine çöküyor ve aşağı uzanıyor. Kolları bana ulaşacak kadar uzun değil ama çok yakın. Biraz daha uzaklaşıyor ve toprak parçalanmaya başlıyor, yüzüme doğru düşüyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, tehlikede olan kız kardeşim olunca birden sesimi buluyorum. "Geri ! Geri ! Sen de düşeceksin!"

"Seni orada öylece bırakmayacağım! Zar zor . Elime doğru uzanmaya çalış."

"Geri çekil lan! Cole! Cole!" Onun adını avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Şimdi gelmesi gerekiyor. Hemen şimdi. Yoksa Breanna da ben de nehrin kayalıklarında kırık dökük bir yığın haline geleceğiz.

Rotayı kontrol etmek için önden gitti. Duyma ihtimali pek yok.

"Del?" Cole'un sesi. Uzaktan. Her şeye rağmen beni duymuş olmalı.

"Cole!" Tekrar haykırdım. "Onu geri çek! O da düşecek!"

Ayak seslerini duyuyorum. Koşuyor olmalı. Sonra orada, yüksek sesle itiraz eden Breanna'yı geri çekiyor.

Yüzü uçurumun kenarında görünüyor. Terliyor ama yüz ifadesinde belirgin bir duygu yok. Durumu yaklaşık üç saniye içinde değerlendiriyor ve sonra tekrar kayboluyor.

", Del!" Breanna sesleniyor. Ağırlığını dengesiz zemine vermesinin durumu daha da kötüleştireceğini anlamış olmalı ki bir daha armut toplamıyor. "Sakın bırakayım deme!"

Bilerek bırakacak değilim. Vücudumdaki her içgüdü bana tutunmam için bağıriyor. Ama çok az dayanağım var, ayak parmaklarımın desteğinden fazlası yok. Kolumdaki yara şiddetle yanıyor. Ellerim, kollarım ve omuzlarım ağrıyor, titriyor. Ve eğer bir kasımı bile oynatırsam, düşeceğimden eminim.

Daha önce de hayatımı tehdit eden durumlarla karşılaştım ama hepsinde harekete geçebildim, kaçabildim, karşı koyabildim, bir şeyler yapabildim. Şu anda hiçbir şey yapamıyorum. Tamamen kapana kısıldım.

Tam o sırada Cole tekrar beliriyor, yüzünden ve kafa derisinin kenarlarından ter damlıyor. Ona bakarken yüzüme kirler düşüyor. Bir koluyla bana doğru uzanıyor.

"Tut şunu," diye mırıldanıyor, o kadar gergin ki sesi neredeyse kaba çıkıyor. Deniyorum. Gerçekten deniyorum. Ellerim bir türlü bırakmıyor. "Del, sana ulaşamıyorum. Elimi tut!"

Kolu gidebildiği yere kadar uzanıyor ve eli benimkinden en az yarım adım uzakta. Diğer kolu ise tam tersi yönde uzatılmış durumda.

yönüne bakınca, bunun sebebinin ipi boynuna dolamış olması olduğunu anlıyorum.

Breanna ve benim neredeyse düştüğümüz gibi ikimiz de yan taraftan düşmeyelim diye sabit bir şeye ip bağlamış olmalı.

"Del, yap ! Hemen şimdi!"

Felç olmuş korkumu kıran her şeyden çok sesindeki sert otorite. Sağlam olmayan kolumun elini bırakıyorum ve bulduğum tehlikeli dayanak noktasını kullanarak yukarıya, onun eline doğru hamle yapıyorum.

Ayağımın altındaki kaya kırıldı. Üstüme daha fazla toprak çöküyor. Eline ulaşamıyorum. Havadan başka bir şeye tutunamıyorum.

Ve düşüyorum. .

Ya da öyle olmalıydım. Eğer güçlü bir kavrama bileğime kapanmasaydı.

Cole. Uzandığım elimi yakaladı. Vücudumun ağırlığı koluma asılırken kolum acıyla burkuldu.

Artık uçuşumun yüzünden destek alamıyorum. Cole'un tek eli dışında hiçbir şey beni tutmuyor.

Ben küçüğüm ama onun tutunmak için çaba sarf ettiği açık. Uzun bir homurtu çıkarırken kolundaki büyük, kalıplanmış kaslar esniyor ve geriliyor.

"Sakin gitmesine izin verme!" Breanna'nın sesi. Keskin. Korkmuş.

Vücudunu parçalayacakmış gibi görünse de gitmeme izin vermiyor. Güçlü kolundan başka bir şey göremiyorum. Teninde boncuk boncuk kirli terler. Küçük, beyaz elimi kavrayışı.

Omzum o kadar gerildi ki kopacak diye korkuyorum, bu yüzden diğer kolumla uzanmayı başarıyorum, böylece ağırlığı iki omzum arasında paylaştırabiliyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Sakin bırakma."

"Yapmayacağım." O kadar titriyorum ki dişlerim neredeyse takırdıyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Ve dünyada Cole'un güçlü tutuşundan başka hiçbir şey yok. Kelimenin tam anlamıyla beni hayatta tutuyor.

Beni tek koluyla yukarı nasıl çıkaracağını hiç bilmiyorum. Yardım edebileceğim sağlam bir uçurum yüzü bile yok.

Kolu .

Daha fazla böyle kalamayız. Bir şeyler olmalı.

Muhtemelen beni tutuşu olacak.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye mırıldanıyorum. Kendimi kurtarmak için yapabileceğim bir şey varsa yaparım.

"Sadece dayan. Tuttum seni." Garip bir nefes alıyor. Başka bir homurtu çıkartıyor -bu sefer çok daha yüksek sesle- ve ayaklarını beklemediğim bir şekilde ayarlıyor.

Birden sallanmaya başladım. Ve salıncağın momentumuyla beni uçurumun kenarından yukarı doğru çekiyor, ta ki çimlerin üzerine sertçe düşene kadar.

Cole salıncağın hareketiyle yuvarlanıyor. Tutunduğu ipi bırakıyor ama elimi bırakmıyor.

Büyük parmakları hala onun etrafında. Sıkıca tutuyor. Sanki o da benim kadar bırakamıyor.

Nefes nefese kalıyor, yumuşak inlemelerle noktalanıyor. Vücudu benimki kadar titriyor.

Breanna hıçkırarak bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor.

Ben de boştaki kolumla ona sarılıyorum.

Cole hâlâ diğerini tutuyor ve bırakmıyor.

Tekrar yürümeye başlayacak kadar kendimize gelmemiz neredeyse bir saatimizi alıyor.

Sağ kolumdaki her kas çekildi ve onu birazcık hareket ettirmek bile çok acıtıyor.

Eminim Cole'un kasları da parçalanmıştır ama bu konuda tek kelime etmiyor. Kendini ayağa kaldırdıktan sonra, derin nefes alarak birkaç kez ileri geri yürüdü. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan büyük bir ağacın yanına gitti, omuzlarından birini dikkatlice gövdesine yerleştirdi ve yüksek bir homurtuyla sertçe itti.

Breanna ve ben şaşkınlıkla bakıyorduk. Omzu çıkmış olmalı ve onu zorla yerine oturttu.

Film dışında hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bu konuda yorum yapmıyor. Sadece iyi olacak diye mırıldanıyor.

Hâlâ James Nehri'nin hattını takip ediyoruz ve şu anda kıyıdakinden daha fazla ayakta kalan kasaba ve yapı var. Kasırgalar bu kadar içerilere kadar ulaşmış olabilir ama binalar tamamen yok olmamış. Ancak yerleşik bir topluluk yok.

Seyahat ettiğimiz onca gün boyunca başka bir insana rastlamadık.

İşte bu yüzden, uçurumdan neredeyse düşmemden birkaç gün sonra bir öğleden sonra, tam bir tepeyi tırmanırken, çökmekte olan bir yolu takip ederken, bir motor sesi duyduğumuzda büyük bir şok yaşıyoruz.

Bir *motor*.

Üçümüz de aynı anda olayı kavradık. Cole en hızlı tepki veren kişi oldu, beni ve Breanna'yı yoldan uzaklaştırdı ve tabancasını çıkardı.

Sonra doğudan bir kamyonet beliriyor, yürüdüğümüz yöne doğru ilerliyor.

Hareket etmiyoruz. Zaten saklanacak bir yer yok ve artık çok geç. Eminim Cole çoğu saldırganı korkutacak kadar tehditkârdır.

Kamyon yaklaştıkça yavaşlıyor. Sonra onu yaşlı bir adamın kullandığını görüyorum. Kamyonun arkasına yaslanmış ve tüfeğini bize doğrultmuş yaşlı bir kadın var.

Breanna ve ben hemen ellerimizi kaldırdık.

" ne yapıyorsunuz?" diye sorar adam.

"Yolculuk yapıyorum," diyor Cole. Tabanca hâlâ elinde ama yaşlı çifte doğrultmuş değil.

"geliyorsun?"

"Sahil," diyor. "İnsanlarını kaybettiler, ben de onlara güvenli bir yer bulmaya çalışıyorum." Cole normalden daha arkadaş canlısı görünmek için çaba sarf ediyor olmalı çünkü her zamanki gibi kaba değil. "Kıyıda kimsenin kalmadığını sanıyordum," diyor kadın. Kadın Hâlâ tüfeği doğrultuyor ama şimdi daha rahat görünüyor. "Gerçekten oralı mısınız?"

"Evet," diyor Breanna gülümseyerek. "Oradaydık ama artık bizim için kimse kalmadı. Yeni bir eve ihtiyacımız var. Buralarda bildiğiniz herhangi bir topluluk var mı?"

Yaşlı insanlar birbirlerine bakıyorlar. Sonra bize döndüler. "Siz decent insanları mısınız? Bu adam biraz kaba görünüyor."

"Evet! Öyleyiz. Kız kardeşim ve ben sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz. Cole da gerekmediği halde bize yardım ediyor."

"Tamam," diyor yaşlı kadın. "Adamınız silahlarını bırakırsa, hepiniz arkaya binebilirsiniz. Kasabamız yaklaşık bir saat doğuda. Geriye birkaç yüz kişi kaldı ve şu ana kadar idare ediyoruz. Zor işlerden korkmadığınızı varsayıyorum."

"Hayır! Çalışmaktan mutluluk duyarız. Her türlü yardım için minnettar oluruz ve söz veriyorum sorun çıkarmayacağız." En çok kazanan Breanna,

Çoğu insanın gördüğü en çekici gülümseme. Ona karşı koymak neredeyse imkansızdır ve çoğu insan bunu yapmak bile istemez.

Yaşlı çiftin kamyonetin kasasına binmemize izin vermesi ve ardından arabayı sürmeye başlaması bir mucize gibi geliyor.

Yol sallantılı olduğu ve tekne dışında bir araca binmeyeli yıllar olduğu için kenara tutunuyorum. Breanna ve ben umutlu bakışlarımızı değiştiriyoruz ve Cole bile biraz şaşkın görünüyor.

Bu gerçekten oluyor olabilir mi? Yolculuğumuzun son ayağı bir saate mi indiriliyor? Ve doğrudan birkaç yüz kişinin yaşadığı bir kasabaya mı götürülüyoruz?

Gerçekten güvende olabileceğimiz bir yer mi?

Görene kadar inanmayacağım ama uzun zamandır ilk kez umuda benzer bir şey hissettim.

Çiftin isimleri Theresa ve Ned. Theresa taksinin arka camını açıyor ve yol boyunca Breanna'yla sohbet ediyor; sahili, ailelerimizi, yolculuğumuzda neler gördüğümüzü ve koca adamın neden gülümsemeyi reddettiğini soruyor.

Breanna karizmatik tavrıyla ona kolayca cevap veriyor. Anladığım numara yapmıyor. Bu insanları en az kadar seviyor olmalı.

Büyükannelelerimiz ve büyükbabalarımızın eskiden olduğu gibiler - sade, iyi kalpli taşralı insanlar. Sanırım bir kıyamet bile onları değiştiremez.

Cole arkada oturuyor, her kelimeyi dinliyor, gözleri tetikte. Ancak olağandışı bir gerginlik içinde görünmüyor, yani o da benim gibi içgüdüsel olarak bu insanlara güveniyor olmalı.

Belki onları sever.

Belki kasabayı sever.

Belki de bizi güvenli bir yere yerleştirir yerleştirmez kalkıp gitmez.

Asi kardeşini beyhude yere aramaktan yorulmuştur.

Kamyonun arkasındaki zorlu yolculuk midemi bulandırmaya başladı. Bu sabah biraz kurutulmuş domuz eti dışında bir şey yemiş olsaydım, gerçekten kusabilirdim. Hal böyle olunca

Yaklaşık yarım saat sonra konuşmaya konsantre olmakta zorlanıyorum ve bunun yerine bedenimi diğerlerinden uzaklaştırıp derin nefes alıyorum.

Bir ya da iki dakika sonra Cole bana doğru eğiliyor. "Şuradaki dağlara bak."

Otomatik olarak gösterdiği yöne bakıyorum. Görecek pek bir şey yok. Sadece uzaktaki bazı yüksek dağlar - gri mavi ve hafif puslu çizgiler. "Ne olmuş onlara?"

"Hiçbir şey. Sadece onlara bakmaya devam et." Ona dönüp kaşlarımı çatıyorum.

Kaşlarını birleştiriyor ve başını sallayarak dağa doğru dönüyor.

İç çekerek dediğini yapıyorum, hareketsiz ufka odaklanıyorum. Kusarak kendimi utandırmayacağımı umarak nefes almaya devam ediyorum ve birkaç dakika sonra aslında daha iyi hissettiğimi fark ediyorum.

"Oh," dedim şaşkınlıkla Cole'a dönerek. "İşe yaradı." "Güzel."

"Eskiden beni hiç araba tutmazdı."

"Arabaya binmeyeli uzun zaman oldu. Ve bu hiç de kolay değil."

"Evet. Sanırım öyle."

"Demek hepiniz konuşuyorsunuz," diyor Theresa daha yüksek bir ses tonuyla ve açıkça bize doğru yönelerek.

Kadının gülümsemesine doğru dönüyoruz. "Konuşuyoruz," diyorum. Kamyona bindiğimizden beri alıştığımız tavırlara büründük - ben fark edilmemeye çalışıyorum, Cole ise sessiz, düşünceli bir şekilde etrafı izliyor. Eğer beni araba tutmasaydı, bütün yolculuk boyunca hiç konuşmayabilirdik. "Bize bu şekilde yardım ettiğin için minnettarız."

"Elbette. Artık hayatta kalmanın tek yolu birbirimize yardım etmek." Bana bakabilmek için koltuğunda neredeyse geriye doğru döndü. "Gerçekten çok tatlı bir şeysin. Neden o şapkanın arkasına saklanıyorsun?"

Yüzüm kızarıyor, şaşıyorum ve belli belirsiz bir memnuniyet duyuyorum. "Fazla saçım yok ve güneşte yanıyorum."

"Eminim senin saçların da ablan kadar güzeldir."

"Hayır. Benimki değil. Onunkinden daha kahverengi."

"Çok güzel," diye ekliyor Breanna. "Eğer uzatmaya karar verirsen, göreceksin."

Omuz silkiyorum, insanların bana odaklanmayı bırakıp başka bir şey hakkında konuşmalarını diliyorum. Dikkatlerini başka yöne çekmek için zihnimi yokluyorum. "Sen ve Ned hayatınız boyunca bu kasabada mı yaşadınız? Adı neydi?"

"Buraya Monument deniyor. Hayatımız boyunca bu bölgelerde yaşadık. Kenar mahallelerde küçük bir çiftliğimiz vardı. Ama işler sarpa sardıktan sonra, duvarların arkasında daha güvende olabilmek için kasabaya taşındık."

"Duvarlar mı?" Breanna soruyor. "Kasabanın duvarları mı var?"

"Elbette öyle." Theresa şaşkın görünüyor. "Çarpışmadan sonra kasabalar onları inşa etti ve onlarsız kasabalar çok hızlı bir şekilde istila edildi veya terk edildi. Artık duvarlar olmadan güvende olamayız."

Kız kardeşimin gözleriyle karşılaşıyorum ve şaşkın bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Bir rüya gibi. Bir fantezi gibi. Duvarların arkasında yaşamak. Gerçekte güvende hissetmek. Korunmak.

Bir daha böyle hissetmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim.

MONUMENT'IN ETRAFINDAKI DUVAR GRI TAŞTAN BİR KALE DUVARI DEĞİL, Ben de bunu hayal ediyordum. Görünüşe göre uzun bir çit, eldeki güçlendirme malzemeleriyle yavaş yavaş daha sağlam bir hale getirilmiş. Ancak bir kapısı ve yaklaştığımızda açılan silahlı muhafızları var.

Üzerimiz aranıp sorgulanmadan içeri girmemize izin vermiyorlar. Cole'un silahlarını, benim ve Breanna'nın bıçaklarını alıyorlar ve ayrıldığımızda ya da yerleştığımızda (ki bu açıkça bize güvenebilecekleri zaman anlamına geliyor) onları geri alabileceğimizi söylüyorlar. Cole bundan hoşlanmadı. Bu çok açık. Ama itiraz etmiyor.

Duvarın içindeki Monument, daha önce içinden geçtiğimiz küçük kasabalara benziyor. Birkaç vitrinin ve birkaç kilisenin bulunduğu bir ana cadde ve bu caddeye açılan konut sokakları var. Ana caddedeki binalar artık farklı amaçlar için kullanılıyor gibi görünüyor ve etrafta hiç araba yok. Theresa ve Ned kamyonetlerini diğer birkaç araçla birlikte kapının yanına park ediyor, belli ki biri onu tekrar çıkarana kadar orada kalacak.

Aksi takdirde insanlar bisikletleriyle ya da kendi ayaklarıyla dolaşıyor.

Bir topluluk bahçesi var. Ve ortak yemek pişirme ve yemek yeme alanları. Av partileri gönderiyorlar ve kasabanın çevresini koruyorlar. İşi açıkça bölüşüyorlar. Ve insanlar birbirlerini seviyor gibi görünüyor.

Bu bir mucize.

Bana öyle geliyor. Breanna'nın şaşkın gülümsemesine bakılırsa, o da öyle. Olan biten her şeyi anlayabilmek için sorular sorarak kasabayı turluyoruz. Yanından geçtiğimiz rastgele insanlarla sohbet ediyoruz ve herhangi bir uyarı işareti ya da kırmızı bayrak göremiyoruz.

Cole bile şaşırmış görünüyor. Buranın kalmamız için iyi bir yer olduğunu söylüyor.

Katılıyorum. Breanna da öyle.

Burası artık dünyada var olduğu kadar güvenli bir yer ve bu duvarları sebepsiz yere terk etmek aptallık .

Günün sonunda karar verilmiş olacak.

Burada kalıyoruz. Breanna ve ben elimizden geldiğince uyum sağlamaya çalışacağımız ve yardımsever ve güvenilir olduğumuzu açıkça göstereceğimiz konusunda .

Cole kalmakla ilgili bir şey ama belki kalır. Ya da en azından geri döner.

Bize bir misafirhanede oda veriyorlar ve kalmaya karar verirsek birkaç hafta sonra kendi evimizi alacağımızı söylüyorlar. İhtiyacımız kadar kuyu suyu pompalayıp içebiliyoruz ve yatmadan önce yıkanabiliyoruz.

Bize gecelik bile verdiler. Yıpranmış ve eskimişler - Theresa'nın giyebileceği bir şey gibi görünüyorlar - ama bu umurunda değil. Breanna ve ben aynı odayı paylaşıyoruz. Elimizi yüzümüzü yıkayıp geceliklerimizi giyiyoruz ve yatakta fısıltıyla kasabanın ne kadar güzel görüldüğü ve kalmamızı istemeleri için ne yapacağımız hakkında uzun uzun konuşuyoruz.

O bir süre sonra uykuya dalıyor ama ben uyuyamayacak kadar gerginim.

Doğam ve tecrübelerim gereği şüpheciyim ama tüm işaretler buranın iyi bir yer olduğunu gösteriyor. Güvenli bir yer. İstismar edilmeyeceğimiz bir yer. Breanna'nın kalmak için bir erkekle yatmak zorunda kalmayacağı bir yer.

Cole da burada bir yuva kurabilir. Bütün gün pek konuşmadı ama verdiği cevaplara bakılırsa daha önce hiç böyle bir yer bulmamış.

Neden biri ayrılın ki?

Cole'u bir kez düşünmeye başladım mı, duramıyorum. Breanna yanımdaki yatakta huzur içinde uyuyor ve ben dönüp duruyorum, rahatlamaya çalışıyorum ama başlayamıyorum bile.

Sonunda pes edip ayağa kalkıyorum. Nereye gittiğimden emin değilim ama vücudum otomatik olarak sağa dönüyor ve koridorda Cole'a verdikleri odaya doğru ilerliyor.

Kapıya vuruyorum.

Birkaç saniye sonra açılır ve gergin, endişeli bir Cole'u ortaya çıkarmak için genişçe sallanır.

"Hey," diyorum, aceleciliğini görünce yüzüm kızarıyor. "Kusura bakma. Her şey yolunda."

"Oluyor?"

"Sadece uyuyamadım. Breanna uyuyordu ve ben de orada öylece yatıyordum. mı seni?"

"Hayır." Belli ki burada kendisine verilen ekose pijama pantolonunu giyiyor ve gömleği yok. İri, kaslı, sağlam ve güçlü görünüyor. Seksi.

Karnımın altında bir ilgi yumağı kıvrılıyor. Daha önce de tahrik edici kıpırdanmalar hissetmişim - genellikle gerçeklikten ziyade hayaller tarafından harekete geçirilmişti

-Ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Dudaklarım ayrılıyor. Bana bakıyor. Bir şey söylememi bekliyor.

Ve kesinlikle söyleyecek kayda değer bir şeyim yok.

"Sen... buranın kalmamız için iyi bir yer olduğunu , değil mi?" Sonunda sordum.

sallıyor, gözleri o niyetli bakışlarıyla yüzümü tarıyor. Sinir bozucu. "Evet. Bu insanların göründüklerinden başka bir şey olduklarına dair hiçbir işaret görmüyorum. Bence onlara herkes kadar güvenebilirsiniz. Ve iyi bir düzenleri var. Sen ve Breanna burada güvende olmalısınız."

"Tamam. Biz de öyle düşünüyoruz." Boğazımı temizliyorum. "Bizi buraya getirdiğiniz için teşekkürler. Ne... ne yapacaksınız?"

Gözleri hafifçe kısılır.

"Yani, merak ediyordum..." Yere bakıyorum, aniden korkunç bir şekilde utanıyorum. Ne yapmaya çalışıyorum ben? Cole'dan burada kalmasını mı isteyeceğim? Ne için? *Benim* için mi?

"Del," diye mırıldanıyor boğuk bir ses tonuyla. Yutkunuyorum. "Ne?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben... Ben uyuyamadım."

"Bunu anlıyorum ama burada olmamalısın." Birden bir dakika öncesine göre daha büyük görünmeye başladı. Tenser. Başımı kaldırdığımda gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Gözlerinde yeni bir bakış var. Daha önce orada görmediğimden emin olduğum bir bakış. Loş ışıktaki gözleri çelik grisi. Ve sıcak.

Sıcak.

Kendime bakıyorum ve onun ne görebileceğini anlamaya çalışıyorum. İnce, çıplak kollar ve bacaklar. Önlüğümün ince kumaşının altındaki küçük, sıkı göğüslerin ana hatları, meme uçları gözle görülür şekilde sıkışmış. Vücudumun büyük beden kıyafetlerle örtülmesine o kadar alışmışım ki kendimi zar zor tanıyorum.

Asla Breanna kadar güzel olamayacağım ama bu gece ince, narin ve kadınsı görünüyorum.

Belki seksi bile.

Genelde taktığım şapka yüzümü gizlemiyor. Belki yüzüm de güzel görünüyordur.

Cole şimdi ona bakıyor. "Del."

"Ne?"

"Ne istiyorsun?"

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Yere bakıyorum ve sonra utangaç bir tavırla ona bakıyorum. "Ben... Ben bile bilmiyorum."

"O zaman odana geri dön. Sabah konuşuruz."

Bir yanım onu zorlamak istiyor. Aramızda tutuşan kıvılcımı kabul etmesini sağlamak istiyor. Kafamın içinde ve bacaklarımın arasında titreşen kıvılcımı.

Ama belki de bu kıvılcım sadece benim tarafımdadır. Beni o şekilde gördüğüne dair en ufak bir ipucu bile vermedi.

Bu duygunun karşılıklı olup olmadığını anlamak için kullanabileceğim erkeklerle ilgili gerçek bir deneyimim yok.

Ben erkekleri açık bir kitap gibi okuyabilen Breanna değilim. Ben sadece benim, çoğunlukla gölgelerde saklanmakta iyiyim.

"Tamam." Başımı tekrar eğiyorum ve bu sefer kaldırmıyorum. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler."

Dönüp aceleyle koridora geri dönüyorum. Kontrol etmek için arkama bakmasam da, kendi odama ulaşana kadar koridorda durup beni izlediğini biliyorum.

Ertesi sabah hemen işe koyulduk ve Monument'teki yaşama katkıda bulunmaktan mutlu olduğumuzu açıkça göstermek istedik. Breanna

ve ben topluluk bahçesinde çalışıp yabani otları ayıklıyor, olgun domates ve biberleri topluyoruz. Cole bir av partisiyle dışarı çıkıyor.

Benimle kalmasını tercih ederim. O yanımdayken kendimi daha güvende hissediyorum. Ama bu düşüncemi kelimelere dökmek istemiyorum.

Muhtaç. Küstahça. Breanna ve ben her zaman kendi başımızın çaresine baktık ve bu konuda önemli bir değişiklik olmadı.

Gün ortasında sıcaktan bunalmış, yorgun ve ter içindeydim. Sabah vardiyası öğle yemeğinden önce bitiyor, bu yüzden Breanna kasaba halkından bazılarıyla sohbet etmek için etrafta dolanırken ben yıkanmak için misafirhaneye geri dönüyorum.

Yüzüme su sıçratıyordum ki yatak odasının kapısı çalındı.

Breanna kendini içeri bıraktı. Başka biri olmalı.

Aceleyle kapıyı açıyorum ve gelenin Cole olduğunu görünce memnuniyetle gülümsüyorum. "Hey! Av nasıldı?"

"İyi. İyi." Gözleri dün gece geç saatlerde olduğu gibi vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Yine o özel hissi uyandırıyor - aynı anda hem sıcak, hem gergin, hem heyecanlı, hem de gergin. Ne gördüğünü kontrol etmek için vücuduma baktığımda, üzerimde terden ıslanmış ince bir atlet ve kalçalarımın aşağı kayarak karnımı açıkta bırakan bir kot pantolondan başka bir şey olmadığını fark ediyorum.

Kotumu bilinçsizce yukarı çekiyorum.

"Ne yapıyordun?" diye soruyor huysuzca.

"Sadece yıkıyorum. Bahçede çalışırken sıcaktan bualdım."

"Oh." Başını hafifçe sallamadan önce gözleri tekrar vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Gittiğimi bilmeni istedim."

İçimde yükselmeye başlayan tüm o hararetli heyecan bir anda donuyor. "Ne?"

"Ben . ." "Gidiyor musun?"

"Evet."

Sertçe yutkunuyorum, ani ve acı dolu itirazımı engellemek için mücadele etmek zorunda kalıyorum. "Oh. Tamam."

"Özür dilerim. Kalamam."

"Ben... anladım. Kardeşini bulmalısın."

"Evet."

Bir dakika boyunca yere bakıyorum, ona gülümseyecek kadar duygularımı kontrol edene kadar ağır ağır nefes alıyorum. "Tamam. Yardımın için teşekkürler-

.."

"Bana zaten çok teşekkür ettin. Tekrar etmene gerek yok."

"Tamam." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, birden kendimi çıplak hissediyorum.

"Sen ve kız kardeşin burada iyi olacaksınız. Güvenli görünüyor." Başımı salladım.

"Kalamam." Bu sözleri neden tekrarladığından emin değilim ama tekrar söylerken sesi biraz hırıltılı çıkıyor.

"Evet. Biliyorum. güvende kalmaya çalış."

"Olacağım."

Uzun süre birbirimize bakıyoruz, ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

Hayal kırıklığına uğramaya, kendimi bu kadar ezilmiş hissetmeye kesinlikle hakkım yok. Burada kalacağına dair hiç söz vermedi. Bunu ima bile etmedi.

Zaten bunu isteyecek kadar aptal olan benim.

Sonunda dedim ki, "Nereye gideceksin?"

"Kuzeye, sonra da sahile doğru gideceğim. Duyduğum son haberlere göre birlikte hareket ettiği çete o yöne doğru ilerliyormuş."

"Tamam. Breanna ve beni güvenli bir yere götürmek için yoldan saptığınız için teşekkürler."

"Sana yeterince teşekkür ettiğimi söylemiştim." Sesi neredeyse huysuz geliyor.

Kaşlarımı çattım. "Peki." Sonra gitmek üzere olduğunu ve onu bir daha asla göremeyebileceğimi fark ediyorum. "Sen... Bir ara bu tarafa gelmeyi düşünüyor musun?"

"Evet. Evet, uğrayacağım. Bir dahaki sefere yakınlarda bir yere uğrayıp nasıl olduğuna bakacağım."

Rahatlama ve zevkle yıkanmış bir nefes verdim. Muhtemelen yüzüme de yansıyor ama elimden bir şey gelmiyor. "Oh. Güzel."

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı doğru seğiriyor. "O yüzden kendine iyi bak. Müsait olduğumda seni göreceğim."

"Tamam. Sen de kendine iyi bak."

Ona sarılma isteğimle savaştığım zorundayım. Onun yerine kendime sarılıyorum. Ağzı yine seğiriyor. "Görüşürüz, Del."

"Görüşürüz."

Bu sefer kapıda duran ve o gözden kaybolana kadar izleyen bendim.

Üç ay neredeyse hiç zaman kaybetmeden geçti.

Breanna ve ben Monument'teki hayata uyum sağlama konusunda oldukça iyiyiz. Bize yetkinlikle yapabileceğimiz işler veriliyor, insanlarla tanışıyoruz ve yeni bir topluluğun ritimlerine uyum sağlıyoruz.

Sahilde bıraktığımız o küçük topluluk şimdi ışık yılı uzakta gibi geliyor.

Vern ve diğerleri muhtemelen ölmüşlerdir. Bunu düşünmek biraz acı veriyor ama olması gerektiği kadar değil. Çoğunlukla aklıma bile gelmiyorlar.

Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim.

Şehirdeki her bekâr erkek Breanna'ya asılıyor ve o hepsini çeviriyor. Birkaçı da bana asılıyor.

Bu beni şaşırtıyor. Ve biraz da heyecanlandırıyor. Erkeklerin benimle ilgilenmesine hiç alışık değilim. Büyük boy sweatshirt'ümü ve her zaman taktığım aptal şapkamı bıraktım. Giyim tarzımı değiştirmek için asla bilinçli bir karar vermem. Sadece duruyorum.

Breanna bunu hiç sormuyor. Belki anlıyordur. Artık daha güvendeyiz. Her zaman kim olduğumu saklamak zorunda değilim.

Şafakta uyanmaya alışkın olduğum için her zaman sabah erken vardiyalarda çalışıyorum - genellikle bahçede ya da nehirde balık tutuyorum. Ama öğleden sonraları dinlenmek ya da istediğimi yapmak için biraz boş zamanım oluyor.

Eskiden kütüphane olarak kullanılan bina hala kitaplarla dolu olduğu için, öğle yemeğinden sonra kitaplara göz atma, güzel görünen bir tanesini seçme ve duvarın hemen dışındaki, eskiden kasaba parkı olan büyümüş alana götürüp çimlerin üzerinde gölgeli bir yerde okuma alışkanlığı edindim.

Bir daha asla izin verilmesini hayal etmediğim bir hoşgörü.

Geldikten birkaç ay sonra bir öğleden sonra, her zamanki yerimde kitap okuyordum ki adımları çağıran bir ses duydum. "Del!"

O sesi tanıyorum.

Kitabımı yere bırakıp ayağa fırlıyorum ve sesin kaynağını bulmak için etrafıma bakıyorum.

İşte orada. Parkın içinden geçen asfalt yolun yıkık dökük kalıntıları üzerinde duruyordu.

Cole.

Üç ay önceki halinin aynısı, ama yakın zamanda tıraş olmuş olmalı çünkü kafasında neredeyse hiç saç yok, çenesinde de hiç yok. Üzerindeki kıyafetler bile aynı; kamuflaj pantolonu ve terli gri bir tişört. Büyük çantası hâlâ omzunda asılı.

Özellikle coşkulu bir insan olmadığım için bana ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ama sebebi ne olursa olsun, ona doğru koşmaya başlıyorum, heyecandan hızım depar atmaya kadar yükseliyor.

Ona ulaştığımda, hızımı zorlukla durdurabiliyorum. Kendimi ona doğru fırlatıyor, iki kolumu da sıkıca sarılıyorum.

Böyle bir karşılama beklediğini sanmıyorum. Ben ona ulaşmadan önce kendini hazırladı, böylece çarpmanın şiddetiyle irkilmedi ya da geri adım atmadı. Ama ben ona sarılırken öylece durdu. Sertçe. Gergin. Sersemlemiş gibi birkaç dakika donup kaldı. Nasıl tepki vereceğini bilemiyormuş gibi.

Sonra aniden kolları beni ezici bir kucaklamayla sarıyor. Birkaç saniyeliğine zar zor nefes alabiliyorum ama başka türlüünü de istemezdim.

Şu anda -sadece şu anda- Cole'un bana ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Sanki ona verebileceğim şeylere ihtiyacı varmış gibi.

Sonunda kollarını çözene kadar bu hissin tadını çıkarıyorum. Geri çekiliyorum, gülümsüyorum, kızarıyorum ve coşkulu karşılamamdan dolayı biraz utanıyorum. "Geri döndün."

"Sana yapacağımı söylemiştim." Gözleri daha önce sadece birkaç kez yaptığı gibi vücudumda aşağı yukarı hareket ediyor. Sadece sağlığım ve görünüşümle ilgili rutin bir teftiş değil. Neredeyse acıkmış gibiydi. "Farklı görünüyorsun."

"Öyle mi?" Bende ne bulduğunu merak ederek ona göz kırpıyorum. Elimi huzursuzca başımın üzerinde gezdirirken saçlarımın yeni uzadığını hissediyorum. Hâlâ çok kısa, ama daha önce olmayan saçlarım artık gözle görülür şekilde var. "Saçlarımı kazıtmadım."

"Evet, görüyorum. Sorun bu değil." Yüzümü arıyor. Bakışlarını bedenimden aşağıya indirdi. "Görünüyorsun..."

Bir ayağımdan diğerine geçerek kıyafetlerime bakıyorum. Kasabadaki nazik bir kadın, bebeği olduğundan beri ona uymayan eski kıyafetlerinden bazılarını bana verdi, bu yüzden aslında benim için yeni olan birkaç şeyim var, ancak kesinlikle yaş olarak yeni değil. Şu an giydiğim kot pantolon eskilerinden daha iyi oturuyor üzerime. Yumuşak ve solukturlar ve beni gerçekten birkaç kıvrımım varmış gibi gösterirler. Üstüm çikolata kahvesi

kısa kollu ve kepçe yakalı. Omuzlarımı ve boynumu uzun, zarif ve neredeyse zarif göstermesini seviyorum, sanki bir balerin ya da başka bir şey olabilir miyim gibi.

Eskiden kendimi hiç güzel hissetmezdim ama Cole'un gözleri yüzümde ve vücudumda gezinirken artık neredeyse hissediyorum.

"Neye bakıyorum?" Cümlesini bitirmeyince soruyorum. "Sen... güzel görünüyorsun."

Güzelmiş.

Ne iltifat ama.

Hayal kırıklığımı üzerimden çünkü Cole'un beni muhtemelen sadece yapışkan bir çocuk olarak düşünürken birdenbire arzulanan bir kadın olarak görmesi saçma olurdu.

Son birkaç aydır ne kadar aptalca hayaller kurmuş olursam olayım, bunların gerçekten gerçekleşmesini bekleyecek kadar aptal değilim.

"Oh." Ona üstünkörü bir attım. "Şey, aynı görünüyorsun." Eğlenen bir huff çıkardı. "Ben aynıyım."

"Kardeşinle ilgili bir gelişme var mı?"

"Pek sayılmaz. Bir kasabada durdum ve bana tariflerine uyan bir çetenin iç kesimlere doğru gittiğini söylediler, ki bu da mantıklı çünkü kıyıda neredeyse hiçbir şey kalmadı. Ben de tekrar yola çıkmadan önce burada durup sizi kontrol edeyim dedim."

Tekrar gideceği düşüncesiyle kalbim biraz sıkışıyor. "Tamam. Gittiğine sevindim. Ama bizi kontrol etmene gerek yok. Biz iyiyiz."

"Bunu görebiliyorum. Breanna'yı kapıyı korurken gördüm. Bana muhtemelen nerede olacağını söyledi. Buraya yerleştiğine sevindim. İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Elbette. Burada eskisinden çok daha iyi durumdayız. Breanna istemediği bir şey yapmadan güvende. Bize küçük bir ev bile verecekler. Ama bizim için seçtikleri evin tadilata ihtiyacı var ve inşaat ekibi diğer binalarla meşgul. Ama yakında halledecekler."

"Yani hâlâ misafirhanede mi kalıyorsun?"

"Evet."

"Eğer daha hızlı girmek istiyorsanız evinize yardım edebilirim."

Kalbim küçük aptalca bir sıçrama yapıyor. "Oh. Gerçekten mi? Belki de. Her halükarda önemli bir şey değil. Misafirhane gayet rahat." Bana tuhaf bir bakış daha atıyor.

"Ne?" Talep ediyorum.

Başını sallıyor. "Yok bir şey. Sadece farklı görünüyorsun." "Kötü anlamda mı?"

"Hayır, kötü anlamda değil." Neredeyse gülümsüyor, sanki gizlice gülüyormuş gibi. "Her zaman gerçek benliğini saklamak zorunda olmaman hoşuma gidiyor. Bu daha çok gerçekte olduğun kişiye benziyor."

Yüzüm kızardı ve gözlerine bakamadım. Yorumundan hem utandım hem de memnun oldum. "Ben her zaman kendim oldum."

"Elbette. Ama kendini kendine sakladın. Daha önce sadece ufak tefek görüntülerini görmeme izin vermiştin."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için konuyu değiştiriyorum.

Harika bir öğleden sonra geçirdim, Cole'la takıldım ve sonra onunla ve Breanna'yla akşam yemeği yedim. Hâlâ kız kardeşimin en sevdiği kişi gibi görünmüyor ama üç ay önceki kadar açıktan düşmanca da davranmıyor.

Breanna kalkıp çok yorgun olduğunu ve yatmaya gideceğini söyleyene kadar normalden daha geç saatlere kadar ay ışığında sohbet ediyoruz.

Bana anlamlı bir bakış attı. "Çok geç kalma."

"Kalmayacağım."

Ona söylediklerimde ciddiyim. Yarın yine erken bir vardiyam var, bu yüzden çok geç yatıp yarın bütün gün halsiz kalmak aptalca olur.

Ama Cole'a iyi geceler demeye henüz hazır değilim.

Acelesi varmış gibi de görünmüyor. Oturduğumuz ferforje bankın diğer tarafına yaslanmış, gökyüzündeki yıldızlara bakıyor. Rahatlamış görünüyor. Rahat. Ve böyle keyifli bir akşamın tadını kaç kez çıkarabileceğini merak ediyorum.

-Şirket olarak sert zemin yerine iyi yemek ve mobilyalarla.

Muhtemelen neredeyse hiç.

Bu düşünce göğsümü ağrıtıyor. Adamın kendisine bakacak birine ihtiyacı var çünkü kendine bakma konusunda pek de endişeli görünmüyor.

"Kendine hiç ara verdin mi?" Sessizliğin içinde soruyorum, herhangi bir geçiş yapmadan düşüncelerime ses veriyorum.

Gözlerini kırıştırtıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece tüm bu zamanı kardeşini arayarak geçirdin ve bu da sürekli hareket halinde olduğun, sürekli yolda olduğun anlamına geliyor. Hiç bir yerde dinlenmene izin veriyor musun? Sadece bir süreliğine."

Uzun bir süre cevap vermeden bana bakıyor.

"Bu sorudan rahatsız mı oldunuz?" Onu kırıp kırmadığımı ederek soruyorum.

"Hayır. Bunu düşünüyordum. Bir yerde birkaç günden fazla kaldığım tek zaman sakatlandığım ya da havanın seyahat etmek için çok kötü olduğu zamanlardı."

"Bazen dinlenmeye ihtiyacın olmuyor mu?" Kocaman omuzlarını silkiyor.

"Çok iyi bir hayat gibi görünmüyor. Seyahat etmekten başka bir şey yapmıyorsun. Kendine hiç zaman ayırmamak."

"Kendim için zamana ihtiyacım yok. Kardeşimi bulmam gerek."

"Evet. Anlıyorum." İç çektim. "Sadece yorgun olabileceğini düşündüm." "Yorgunum" diye mırıldanmadan önce hafif bir duraksama oldu.

Ona vazgeçip vazgeçmeyeceğini sormak istiyorum ama bunun onu üzeceğinden eminim, o yüzden sormuyorum. İyi bir akşam geçiriyor. Bunu mahvetmek istemiyorum.

Onun yerine, "Bana Mark'tan bahset." diyorum. "Ne olmuş ona?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey. biri?"

"Her zaman çok zekiydi. Okulda çok başarılıydı. Çok fazla arkadaşı yoktu. Ona çok fazla sataşıldığını sanmıyorum. Radarın altında kalan çocuklardan biriydi."

"Evet. Ben de okuldayken böyleydim." "Öyle miydin?"

"Birkaç arkadaşım vardı ama çok değil. İnsanlar beni pek fark etmiyordu."

"Mark da böyleydi. Oradayken ona göz kulak olmaya çalıştım ama ben gittikten sonra sanırım çoğunlukla yalnız kaldı. Annemiz tek başınaydı. Çok çalışmak zorundaydı. Sanırım başını belaya sokmaya başladı çünkü ona arkadaş gibi görünen tek çocuklar onlardı. Birine ihtiyacı vardı ve o da vardı." Başını hafifçe sallıyor. "Kalmalıydım. Deniz Kuvvetlerine katılmak yerine bir iş bulabilirdim. Orada olsaydım ona göz kulak olabilirdim ve o da yalnız kalmazdı."

"Kendini suçlayamazsın Cole." Bacaklarımı katlayarak bankta ona doğru dönüyorum. "Kaç yaşındaydın? On sekiz mi?"

Sen de bir çocuktan fazlası değilsin."

"Fark etmez. Mücadele ettiğini biliyordum ama yaşadığımız şehirden nefret ediyordum. Oradan gitmek istiyordum, ben de çıkış yolunu buldum."

"Ama geri döndün? Değil mi? Başı gerçekten belaya girdiğinde? Geri döndüğünü söylemiştin."

"Ben yaptım."

"Bu kolay olamazdı. Pek çok insan bunu yapmazdı. Onun için kariyerinden vazgeçtin. Onun için harika bir kardeşin."

Hafifçe kayıyor, hâlâ kambur ama artık o kadar rahat değil. Belli ki savunmasız konuşmalara alışık değil. Bana kadar çok şey anlatmasına şaşırdım. "Bu çok uzun yıllar . Birkaç yıl hapse girdikten sonra."

"Sen döndükten sonra toparlanmaya başladığını söylemiştin, yani ona yardım ettin."

"Sanırım. Yeterince değil... Impact'ten sonra üzerinde çalıştığı her şeyi bıraktı, sanki artık hiçbirinin önemi kalmamıştı."

"Pek çok insan hissetti. Sanırım bu anlaşılabilir bir şey, çünkü tüm dünyası gibi hissediyordu. Belki eninde sonunda bu hayattan vazgeçer. Yeniden toparlanmaya çalışır." Aslında bu konuda pek umudum yok. Tecrübelerime göre, sürülerle ve çetelerle birlikte hareket eden adamlar dürüstlükten oldukça uzaklaşmışlardır ve değişmek için herhangi bir istekleri yoktur.

Ama Cole'un kardeşinin tam bir canavar olduğunu da hayal edemiyorum.

"Bilmiyorum."

"Ne... Sonunda ona yetişne yapacaksınız?"

Tekrar omuz silkiyor. "Konuş onunla. Benimle gelmesini sağlamaya çalış. Ben... Beni gördüğünde, onu ne kadar uzun zamandır aradığımı anladığında, geri kalan her şeyden vazgeçeceğini ummaktan kendimi alamıyorum."

"Belki yapar." Şüphelerim olabilir ama bunları Cole'a asla ifade etmeyeceğim. Yüz ifadesi her zamanki gibi soğukkanlı olabilir ama şu anda canı yanıyor. Umuda ihtiyacı var. Gerçekliğe değil. "Onu ne kadar sevdiğini göreceksin. Bunun onun için bir anlamı olmalı."

Cole iç çeker ve gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Evet, belki. Belki."

Uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum. Bu hareketi içgüdüsel olarak, düşünmeden yapıyorum ama yaptıktan sonra bunun ne kadar cesurca olduğunu fark ediyorum.

Utangaçlığıma rağmen elimi geri çekmiyorum. Bir şeye ihtiyacı var ve şu anda ona sunabileceğim tek teselli bu.

Bir dakika sonra elini çekti, ben de elimi geri çektim.

Birkaç dakika ortak bir sessizlik içinde oturduk. Çok rahat olamazdı, yoksa gitmek ya da içeri girmek için bir hamle yapardı. Ama yapmıyor. Hiç hareket etmiyor.

Sonunda "Sana bir soru sorabilir miyim?"

diye sordum. "Bana zaten bir sürü soru sordun."

Kıs kıs gülüyorum. "O zaman bir tane daha."

"Ne oldu?" Gözlerini tekrar yüzüme çeviriyor, biraz temkinli bakıyor. Sanki cevaplamak istemediği bir soru sorabilirmişim gibi.

"Neden araştırmadan bu kadar zaman ayırıp ben ve Breanna?"

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten benim bir tür canavar olduğumu mu düşünüyorsun? Seni öylece ölüme terk edeceğimi mi?"

"Hayır. Senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum. Ama bize yardım etmenin de bir seviyesi var ve sen bizi sadece hayatlarımız tehlikeye koyarak kurtarmadın. Haftalarca uğraştın. Ve bize bir şey borçlu değildin. Beni sadece bir kez sahilde görmüştün. Ve sen..." Sözümü kesiyorum.

Sahilde göz göze geldiğimiz andan itibaren aramızda bir bağ oluştuğunu hissetmiştim ama onun da aynı şeyi hissettiğini varsaymak için bir neden yok.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Gerçekten bilmiyorum. O adamlardan uzaklaşmak istiyordum. Bazen bu tiplerle seyahat ediyordum çünkü yolda sadece onlar var ve grup halinde seyahat etmek daha kolay. Ama onlarla takıldığımda tahmin ettiğimden daha kötülerdi, bu yüzden uzaklaşmak istedim. Ama böyle bir gruptan ayrılmak bazen zor olabiliyor."

"Muhtemelen bunun bir ihanet olduğunu düşünüyorlar."

"Evet. Ben de bir fırsat arıyordum ve onların baskını bulabileceğim en iyi fırsattı. Aslında okyanusa seni kurtarmak için."

"Yapmadığını biliyorum. Yaptığını hiç düşünmedim. Ama ihtiyacımız olduğunu gördüğünde beni ve Breanna'yı kurtardın. Kürek çekmeye devam edebildin ama bizi almak için geri döndün. Ve bunu sadece yapmadın. Bizi Monument'e kadar götürdün. Sanırım hala nedenini anlamıyorum."

Ağzı buruşuyor. "Ben de anladığımdan emin değilim. Sadece yapmam gerekiyormuş gibi hissettim. Sanki bu benim işimmiş gibi."

"Yani biz senin için bir iş miyiz?" Ses tonum alaycı.

Başını iki yana sallar. "Öyle olmadığını biliyorsun. Birine bağlandığımı hissetmeyeli yıllar oldu. Mark dışında herhangi birine. Ama sonra sen oradaydın ve seni tanıyormuşum gibi hissettim. Sanki sana yardım etmem gerekiyordu. Yardım etmek istedim. Bu yüzden ilk fırsatta buraya geri döndüm. Nasıl olduğunu merak edip durdum. Seni kontrol etmek istedim."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ben de senin için böyle hissediyorum." "Öyle mi?"

"Evet. Kendime sürekli bizi görmeye gelmeni beklemememi söylüyordum ama sonra yine seni beklemeye devam ettim." Tekrar uzandım -çok cüretkâr bir şekilde- ve elimi çekmeden önce kısa bir süre elini sıktım. "Geri döndüğüne sevindim."

Bana neredeyse gülümsüyor. "Ben de."

Bütün gece onunla konuşmak istiyorum, ama birkaç dakika sonra geç olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyor, bu da konuşmamızın bittiğinin açık bir işareti.

İyi oldu. Eğer biraz dışarıda kalırsam, Breanna gelip kıcımlı yatağa sokmamı isteyecek.

Hâlâ misafirhanede bir odayı paylaşıyoruz ve Cole'un da koridorun sonunda bir var. İyi geceler diliyoruz ve ben sessizce odaya giriyorum.

Görünüşe göre sessiz olmama gerek yok. Breanna henüz uyumamış. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor. Yatağa girmiş ve yorganı

omuzlarına kadar çekti.

"Evet. Geç olduğu için üzgünüm. Yatmaya hazırlanmam uzun sürmez." Breanna şikayet etmiyor ya da beni azarlamıyor. Ben elimi yüzümü yıkayana kadar bekliyor,

Geceliğini giyip yorganın altına giriyor. Sonra sessizce, "Aklına bir şey gelmiyor, değil mi?" dedi.

"Fikirler?"

"Cole

hakkında." "Ne

fikirleri?"

"Hangi fikirleri biliyorsun. Yüzündeki o parlak bakışı görebiliyorum ve bu beni endişelendiriyor."

"Gözlerim parıldamıyor!"

"Öyle sayılırsınız. Ve bu anlaşılabilir bir şey ama lütfen dikkatli olmaya çalışın. Bize karşı iyi davrandı ve kesinlikle bir canavar değil. Ama o hala bir terk eden, Del. Asla burada kalmayacak."

İç çekiyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Belki."

"Belki diye bir şey yok. Üç ay öncesinden farklı değil. Çok yakında buradan çıkıp gidecek ve ben senin kırık bir kalple kalmanı istemiyorum."

"Kalbim kırılmayacak!"

"Güzel. Çünkü erkeklerle ilgili bir numaralı tavsiyem, terk eden birine aşık olmamaktır."

"Ona aşık olmadım."

Aslında doğru olup olmadığını bilmiyorum ama inanırsam daha güvenli olur.

Breanna'yı uyandırmamak için dönüp çalışarak birkaç saat boyunca uyanık yatıyorum. Yanımda mışıl mışıl uyuyor ama zihnim bir türlü sakinleşmiyor.

Sonunda üç ay önce yaptığım gibi yataktan çıktım. Odadan çıktım ve koridorda Cole'un odasına doğru yürüdüm.

Geçen seferki gibi cevap veriyor. "Del? Neyin var?"

"Yok bir şey. Özür dilerim. Uyuyamadım."

Gözleri yüzümün altından kayarak göğsümde geziniyor. Meme uçlarım yine sıkışmış, elbisenin ince pamuğunun altından görünüyor.

Onları fark ediyor. Kesinlikle hoşuna gidiyor.

Sifonu çekiyorum. Yutkundum. "Cole."

"Burada olmamalısın," diye mırıldandı, huysuz ve sert bir sesle. "Neden olmasın?"

"Neden olmadığını biliyorsun." Hafifçe kaydırıyor. "Ellerini çek, unuttun mu?"

Nefesimi tutup tekrar ona bakıyorum. "Bunu Breanna söyledi. Ben değil. Ve bu aylar önceydi. Her şey değişti."

"O kadar da değişmemişler. O ." "Neden haklıydı?"

"Sana zaten söyledim. Ben öyle biri değilim. Avantaj sağlamam-"

"İstemediğini biliyorum. Ama neden avantaj elde ediyorsun ki? Hayatım tehlikedeyse sevişmeyeceğini anlıyorum ama hayatım tehlikede değil."

Buradayım. Güvendeyim. Üç aydır güvendeyim. Şu anda hayatta kalmak için seni becermek zorunda değilim. Yani belki... belki istiyorum."

Keskin bir nefes alıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Öyle mi?"

"Evet. Evet. Sanırım biliyorum." "Sanıyor musun?"

"Biliyorum." Şu anda o kadar mahcubum ki kıvranmak istiyorum ama aynı zamanda heyecanlıyım. Neşeliyim. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeyle içim ürperiyor.

Hareket etmediğinde -sadece beni incelemeye devam ettiğinde- aklıma çok zorladığım, çok ileri gittiğim, çok ileri gittiğim geliyor.

Onun da bunu isteyebileceğini düşünmüştüm ama belki de yanlış anlamışımdır. Belki de benim sahip olduğum bağlantı hissine o sahip değildir.

Belki de bu bağın daha derine gitmesini istemiyordur.

Kahretsin, kendimi aptal durumuna düşürdüm. Muhtaç ve çaresiz gibi davranarak kendimi utandırdım. Garip bir iniltiyle topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru koştum.

Hayatım boyunca kendimi yeterince utandırdım.

Bacakları benimkilerden daha uzun ve adımları daha hızlı. Kapıya benden önce varıyor ve tek eliyle kapıyı kapalı tutuyor. "Del."

Ona bakmak için arkamı bile dönemiyorum. Nefes nefese kapıya bakıyor ve ağlamamaya çalışıyorum. "Sorun değil," demeyi başarıyorum. "Eğer istemiyorsan, sorun değil. Kendimi atmak istememiştim-"

Boğuk bir ses çıkarıyor ve bir şekilde bedenimi yanaştıran bir hareket yapıyor, böylece benimle kapı arasında duruyor ve bana bakıyor. Gözleriyle buluşabilmem için çenemi kaldırıyor. "Sen buna kendini bana atmak mı diyorsun? Yarım yamalak bir teklif ve sonra hemen kaçmak mı?"

"Gönülsüz teklif mi?"

"Bunu kastettiğinden bile emin ."

"Ciddiydim. Ben... Ben ciddiylim."

"Beni becermek mi istiyorsun? Burada olan şey bu mu? Bunu gerçekten istiyorsun, yersiz bir minnettarlıktan ya da-"

"Minnettarlık mı? *Minnettar* olduğum için erkeklerle yatmıyorum!"

Aslında erkeklerle hiç yatmam. En azından hiç . Ama bunu şimdi istiyorum ve Cole bize yardım ettiği için değil.

Ve bana açıklama çok sinir bozucu. Neden gidip beni öpmüyor?

"Emin misin?" Yüzünde şimdi farklı bir gerginlik var.
Daha önce sadece birkaç kez gördüğüm bir şey.

Bunu tanımlamak için düşünebildiğim tek kelime.. açlık.

Acıktım.

"Evet, eminim." Kendimi pek alıngan biri olarak görmem ama nedense Cole beni alıngan biri yapıyor. "Ama belli ki öyle değilsin, o yüzden çekil önümden de gidebileyim."

Cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı. İki eliyle yüzümü kavırıyor ve beni öpecek kadar eğiliyor.

İlk öpücüğüm için hayal ettiğim şey bu değildi. Yumuşak, nazik, tatlı ya da dikkatli değil. Sertti. Sert, ısrarcı ve aceleci. Sanki buna çok ihtiyacı varmış gibi. Su gibi. Ya da nefes gibi.

İçimde cevap verme ihtiyacını tetikliyor. Ellerim ensesine yapışmak için havalanıyor ve bedenim onunkine doğru uzanıyor. Dilini dudaklarımda hissettiğimde, dürttüğünde, okşadığında, içgüdüsel olarak ağzımı açıyorum, böylece dili sonuna kadar içeri kayabiliyor.

Garip bir his. Dili ağzımın içinde. Derin, samimi, savunmasız ve heyecan verici. Dilim kendi kendine hareket ediyor, onunkiyile eşleşiyor.

Sadece ağzımda hissetmiyorum. Kalbimin çarpıntısında, meme uçlarımda gerginliğinde, amımın giderek artan ağrısında hissediyorum.

Dilinin her darbesi, bu vücut parçalarının birbirine bağlı olmaması gerektiği halde beni hevesle sıkıyor.

Öpüşme uzun sürüyor ve elleri giderek daha küstahlaşıyor. Önce başımı tutuyor. Sonra aşağı kayarak boynumun kenarlarına uzanıyor. Sonra biri popomu avuçlamak için hareket ediyor. Sonunda beni yatak odasının duvarına doğru kaldırıyor, kıçımı kavırıyor, böylece bacaklarım onun ortasına sarılıyor.

Artık o kadar tahrik olmuş durumdayım ki ona karşı sallanıyorum, elimden geldiğince kendimi ona sürtmeye çalışıyorum. Pantolonunda artık bariz bir şişkinlik var. Bunu hissetmek bende ilkel bir sahiplenme duygusuyla uluma isteği uyandırıyor.

Daha önce de kendimi boşaltmak için elimi kullanmıştım ama hiç bu kadar kontrolden çıkmamıştım. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Sonunda ağzımdan çekiliyor ve çenemden ve boğazımdan aşağı bir çizgi kemiriyor. "Siktir," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "Şu haline bak. Çok ateşli ve isteklisin."

Bu sözler beni utandırmalı ama utandırmıyor. Garip bir şekilde, gurur duyuyorum.

Tırnaklarımı boynunun deriye geçirerek vücuduyla duvar arasında kıvranıyorum. "Cole, acele et. İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Ellerini düzeltiyor ve geri adım atıyor, yatağa doğru yürürken beni de yanında taşıyor. Beni yere indirdiğinde gözleri yayılmış bedenimin üzerinde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

"O zaman bakmayı bırak ve ."

Kahkahası olarak sayılan o oflamalardan birini yapıyor. Yatağa tırmanıp üzerime çıkmadan önce bir anlığına gözlerinde neredeyse gülümsemeye benzer bir şey oluyor. Önlüğümü iki eliyle kavıyor ve hızlı bir hareketle başımın üzerinden çekip çıkarıyor.

O çıplak bedenime biraz daha bakarken ben külotumu çıkarıyorum.

Vücudum ince. Pek kıvrımlı değil. Ama görünüşümden hoşlandığı belli. Hızlı nefes alıp verışı daha da gırtlaktan geliyor. Bazen neredeyse bir hırıltı gibi geliyor.

Bu kadar vahşi olmasına bayılıyorum. Meme uçlarımı ve iç kaslarımı sıkılaştırıyor.

Sonunda göğüslerime dokunmak için uzanıyor, onları avuçluyor ve sonra her iki başparmağıyla meme uçlarını ovuyor.

Aptalca bir inilti çıkardım, boynumu büktüm ve gözlerimi kapattım. Bu kadar küçük bir dokunuşun üzerimde bu kadar derin bir etki yaratabileceğini hiç düşünmemiştim.

Üzerimde geziniyor, her hareketimi izliyor. Birkaç dakika sonra bacaklarımı büküyor ve dizlerimi ayırarak amımı odanın serin havasına maruz bırakıyor. Utanç verici bir zevk çılgılığı atmamak için dudağımı ısıırıyorum.

Sonra pozisyonunu ayarlıyor ve eliyle beni hissediyor, iki büyük parmağını içime sokana kadar okşuyor ve keşfediyor. O kadar ıslağım ki ses çıkarıyor.

Onları pompalamaya başladığında, çaresiz bir hıçkırık sesi çıkarıyorum. Bu hoşuna gidiyor. Sessiz kalamamam hoşuna gidiyor.

Bunu yüzündeki gerginlikten anlayabiliyorum. Gözleri gibi yanıyor. Pek bir şey söylemiyor. Hiç . Ama o da en az benim kadar bundan hoşlanıyor.

Beni eliyle sikiyor, ritmi gittikçe hızlanıyor ve sertleşiyor, ta ki amımdaki ağrıyan basınç dalgalara dönüşene kadar

yoğun bir his. Zevk içimde kasılırken titriyorum, nefes nefese kalıyorum ve başımı sağa sola savuruyorum.

Parmaklarının etrafında kenetlenmişim ve sonunda elini çektiğinde her zamankinden ıslaktım. Bacaklarımı birbirinden ayırıp dizlerinin üzerine çökerken neredeyse -neredeyse- gülümsüyordu.

Pijama pantolonunun içine uzanıp sikini çıkarmasını ağzım açık izliyorum. Daha önce de çıplak penisler görmüştüm; hem dik hem de sarkık. Son beş yıldır yaşadığım hayat çok fazla mahremiyete izin vermiyordu. Ama daha önce hiç böyle bir özlem duymamıştım. Beni bir mıknaş gibi çekiyor.

Ellerim ona dokunmak için uzanıyor. Ona dokunmak için. Şaftının kalın uzunluğunu okşuyorum.

Dişlerinin arasından tıslama sesi çıkarıyor. Sonra kalçalarımı kaldırıp bedenimi kendine yaklaştırıyor, pelvisimi ereksiyonunu girişime hizalayabileceği kadar yukarı kaldırıyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki gerilmeye ya da kendimi hazırlamaya vaktim olmuyor. Birkaç kez dürtüyor, sık bir şekilde itiyor ve sonra geri çekiyor ve sonra daha da içeri kayıyor.

Islak ve uysalım, ama o büyük ve çok sıkı. İçine girdikçe kalçalarımı ve boynumu oynatarak küçük bir inleme sesi çıkarıyorum.

Batarken çok yumuşak bir şekilde inliyordu, ama şimdi birden dondu kaldı. Başını geri çekiyor ve acilen yüzüme bakıyor. "Siktir," diye boğuk bir ses çıkardı. "Bu senin ilk seferin."

Çekilmek üzere. Bunu biliyorum. Bu yüzden kalçalarını tuttum ve asıldım. "Sakın durayım deme."

"Ama ben incindim-"

"Bana zarar vermiyorsun! Bana sadece bir dakika ver. Sakın bu yüzden durayım deme."

Bunu düşünseydim, bakire olduğumu bildiğini varsayardım, ama belli ki bilmiyordu. Ve bu yüzden bana farklı davranması isteyeceğim son şey.

Beni rahatlatmak için, hala içimde gömülü olan horozunu sabit tutuyor. Elleri vücudumu yerinde tutarken hafifçe titriyor. Herhangi bir acı ya da hoşnutsuzluk belirtisi olup olmadığına bakıyor.

Eğer bundan hoşlanmadığıma inanırsa -azıcık bile olsa- bunu hiç yapmayacaktır.

Kısmen, bu bir rahatlama. Bir rahatlama. Beni asla istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamayacak. Ama aynı zamanda beni rahatsız ediyor. Onu becermeye hazır olmadığımı inanıyor olabilir.

Bu bir meydan okuma gibi.

Çünkü ben hazırım. Bunu gerçekten istiyorum. Ve evet, içimde çok ama çok büyük hissediyor, ama bedenim şimdiden uyum sağlıyor ve bir dakika öncesine göre daha iyi hissediyorum. Nefes alıyorum, rahatlıyorum ve bakışlarını tereddüt etmeden karşılıyorum.

Bir dakika sonra, ağzının köşesi çok hafifçe yukarı doğru seğiriyor.

Bir nefes çekiyorum. "Ne?"

"Ne?"

"Neşe gülüyorsun?" "Gülmüyorum."

"Evet, öylesin. Bunu yüzünde gördüm. Bana gerçekten gülüyor musun?"

"Hayır, sana gülmüyorum. Senin küçük, ateşli bedeninin içindeyken gülmek isteyeceğimi mi sanıyorsun gerçekten?" Sesi sert ve büyüleyici. "Ama bana kızgınmışsın gibi bakıyordun."

"Kızgın değilim." Kuru ses tonu karşısında küçük bir kıkırdamayı engelleyemiyorum. "Duracağını sandım ve durmanı istemedim. Ben bir çocuk ya da zayıf biri değilim ve bunu yapmak istiyorum."

Ellerini hareket ettiriyor, kalçalarını kaydırıyor, böylece içimde hafifçe kayıyor. Nefesim kesildi. "Çocuk ya da zayıf olmadığını biliyorum bebeğim. Bundan eminim."

Pelvisini birkaç kez sallayarak içime küçük pompalar yapıyor. Keskin bir nefes daha çekiyorum ve altımdaki çarşafı kavramak için uzanıyorum.

"Hoşuna gitti mi?"

Mırıltılı bir ses çıkarıyorum. Yine alt dudağımı ısırıyorum, yeni hisleri sindirmeye çalışıyorum.

Biraz daha itiyor, hâlâ yavaş ve sığ. "Hoşuna gitti mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve çırpınmamaya çalışıyorum. Ağrıyan basınç çok hafifledi ve her şey çok derin, gerekli ve iyi hissettirmeye başladı. "Mm-hmm."

Benim pozisyonumu ayarlıyor, böylece penetrasyon açısı değişiyor. Şimdi sabit ve ritmik bir şekilde itiyor. "Hoşuna gitti mi?" Soru şimdi daha ısrarcı, bir cevap talep ediyor.

"Evet!" Çekirdeğimde yeni bir orgazm oluşmaya başladığında kelime benden zorla çıkarıldı.

Beni böyle beceriyor -sabit ve hızlı ama sert değil- ta ki ben derin bir orgazmıla sarsılana kadar. Sonra çekiliyor, yatağa yanıma uzanıyor ve beni üstüne çekiyor, böylece kalçalarına sarılıyorum.

Bu yeni pozisyonda ne yapacağımı bilemediğim için birkaç saniye garip davrandım ama o sikini yerinde tutuyor ve onu amımla sarana kadar kendimi konumlandırmama yardım ediyor.

Bana bakıyor, büyük elleri kalçalarımı kavıyor. Hareketlerimin kontrolü tamamen onda, ki bu hoşuma gidiyor. Aslında burada kontrolün bende olmasını istemiyorum. Ne yaptığımı biliyormuşum gibi hissetmiyorum.

Bir dakika sonra kendimi daha rahat hissediyorum ve omuzlarımdan destek alacak kadar eğilerek onu sürmeye başlıyorum. Ben hızlandıkça göğüslerim zıplamaya başlıyor. Gözleri onları izlemek için alçalıyor, bakışları yüzümden göğüslerime ve sikinin içime girip çıktığı yere kayıyor.

Hâlâ bu işin içinde. Gerçekten hoşuna gidiyor. Beni bütün olarak yutmak istiyor gibi görünüyor.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldandı birkaç dakika sonra. "Kendini ovala."

Hiç aklıma bile gelmedi. Hissettiklerim düzlüğe çıktı ama hepsi inanılmaz derecede zevkli. Ama otomatik olarak dediğini yapıyorum, omzunu bırakıyorum ve elimi klitorisime ulaşana kadar kalçalarımın arasına kaydırıyorum. Hızlı, sıkı daireler çizerek ovuyorum, amım onun etrafında kenetlenmeye başladığında inliyorum.

Dişlerinin arasından "Evet," diyor. Burun delikleri açılıyor. Yüzü terden nemli. "İşte benim kızım. Aynen böyle."

Sürtünmeye devam ediyorum ve zevk tekrar artmaya başladığında heyecanlanıyorum. Sonra orgazm sert bir şekilde kırıldığında yüksek sesle haykırıyorum.

Ben hâlâ spazmları atlatmaya çalışırken, o oturuyor ve pozisyonumuzu tekrar değiştiriyor. Şimdi içime doğru itiyor, yüzü bana çok yakın. Nefesini hissedebiliyorum. Vücudunun sıcaklığını. Kaslarındaki gerginliği.

Uzanıp ellerimden birini tutuyor, uçurumda yaptığı gibi sıkıca kavıyor, sanki hiç bırakmayacakmış gibi.

Birkaç dakika sonra, boştaki eliyle başımı tutuyor ve beni dağınık bir öpücüğün içine çekiyor. Hâlâ kendimi o kadar iyi hissediyorum ki ağzına karşı hıçkırıyorum.

Sonra beklenmedik bir hareket yapıyor ve siki içimden dışarı kayıyor. Bana karşı sıkı ve sert bir şekilde sarsılırken bedenlerimiz arasında sıkışıyor. Geliyor, aniden fark ediyorum. Yumuşak, sert ve lezzetli bir şekilde cinsel. Elimi o kadar sıkı sıkıyor ki ağrıyor.

Sonunda geri çekildiğinde, boşalması vücutlarımızın arasına bulaşmıştı. İkimiz de yatağa yığıldık, nefes nefese kaldık ve birbirimize baktık.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sadece fiziksel olarak doymuş değil. Ama bağlı.

Bağlandı.

Ve bu bağlantıda tamamen güvende.

Bir dakika sonra kalkıyor ve ikimizi de temizlemek için bir el havlusu ıslatıyor. Tekrar uzandığında ona sarılıyorum.

"Bu... iyiydi." Bu çok hafif bir ifade, ama başka hangi kelimeyi kullanacağımı bilemiyorum.

Yumuşak bir atıyor. "Evet. Evet, ."

Ona sokuluyorum, göğsüne sokuluyorum. Bir kolunu dolamıştı ama bana daha sıkı sarılmasını istiyordum.

"İyi hissediyor musun? Ağrın falan var mı?"

"Belki biraz, ama çok değil. Bana zarar vermedin."

"Bana söylemeliydin."

"sana söylemek zorunda değildim." Yine ofladı.

"İstedğim buydu," diye ekliyorum, yüz ifadesini okuyabilmek için başımı eğiyorum. Rahatlamış görünüyor. Normalden daha yumuşak. Kızarmış, sıcak ve biraz da uykulu. "Belki bunu tekrar yapabiliriz."

Başımı usulca okşuyor. "Belki."

Bir şey daha söylemek için yüzümü gizliyorum. "Belki kalmak istersin."

Bu sefer daha uzun bir duraklama oldu. Sonra, "Belki."

Yeterli. Bu bir olasılık. Gülümsüyorum ve ona karşı rahatlıyorum ve uykuya dalmadan önce sadece bir iki dakika geçiyor.

Birkaç saat sonra mutlu ve heyecanlı bir şekilde uyanıyorum. Hâlâ yanımda uyuyor, ben de onu öpüyorum ve yataktan sürünerek çıkıyorum.

Breanna uyanmadan odamıza dönmeliyim yoksa endişelenecek.
Yatağa geri döndüğümde Breanna hâlâ uyuyordu. Sabaha kadar birkaç saat daha uyuyabiliyorum.

Giyinir giyinmez Cole'un odasına gidip kapıyı çalıyorum.

Kimse cevap vermiyor.

Düğmeyi deniyorum ve kolayca
açılıyor. Oda boş.

Sadece Cole'dan boş değil. Tüm eşyaları boş.

Kalbim sıkışıyor. Kontrol ederken nefesimi tutuyorum ve sonra konukevini yöneten dost canlısı kadına danışmak için aşağıya iniyorum.

Cole'u sorduğumda şaşırmış görünüyor. Bu sabah ilk iş gittiğini söyledi. Geri dönecekmiş gibi gelmedi. Zaten bildiğimi söyledi.

Tabii ki bildiğimi varsayacaktı.

Herkes bildiğimi varsayacaktı.

Arkadaş ya da yol arkadaşı falan olmamız gerekiyordu. Dün gece beni becerdi ve hoşuna gittiğini düşündüm.

Burada kalabileceğini söyledi. Benimle birlikte.

Ama o yalan söylüyordu ve ben de daha bilge ve deneyimli kız kardeşimin iyi tavsiyelerini dinlemeyi reddeden saf bir aptaldan başka bir şey değilim.

Breanna ona güvenmememi söyledi. Onun bir terkedici olduğunu söyledi. Ve o da tam olarak öyle.

Dün gece iyi vakit geçirmişti ama bu onun için bundan daha fazla bir şey ifade etmiyordu.

Benim için anlamı neyse onun için o değildi.

Çünkü artık sabah oldu. Gece sona erdi. Ve onunla hissettiğim derin bağ sadece zihnimde olmalıydı.

Çünkü Cole gitti.

İKİ YIL SONRA

MONUMENT'TE YEMEKLER GENELLİKLE ORTAKLAŞA YENİR. YETİŞTİRİLEN HER ŞEY Kasaba tarafından avlanan ya da toplanan yiyecekler merkezi bir mutfakta toplanır ve bu mutfak günlük tayınları ve yemekleri planlayıp hazırlar. Ana yemek salonunda yemek yemek istemeyenler paket halinde yiyecek alabiliyor ama bu asla o kadar iyi olmuyor.

Breanna yalnız kalmayı sever, bu yüzden sık sık öğle yemeği için bir erzak paketi alır ve yemek için kulübemize götürür, ama ben her zaman yemek salonunda kalırım.

Bu şehirde geçirdiğim iki yıldan sonra herkesi tanıyorum. Gerçekten hoşlandığım pek çok insan var ve diğerlerinin çoğuna çaba harcamadan tahammül edebiliyorum. Buraya gelir gelmez Breanna ve benim erkeklerin ilgisini çekmek için rekabet ettiğimize karar veren birkaç kötü kız var. Ve beni ürküten birkaç erkek var. Göz teması kurmaktan kaçındığım ve asla yalnız karşılaşmamak için özen gösterdiğim türden. Ama bunun dışında bu kasabayı seviyorum ve buradaki insanlar da beni seviyor gibi görünüyor.

Ailemiz öldüğünden beri burası her yerden daha güvenli geliyor ve sohbetin ve çatal bıçak seslerini seviyorum.

Kahkahalar. Hayat gibi hissettiriyor. Breanna dışında kimseyle derin bağ kurmamış olsam da, onun etrafında olmaktan keyif alıyorum.

Bugün öğle yemeğinde Theresa ve bana sürekli bir erkek bulmaya çalışan birkaç yaşlı hanımla sohbet ettim. Bu aptalca ama zararsız bir şey ve bu hanımlar eski dünyada olsa tam da böyle yaparlardı. Alay edilmeyi umursamıyorum. Şu anda Monument'te çok az bekâr erkek var. İlgilendiğimi belirtsem muhtemelen çoğu hemen ilgilenirdi.

Ama ben .

Neredeyse bir yıldır bir erkek arkadaşım vardı -Tyler- ama altı ay önce öldü. O zamandan beri, o bölümle pek ilgilenemedim.

Breanna ve ben bu toplumda hayatta kalmak için kendimizi bir erkeğe teslim etmemize gerek kalmayacak kadar güvendeyiz. Breanna bu konuda hiç konuşmuyor ama özgürlüğün omuzlarından kalkan bir yük olduğunu, buna izin verileceğine asla inanmadığını biliyorum. Sırf kendi istediği için bir erkekle birlikte olmayı seçme fikrine gülüyor.

Hayatının sonuna kadar bekar kalırsa hiç şaşırmam.

Öyle bir niyetim yok. Bir partnerin arkadaşlığını ve seks yapmayı seviyorum. Bazen Tyler'a dünyayı yerinden oynatacak kadar aşık olmadığım için kendimi suçlu hissediyordum ama o bunu hiç umursamıyor gibiydi. Konuşacak, bir şeyler paylaşacak ve geceleri birlikte uyuyacak birinin olması hoşuna gidiyordu.

Ben de beğendim.

Belki de eskiden inandığım yoğun tutkuya dair o romantik hayaller, hava kadar geçici bir sisten başka bir şey değildir. Ve gerçek birliktelik başka bir şeye benziyor. Tutkuya yakın bir şey hissettiğim tek sefer beni terk edilmiş ve ezilmiş bıraktı. Bir daha kesinlikle o kadar aptal olmayacağım.

Her iki durumda da bayanlara gülümseyip kıkırdıyorum ve masadan kalkmadan önce güveç ve salatamın her lokmasını bitiriyorum. Morgan Everett'ten (birkaç aydır bana karşı ağır girişimlerde bulunuyordu) kaçmak için hızlı bir adım atarak binanın arka tarafından çıkıyorum ve Breanna ile paylaştığım kulübeye doğru ilerliyorum.

Morgan birkaç ay önce şehre geldi. Önce Bre-na'ya asıldı ama Brena onu sert bir şekilde reddedince bana geçti. Kesinlikle ilgileniyor ama ürkütücü bir şekilde saldırgan değil. Benimle uygunsuz bir şey yapacağını sanmıyorum.

Eğer yaparsa, kasabadan kovulacak.

Muhtemelen bir kadın istiyor ve ben de genç ve müsaitim. Ama yeni bir ilişki havasında olsam bile, benden önce Breanna ile denemiş bir adama gitmezdim.

Önce beni seçen birini istiyorum. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Kız kardeşim kadar güzel olmayabilirim ama bir hiç de değilim. Ve onunla birlikte olmayı tercih edecek birini istemiyorum.

Yürürken erkeklerle ilgili düşüncelerin zihninden süzülüp gitmesine izin veriyorum. Bütün sabah bahçede çalıştım, bu yüzden öğleden sonra boşum. Çatımız yine akmaya başladı, bu yüzden oraya çıkıp daha iyi bir yama yapmaya çalışmam gerekiyor. Bugün güneş var, o yüzden bu işi şimdi halletmeyi planlıyorum.

Monument'te yaşayan herkesin düzenli görevleri vardır - fiziksel ya da zihinsel olarak ne yapabiliyorlarsa. İnsanlar tıp veya inşaat gibi özel becerilere sahip olmadıkça ya bahçede çalışır, avlanır, balık tutar ya da bekçilik yaparlar.

Silahlarla aram iyi değil -çoğunlukla zayıf mesafe görüşüm yüzünden- bu yüzden bahçe işleri ve balıkçılık arasında gidip geliyorum. Breanna en çok mesaj ve erzak taşımayı, ondan sonra da nöbet tutmayı seviyor ve kasabadaki çoğu erkek kadar iyi ateş edebiliyor. Bugün çevreyi korumak için erken bir vardiyası vardı, bu yüzden yakında erzak çantasını alıp kulübeye dönecek.

Breanna yolun aşağısından bana seslendiğinde çatıdaydım ve birkaç ay önce yaptığım yama işini inceliyordum.

Aşağı bakmamaya dikkat ederek merdivenden geri iniyorum.

Yapmam gerekeni yapacağım, ancak kıyıdan yolculuğumuz uçurumdan sarkma olayından beri yükseklik beni hala biraz titretiyor.

"Hey," diye sesleniyor Breanna kulübeye yaklaşırken. "Etrafta kimse yokken oraya çıkmamalısın."

"Ben iyiydim. Çatı yerden o kadar da yüksek değil."

Öyle değil. Tek katlı küçük bir kulübe. Düşmek eğlenceli olmazdı ama çok kötü düşersem ölürdüm.

"Ben dönene kadar bekleyemedin mi?" Breanna sanki onu gücendirmiş gibi kaşlarını çatarak çatıya bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Ben iyiydim."

Bir tartışmayı omuz silkerek geçiştiriyor ve başını hafifçe sallıyor. "Şu anda bunun bir önemi yok. Seni uyarmak istedim."

"Beni ne hakkında uyaracaksın?"

Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok ama kollarımda ve ensemdede tüylerim diken diken oluyor.

"Cole burada."

G  z kırpıyorum. Ama geri kalan her şeyim dondu.

"O burada," diye mırıldanıyor Breanna. Yumuşak. Ciddi. Sanki başka birinin kulak misafiri olabileceğini düşünüyormuş gibi.

"Onun burada ne işi var?"

"Bilmiyorum. Onunla konuşmadım. Onu kapıda gördüğümde vardiyamı bitirmek üzereydim. Onu normal mülakattan geçiriyorlardı ama eminim içeri alacaklardır."

"Neden geri gelsin ki?" Kendimi ne kadar titrek hissettiğimi düşünürsek, sesim beklediğimden daha kontrollü çıkıyor.

Cole iki yıl önce beni becerdikten sonra tek kelime etmeden çekip gittiğinden beri ortalıkta görünmüyor.

Onu bir daha asla g  remeyeceğimi düşünmüştüm.

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bir pislik olmak için." Breanna yüzünü buruşturur. Cole'un veda etmeden çekip gitmesine her zaman açıkça düşmanca yaklaştırmıştır. Beni becerdiğini bilmiyor ama beni incittiğini biliyor ve bunun için onu asla affetmedi. "Belki de buradan geçiyordur."

"Onu görmek istemiyorum."

Bu bir yalan. Tabii ki onu görmek istiyorum. Onu tekrar görmek için can atıyorum, anılarımdaki adam olup olmadığını görmek için. Ama ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl davranmam gerektiğı konusunda. Bu yüzden karştılaştırmaktan kaçınmak daha kolay .

"Onu görmek zorunda değilsin. İstersen gidebiliriz. Uzun bir yürüyüşe falan çıkabiliriz."

Neredeyse teklifi kabul edecektim çünkü alternatifinden çok daha kolay görünüyordu. Ama sonunda başımlı sallıyorum. "Hayır. Ka  mak istemiyorum. O bunu yapacak kadar önemli biri değil. Bilmeme izin verdiğ  n için teştekk  rl  r." Kendimi silkeleyip merdivene doğru dönüyorum. "Ben çatıya geri dönüyorum."

Bir saatten fazla bir süre sonra altımda bir varlık olduğ  nu fark ediyorum. Yama işimde iyi bir ilerleme kaydettim ve ter boynumdan aştığı ve g  ğ  slerimin arasına damlıyor. Hava sıcak ve

Kalınlığı azaltacak bir deniz meltemi bile olmadan yapış yapıştı. Çarpışmadan sonraki yıllar boyunca atmosferdeki toz ve güneş ışığının bir kısmını engellemiş ve küresel sıcaklıkları düşürmüştü, ama şimdi hava neredeyse berrak olmalı. Bugün Virginia'da çocukluğumdan hatırladığım Ağustos öğleden sonraları kadar sıcak.

Tuhaf, rahatsız edici bir nostalji.

Ancak zihinsel bir alarmı tetikleyen şey sıcaklık, ter ya da sırtımdaki kasların gerilmesi değil. Altımda bir varlık olduğuna dair ani ve keskin bir farkındalık.

Tanıdık. Geçmişten. Ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da asla unutamadım.

Otomatik bir refleksle bakmak için başımı eğiyorum.

Cole aşağıda, buraya tırmandığım merdivenden çok da uzak olmayan bir yerde duruyor. Benim boyumdan bile büyük. Camo pantolon ve asker yeşili bir tişört giyiyor. Omuzları geniş. Çenesi kare şeklinde. Bakışları delici. Korkutucu. Karşı konulmaz.

Tıpkı hatırladığım gibi. Bir kaya. Hem sığınak hem de engel. Boyun eğmez.

Bundan sonra olanlar talihsiz. Muhtemelen kaçınılmaz. Şaşkınlık ve duygu seli karşısında sarsılıyorum ve kulaklarıma hücum eden ve dengemi bozan bir baş dönmesi dalgasına kapılıyorum.

Düşüyormuşum gibi hissediyorum, bu yüzden çatı kiremitlerine tutunmaya çalışıyorum. Kendimi sabitleyip nefesimi ve dengemi yakalayana kadar birkaç dakika beceriksizce debeleniyorum.

Yanaklarım zaten sıcaktan kızarmıştı ama şimdi daha da kızardı. Tam olarak olmasını istemediğim şey. Yüce bir kayıtsızlık pozu vermek yerine Cole'un önünde kendimi utandırmak.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum merdivene doğru ilerlerken ve tekrar aşağı bakmamaya dikkat ederek de- scending'e başlarken.

Bakmadığım için beni belimden kavrayan, merdivenden kaldıran ve yere bırakan eller şok edici. Bir ciyaklamayla boğuluyorum ve kendimi onun dokunuşundan uzaklaştırıyorum.

"Çatıda tek başına ne halt ediyorsun?" diye ısıırıyor, yumuşak ve öfkeli bir sesle.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bir an için kekeledim, gerçek bir kelime oluşturmamaya kadar şok ve öfkeliydim.

"Boynunu kırabilirdin!"

"Saçmalama. Ben iyiydim! Eğer normal bir insan gibi selam vermek yerine

Granit bir heykel gibi durmuş, metanetli bir sessizlik içinde bana bakıyordu."

"Seslenmenin seni daha çok ürküteceğini düşündüm." Hâlâ öfkeli ama öfkesini geri çekmiş. Sadece bakışlarındaki parıltı ve sesindeki çakıllar ruh halini ele veriyor. "Ve buradaki herkes ne halt ediyor, senin lanet olası bir çatıya tırmanmana izin vermek yerine _."

"Sakın buna cüret etme!" Sözlerimin buz gibi soğukluğu beni bile şaşırttı. "Sakın iki yıl sonra ortaya çıkıp ne yapıp konusunda söz hakkın varmış gibi davranma. Umurunda olmadığını açıkça belli ettin. Sorun değil. Breanna ve ben kendi başımıza gayet iyi idare ettik ve bu topluluk kimse bize iyi davranmazken bize iyi davrandı. Bizi bir kez kurtardın. Ve bunun için minnettarım. Ama tek alacağın teşekkür. Benim üzerimde başka bir hakkınız ya da hayatımı nasıl yaşayacağıma dair bir söz hakkınız yok. Çatıya çıktım çünkü bunu yapabilecek kapasitedeyim ve birinin sızıntıyı onarması gerekiyor. Sırf bu işi bizim yerimize yapacak büyük, güçlü bir adamımız yok diye üzerimize yağmur yağmasına izin mi vereceğiz?"

Tepkim onu şaşırttı. Göz kapaklarının titremesinden başka bir şey olmasa da bunu yüzünde görebiliyorum. Ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Senin burada ne işin var? Herhalde zaman sonra sırf dik dik bakıp bana patronluk taslamak için gelmedin."

Ne zaman Cole'la tekrar karşılaşmayı hayal etsem, kendimi soğukkanlı, kontrollü, güzel ve umursamaz biri olarak görüyordum. Ona benim için hiçbir şey ifade etmediğini ve gidişinin beni gerçek yaralamadığını kanıtlıyordum.

Ama gerçek şu ki bu beni yaraladı. Ona olan içgüdüsel güvenime ihanet etti ve insanlar hakkındaki kendi içgüdülerimden şüphe duymama neden oldu. Ve kendimle ilgili fantezilerime rağmen, ben soğukkanlı, kontrollü bir insan değilim.

Çok konuşmayabilirim ama her şeyi derinden hissederim. Kolay kolay sinirlenmem ama sinirlendiğimde bunu belli ederim.

"Kardeşimin bu yoldan geçebileceği haberini aldım. Burada birilerinin bir şeyler görmüş ya da duymuş olabileceğini umuyordum."

Tabii ki. Bu her zaman onun önceliği olmuştur. Kardeşini bulmak ve kurtarmak-kardeşi ne kadar bulunmak istemese de.

İki yıl sonra buraya gelmesinin benimle hiçbir ilgisi yok.

"Etrafa sorabilirsin ama ben bir şey duymadım." Merdivenimi ve aletlerimi oldukları yerde bırakarak geri dönüyorum. Şu anda

Kendimi toparlayabilmek için ondan uzaklaşmak istiyorum. "Del," diyor kalın bir sesle, elini omzuma koyuyor ve dönüyor-Beni döndürüp yüzüne baktırdı.

Geri adım atıyorum, dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Ne?" "Özür dilerim."

Boğulur gibi bir ses çıkardım. "Üzgün müsün? Çok duyarlısın."

"Ciddiyim. Bunu görmezden gelme. Ayrılmakla seni incittim. Bunu görebiliyorum.

Özür dilerim. Gerçekten başka seçeneğim yoktu."

"Eğer önemsiyor olsaydın, en azından bana veda ederdin. Gitmek zorunda olsaydın anlardım. Ama sen öyle yapmadın. Beni siktin ve tek kelime etmeden ortadan kayboldun. Hiçbir dünyada bu haklı görülemez."

İlk kez gözlerini kaçırıyor. Boğazını temizler. "Ne söyleyeceğimden emin değildim."

"Evet, anlıyorum. Çünkü benim sana umutsuzca aşık olmuş aptal bir kız olduğumu düşündün. Bana gerçek bir insan yerine stereo bir tipmişim gibi davrandın ve kolay yolu seçtin."

"Ben yapmadım-"

"Evet, öyle yaptın! Garip bir yakınlaşmadan kaçınmak daha kolaydı, bu yüzden sen de bunu seçtin. İki yıl önceydi. Ben artık o kız değilim. Ama evet, bana bu şekilde davrandığın için sana hâlâ kızgınım."

"Ben-"

"Biliyorum. Üzgünsün." Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Daha iyi hissediyorum. Garip bir şekilde daha iyi. Uzun zamandır söylemem gereken şeyi söyledim. Ama aynı zamanda gözyaşlarına boğulmak üzereyim ve nedenini bilmiyorum. "Her şey affedildi çünkü artık üzgünsün. Böyle mi olması gerekiyor?"

"Hayır. Bu şekilde olmasını hiç beklemiyordum. Nasıl görmek istedim." Sesi şimdi daha yumuşak. O kadar huysuz değil. Artık kızgın da değil.

"İşte şimdi gördünüz. Ben iyiyim. Breanna ve ben güvendeyiz ve yola çıktık. Bizi buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Ama daha önce de söylediğim gibi, benden alacağınız tek şey teşekkür."

"Biliyorum." Gözleri artık farklı. Büyüleyici bir yoğunlukla yüzümü inceliyor. "Saçlarının uzamasına izin verdin."

Ben yaptım. Ne kadar pratik olursa olsun, sürekli tıraş yoruldum. Saçım en iyi özelliğim değil. Karmakarışık.

Yüzümün etrafında kalın kumral dalgalar. Ama görünmeyi seviyorum. Artık sürekli gölgelerde saklanan cılız bir çocuk olmadığımı hissettiriyor.

Ona bakıyorum, tanıdık bir zevk, cazibe ve güvenlik dalgasıyla yıkanıyorum. Sanki bu adam -her şeye rağmen- benim olmam gereken yerdeymiş gibi.

Uzanıp kocaman eliyle saçlarımdan bir avuç alıyor. "Çok güzel."

Gözlerinde kısa bir sıcaklık titreşimi var ve bu ifade beni kendime getiriyor. Çünkü onu istiyorum. Hâlâ istiyorum. Ama bunu kendime tekrar yapmayacağım.

Geriye doğru bir adım atıyorum, saçlarımı tuttuğu yerden nazıkçe çekiyorum.

"Hayır.

Bunu bir daha
yapmayacağız." "Ben-"

Başımı sallıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Bak Cole, üzgün olduğunu söyledin ve sonunda ben de sözümü söyledim, artık her şeyi geride bırakabiliriz. Bana mantıklı bir insanmışım gibi davranmanı imkânsız kılan ne tür bir hikâye uydurmuş olursan ol, o zamanlar sana aşık değildim. Ama sana güvenmiştim. O zamanlar sana güvenmiştim." Başımı iki yana sallayıp ondan uzaklaşıyorum ve omzumun üzerinden bakarak bir şey daha ekliyorum. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Breanna evin içinden dinliyordu. İçeri girdiğimde yüzündeki ifadeden anladım.

Işıl ışıl parlıyor. Benimle gurur duyuyor.

Bir yanım kendimle gurur duyuyor. Geri kalanı ise biraz hasta hissediyor. Küçük yemek masasında bir sandalyeye yığılıyorum ve kız kardeşime bitkin bir gülümseme veriyorum.

"Harikaydın!" Sahnede fısıltıyla konuşuyor, sanki Cole'un hâlâ dışarıda gizlendiğini sezmiş gibi. "Tam olarak doğru yaptın. Kendini savundun ve sınırlarını aşmadan çizdin. Ben olsam ona tamamen saldırırdım ama sen daha da iyisini yaptın." "Teşekkürler." Ses tonum oldukça kuru olmasına rağmen ciddiylim. "Yani, tekrar ortaya çıktığında ne olacağını düşünüyordun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ona tekrar bayılacağınızı düşünmemiştir herhalde."

Bir sarsıntıyla kaskatı kesildim. "Ben hiç bayılmadım!"

"Elbette, yapmadın." Sevgiyle kıs kıs gülüyor. "Hey, seni suçlamıyorum. Pek yakışıklı sayılmaz ama adamın kendine göre bir özelliği var. Ve o zamanlar yirmi yaşında olduğunu biliyorum, ama gerçek bir deneyimin yoktu. Bu senin ilk aşkıydı. Bu konuda hepimiz biraz sessiziz. Ama artık büyüdün ve ne yaptığını biliyorsun. Onun gibi bir kaçağa güvenmeyeceksin. Son iki yıldır bir erkek olmadan da gayet iyi idare ettik, değil mi?"

Başımı sallıyorum, rahatsızlık içinde kıpırdanıyorum ama Breanna'ya belli etmemeye çalışıyorum. Gerçek şu ki Cole'un terk eden biri olduğu fikri -her ne kadar bunu destekleyecek kanıtım olsa da- şu anda bana iki yıl öncesinden daha doğru gelmiyor.

Güvenilir biri gibi hissettiriyor. Sağlam. Kırılmaz. Hayatımı bana yol göstermesi için içgüdülerime güvenerek geçirdim ve Cole ile beni bu kadar yanlış yönlendirmeleri mantıklı gelmiyor.

Belki de hormonların bize yaptığı budur.

Bu dersi şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım.

"Her neyse, bitti. Umarım burada fazla kalmaz. Çatıda yapmam gereken biraz daha iş var ama şu anda pek havamda değilim. Yarın üzerinde daha fazla çalışacağım."

"Yarın iyi. Bugün daha fazla uğraşmaya çalışma. Duygusal çalkantılarla uğraşmadığın zamanlarda bile o çatıya çıkmadan hoşlanmıyorum."

"Bu değil-"

Bana anlamlı bir bakış atarak itirazımı susturuyor. "Tamam. Küçük bir karışıklık oldu. Ama ben iyiyim."

"Delaney Elizabeth Rogers." Ağzının sol tarafındaki hafif gamzesini gösteriyor. "Sen her zaman iyiden çok daha iyiydin. Ve bir gün ablan dışındaki insanlar da bunu fark edecek."

Cole o akşam hâlâ kasabada ama ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Breanna ve ben ortak yemek masalarından birinde son iki sandalyeyi alıyoruz ve o da odanın karşısında kasabadaki yaşlı çiftlerden ikisiyle oturuyor. Görebildiğim kadarıyla çok konuşuyorlar ve o da cevap veriyor

çok kısa cevaplarla. Ancak onlara karşı açıkça kaba davranmıyor - ki bu da beni sebepsiz yere memnun ediyor.

Birden fazla kez ona doğru baktım ve beni izlediğini fark ettim. Gülümsemiyor, el kol hareketi yapmıyor ya da başka bir şekilde varlığını kabul etmiyor.

O sessiz, düşünceli haliyle beni izliyor. Bu gerçekten sinir bozucu.

Kısa bir bakışmadan sonra arkamı döndüğümde Breanna'nın kaşlarını bana doğru kaldırdığını görüyorum.

"Ona bakmak istememiştım," diyorum usulca.

"Biliyorum. Size bakmaktan başka bir şey yapmadığında ona yardım etmek zor."

"O değil-"

"Neden tartışmaya çalışıyorsun ki? Benim erkekler hakkında bilgisiz olduğumu ne zaman gördün?"

"Asla. Hiçbir zaman bilgisiz olmadın."

"Öyleyse adamın senden hoşlandığını söylediğimde neden benden şüphe ediyorsun?"

O her zaman senden hoşlanıyordu."

Yanaklarım kızardı. Keşke kızarmasalar ama bu kontrol edemediğim bir şey.

"Ama eğer yanında kalmayacaksa senden hoşlanıyor olması bir şey ifade etmez."

"Biliyorum. Asla burada kalmayacağını biliyorum. Artık bu konuda endişelenmene gerek yok. Sadece neden... neden... benden hoşlandığını gerçekten bilmiyorum."

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Bir kere sen her zaman fark ettiğinden çok daha güzelsin. Nasıl giyindiğin ya da saçına ne yaptığın önemli değil, birçok erkek bunu fark edecektir."

"Hiç bu kadar güzel olmamıştım-"

"Güzel olmak için bana benzemek zorunda değilsin, bunu sen de biliyorsun. Ama bunun ötesinde, bazen insanlar birbirlerine uyarlar. Bu kimyadır. Feromonlar. Bunun gibi bir şey. Bazen insanlar uyuşur ve bunu inkar etmek mümkün değildir. O zamanlar ikimizi izlerken bana hep öyle geliyordu. Neden ona bu kadar itici geldiğimi düşünüyorsun?"

"Bilmiyordum. Sanırım bir şeyler uydurduğunu düşündüm."

"Değildim. Orada bir şey var. Bunu inkar etmenin anlamı yok. Ama kimya bir ömür boyu ortaklığı sürdürmek için yeterli değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ve bu dünyanın geldiği noktada hiç şansı yok."

Daha fazlası olmalı ve bu da *orada olmayı* taahhüt etmekle başlar. O bunu asla yapmayacak."

Nedense, Breanna zaten bilmediğim -kendi zihnimde defalarca prova etmediğim- hiçbir şey söylemiyor olsa da, saçma sapan sözleri bana kendimi ağır hissettiriyor. Biraz üzücü.

Yüzümde bir şey görüyor olmalı. "Neden yarın benimle koşuya gelmiyorsun?"

Breanna görevlerini duvarda nöbet tutmak ve yiyecek aramak ya da habercilik yapmak arasında bölüştürüyor. İlk başlarda liderler onun duvarların güvenliğinden ayrılmasına izin verme konusunda tereddütlüydü ama Breanna gizlice dolaşma, erzak bulma ve sağ salim geri dönme konusunda herkesten daha iyi olduğunu kanıtladı.

Adamlar, silahlarının ve sayılarının onları kurtaracağına güvenerek rotalarında ilerleme eğilimindedir.

Breanna akıllıdır. Asla görülmez, bu yüzden başı belaya girmez.

Ve her zaman duvarların ardına hapsolmuş olma hissinden hoşlanmıyor.

"Hayır, ben
iyiyim." "Emin
misin?"

"Evet. Sabah izinliyim, bu yüzden hava çok sıcak değilken çatıdaki işimi bitirecektim."

"Tamam. Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

Fikrimi değiştirmedim, bu yüzden Breanna şafaktan hemen sonra kasabadan tek başına ayrıldı ve ben de erken bir kahvaltı için yemek odasına doğru yürüdüm.

Sabahın bu erken saatlerinde burada çok fazla insan yok. Çoğu insan ya sabah vardiyasına gitmek zorunda ya da uyuma fırsatını değerlendiriyor. Oturan kasaba halkının dağınıklığını tarıyorum ve iki yıl önce bu yönde seyahat ederken bizi ilk alan yaşlı kadın Theresa'nın yanına gidiyorum.

Kocası Ned, birkaç ay önce öldü.

"Merhaba tatlım," diyor rahat bir gülümsemeyle. "Bugün erken kalkmışsın."

"Evet. Breanna önce koşuya çıktı, ben de çalışmaya başlamadan önce yiyecek bir şeyler alayım dedim."

"Mantıklı. Bugün bahçede misin?"

"Hayır. Aslında bugün izin günüm, o yüzden evde biraz iş yapacağım."

"Rahatlamak için biraz zaman ayırdığınızdan emin olun. Herkesin ara sıra buna ihtiyacı olur."

"Evet. Yapacağım."

Theresa başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama gözleri arkamdaki kapıya kayıyor. İfadesi değişti. "İşte senin genç adam."

Nefesim kesiliyor ve kendimi durduramadan dönüp bakıyorum. Tabii ki Cole içeri girdi. Bakışları hiç şaşmadan beni buluyor. Kısa yemek kuyruğuna doğru yürümeden önce birkaç saniye boyunca ayık bir şekilde beni izliyor.

"O benim genç adamım değil."

Theresa omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan." "Onu iki yıldır görmedim bile."

"Biliyorum. Ama sana hâlâ hayata gelmiş bir lütuf gibi bakıyor. Her zaman öyleydi."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Keşke öyle olmasaydı. "Elbette. Bu yüzden iki yıl boyunca yeryüzünden kayboldu."

"Oh, onun bagajı var. Çoğu kişiden daha fazla. Ama eğer bundan kurtulabilirse, o zaman hiçbir şey o adamın sana sahip çıkmasını engelleyemez." Theresa yüz ifademi inceliyor ve kıs kıs gülüyor. "Bu kadar üzgün görünme. Eskiden onu yıldızları asmış gibi izlerdin."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum, yüzümü ovuşturuyor ve Cole'un olduğu tarafa tekrar bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ama bu uzun zaman önceydi. Ben büyüdüm. Ve artık bir aşka güvenilmeyeceğini daha iyi biliyorum."

Kahvaltıda Cole'dan uzak durmayı başarıyorum, ancak bir noktada bunu yapmak için yemek odasından kaçmam gerekiyor. Sürekli yanıma gelip benimle konuşacakmış gibi bakıyor.

Ve onunla konuşmak .

Dün söyleyebildiklerim konusunda kendimi iyi hissediyorum ve bugün bir konuşmayı berbat ederek bunu lekelemek istemiyorum. Bu yüzden acele ediyorum.

kulübeye dönüp aletlerimi toplayacağım ve çatıya çıkacağım.

Kiremitleri dün bitirdim, ancak bacanın etrafındaki parlama konusunda endişeliyim, bu yüzden bugün onu değiştirmek istiyorum. Eminim o da bittiğinde çatı en az bir yıl daha iyi olacaktır.

Yaklaşık on beş dakikadır çalışıyordum ki aşağıdan bir ses geldi. "Yukarı geliyorum, Del."

Kontrol etmeden kim olduğunu biliyorum. "Yardıma ihtiyacım yok." "Belki yok, ama yine de alacaksın."

Kendi kendime homurdanıyorum ama çatıda kavga edecek kadar aptal değilim. Ayrıca Cole'un inşaat işlerinde benden daha iyi olduğu kesin. Eğer bu işi iyi yapamadıysam, o zaman düzeltebilir.

Yanıma tırmanıyor ve yaptığım işi incelemekten önce hızlıca yüzümü inceliyor. "Bu iyi görünüyor," diye mırıldandı.

Sözler yumuşak ve gerçekçi ama benim için herhangi bir yaltaklanma övgüsünden daha fazla anlam ifade ediyor.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Çatıda yukarı doğru ilerliyor ve bacanın uzak tarafına biraz çıta çakmaya başlıyor.

"Sadece bunu yaparak. Bugün gideceğini sanıyordum." "Henüz değil."

İkimiz de çalıştığımız için işi çabucak hallettik. Cole önce aşağı iniyor, sonra da bana yardım ediyor. Ayaklarım yere değdikten sonra elleri belimde kalıyor, ben de geriye doğru bir adım atıyorum.

Kollarını indiriyor.

"Kardeşinden haber var mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Emin değilim. Sahilde birlikte çalıştığı çete iç bölgelere geldi, ama son zamanlarda onları takip etmekte zorlandığım için şimdi dağılıp merak ediyorum. O ve diğerleri güneyimizdeki yerlere saldıran bir çeteye bağlantı kurmuş olabilirler. Ancak aldığım tüm haberler ikinci ve üçüncü elden, bu yüzden ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum."

"Birlikte olduğu yeni ekip... onlar..."

"Pislikler. Aynı tür başka bir şey değil."

"Belki de onlarla birlikte değildir. Eğer duyduğun rastgele bir konuşmaysa, olmayabilir."

"Hayır. Onlarla birlikte." Yüz ifadesi gergin. Gözleri kasvetli.

Onu rahatlatmak için içimdeki saçma dürtüyle savaşıyorum. "Peki onun peşinden ne zaman gideceksin?"

"Bilmiyorum." Ağzı garip bir şekilde çalışıyor, sanki bir şeye takılmış gibi. "Muhtemelen yakında."

Başımı salladım. "Tamam. Peki. Yardımınız için teşekkürler."
"Ederim. Evde yapmanızı istediğiniz başka bir şey var mı?"
Yapılması gereken bir sürü iş var ama şu anda hiçbirini düşünemiyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Yardıma ihtiyacım yok."
"Bunu görebiliyorum. Ama yine de teklif ediyorum. Neden geri çeviresin ki?"

Bu sorunun bir cevabı var, ancak bunu geç de olsa ifade edebileceğimden emin değilim. "Kendi başımıza gayet iyiydik."

"Evet ama bu yardım kabul edemeyeceğiniz anlamına gelmez." "Breanna kendi kendimize yetmemizi seviyor."

"Neyi seversin?" "Neyi mi?"

"Nelerden hoşlanırsın? Kendi kendine yetmeyi sever misin?"
Gözlerinde çok samimi bir şey var. Sanki içimi tamamen görebiliyor.

"Ben... Bilmiyorum. Bazı açılardan, bu özgürleştirici. Bir şeyleri kendi başımıza yapabiliyor olmak. Breanna her zaman yardımın bir karşılığı olduğunu söyler ve çoğu zaman da haklıdır. Ama... Bilmiyorum..." Omuz silkiyorum.

"Anlat bana," diye mırıldanıyor. Çok yumuşak. Çok hırçın.

"Bazen ilgilenilmek güzel olurdu, ama bundan daha fazlasını... Ben biraz..."

"Ne istiyorsun?" Büyük eliyle yanağımı okşamak için uzanıyor ve ben geri çekilmiyorum.

"Başkalarının bana baktığı kadar ben de onlara bakabilmek istiyorum. Kendi kendime yetemediğim için bunu bile yapamıyorum. Bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum."

Bir dakika sessiz kalır. Ağır ağır nefes alır. "Öyle."

"Ben... Ben hiçbir zaman gerçekten sunacak çok şeyim olduğunu hissetmedim. Breanna'yla bile. Sanki her zaman vermekten çok alıyormuşum gibi geliyor." Savunmasızlığın verdiği rahatsızlığı üzerimden atıyorum. Sonra kiminle konuştuğumu hatırlıyorum. "Neyse, önemli değil. Çatı konusundaki yardımın için minnettarım ama onun dışında iyiyiz. Breanna da senin eve girmeni istemiyor."

İç geçirir ve bir adım geri çekilir. "Evet. Anlıyorum." Yüzü kısa bir süreliğine buruşarak oyalanır. "Tamam. Sonra görüşürüz o zaman."

Kelimeler neredeyse, neredeyse bir soru gibi.

"Evet. Muhtemelen öyle. Ta ki sen tekrar ayrılana kadar."

Bütün akşam parçalanmış ve endişeliydim ve Breanna bunu açıkça fark etti. Yemek odasında, tek başımıza bir masanın ucunda akşam yemeğimizi yerken, "Yarın sabah yapmam gereken bir iş daha var. Neden bu sefer benimle gelmiyorsun?"

"Neden?"

"Neden? Çünkü o buradayken burada kalmak seni açıkça etkiliyor. Belki biraz özgür hava solumaya ihtiyacın vardır."

Yüzünü kontrol ettim. Ciddi olduğunu görüyorum. Benim için ve yardım etmeye çalışıyor. "Seni yavaşlatacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Yarın kolay bir gün. Sadece bir mesaj ileteceğim ve sadece birkaç mil . Sen de gelebilirsin. Bir süreliğine dışarı çıkmak senin için iyi olabilir. Uzaklaş." uzaklaşmam gerektiğini söylediği çok açık. Cole yakınlardaki bir masada yemek yiyor ve gözleri hızla ona kayıyor.

"Yarın sabah nehirde balık tutmak için bir vardiya yapmam gerekiyor."

"O zaman değiştiremeyeceğinizi sorun. Eminim yaparlar. Hiç sormuyorsun."

Sadece bir an tereddüt ettim. Cole'a doğru bakma hatasını yaptım.

Gözlerimiz kilitlendi. Bir zevk, aşinalık ve heyecan dalgası üzerime çöküyor.

Bu çok saçma. Böyle bir adama cevap vermemeliydim - güvenilmez olduğunu bildiğim bir adama değil.

"Tamam," dedim kız kardeşime. "Eğer vardiyamdan çıkabilirsem, seninle geleceğim."

Ertesi sabah Breanna ve ben şafak sökmeden kalkıyoruz. Dün kuyudan çektiğimiz suyla çabucak yıkandıktan sonra üzerime yıpranmış bir kot pantolon, beyaz bir atlet ve yırtık pırtık bir kapüşonlu giysi geçiriyorum. Saçlarımı çok kısa iki örgü halinde bağlıyorum ve Breanna beni acele ettirmek için içeri girdiğinde hazırım.

Cole bu duvarların arkasındayken yeni bir şey yapacağım için yarı heyecanlıyım ve Monument'ten ayrılacağım için yarı üzgünüm.

Aptalca ama doğru. Ve bu da uzaklaşmamın benim için en iyisi olacağının bir başka işareti.

Ben genelde yanımda taşıdığım hazır çantayı alıyorum, Breanna da kendi çantasını alıyor. Sonra ön kapıya ulaşana kadar kasabanın sessiz sokaklarında yürüyoruz.

İlk gördüğüm şey Cole. Orada durmuş, bir gardiyanla konuşuyordu. Şu anda burada ne işi var? "Lanet olsun adama," diye mırıldanıyor Breanna.

Cole bizi gördü. Yaklaşmamızı izliyor, gözleri sabit, gergin değil. Sonra başıyla yana doğru bir hareket yapıyor ve ben ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

Breanna, "Onunla konuşmak zorunda değilsin," diyor.

"Biliyorum. Hemen ne istediğine bakacağım, sonra da gideceğiz.

Ben iyiyim, Breanna. Gerçekten sorun yok."

"Tamam." Mutlu görünmüyor ama itiraz da etmiyor. Ben Cole'un taşındığı yere doğru ilerlerken o da uzaklaşıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar huysuzca.

"Breanna'nın bir koşusu var. Ben de onunla gidiyorum." "Neden?"

"Neden olmasın? Seni ne ilgilendirir?"

"Dışarısı tehlikeli. Daha güvenli hale geliyormuş gibi hissedebilirsiniz ama hala tehlikeli."

"Tehlikeli olduğunu biliyorum. Biz akıllıyız. İyi olacağız." Ağzını açıyor ve ben bunun daha fazla itiraz etmek için olduğunu biliyorum.

"Ne yapıp ne yapmayacağıma sen karar veremezsin. Hayatımızı bu şekilde yaşıyoruz. Sensiz iki yıldır gayet iyiyiz. Tekrar ortaya çıkmaya karar vermen, bizim koruyucumuz olacağın anlamına gelmiyor. Geçen gün söylediklerimde ciddi dim."

"Bana güvenmiyorsun." Sesi hiç duymadığım kadar çakıl taşına benziyordu.

"Doğru. Sana güvenmiyorum. Daha önce bizim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum ama bu sana şu anda hayatımda söz sahibi olma hakkı vermez. Ben ve kendi kararlarımı kendim veririm. Artık beni korumana ihtiyacım yok."

Yüzünde, çene kaslarında bir şey titriyor. En ufak bir hareket olsa da bunu görüyorum.

Tam olarak kızgın değil, ama derin bir şeyler hissediyor.

"Yani gidip kendi işini yapabilirsin. Kardeşini aramaya devam et. Umarım onu bulursun. Ben de kendi işimi yapacağım." Bir an duraksadım. "Ve benim işim artık sen değilsin."

Heykel gibi duruyor. Granit gibi. Bana bakıyor ama konuşmuyor ya da gözünü bile kırpmıyor.

Bir nefes verip arkamı dönüyorum, kız kardeşime ve kendimiz için kurduğumuz hayata dönüyorum.

Olmasını istediğimiz her şey olmayabilir ama son iki yıldır güvendedeyiz. Bize ne olacağı konusunda kendi kararlarımızı verdik.

Ve bu bize bir daha verileceğini hiç düşünmediğim bir lütuf.

BREANNA VE BEN ORMANDA YÜRÜYÜŞE ÇIKTIK.

Bisiklet dışında çalışan bir araca erişimimiz yok ve olsa bile benzinimiz yok. Tüm yollar artık o kadar bakımsız , bisikletler genellikle değerlerinden daha fazla sorun çıkarıyor. Gitmemiz gereken yere yürümek daha hızlı ve kolay.

Zaten yollarda gözden uzak kalmak daha kolay.

Breanna bu bölgedeki yürüyüş parkurlarını benden çok daha iyi biliyor, bu yüzden rotamızı çizme konusunda ona güveniyorum. Eski bir dağ patikasından güneye doğru ilerliyoruz ve ben sabahın serin havasının - eskisinden çok daha temiz - ve egzersizin tadını çıkarıyorum. Gün sıcak olacak ama güneş hala gökyüzünde alçakta. Havadaki hafif soğuk hava tam da yürüyüşe uygun.

Breanna'nın önermesine sevindim.

Bir süreliğine şehirden uzaklaştığım için mutluyum. Belki döndüğümde Cole gitmiş olur.

Belki de onu bir daha asla göremeyeceğim.

Bu son düşünce midemin sıkışmasına neden oluyor ama tekrar rahatlayana kadar zihnimi bilerek temizliyorum. Her şey yolunda. Her şey yolunda.

Bu acımasız dünyanın izin vereceği kadar iyiler.

Breanna bu sabah pek konuşkan değil ama bu benim ruh halime uygun. Ben sürekli konuşmaya ihtiyaç duyan biri değilim ve kız kardeşimle ben her zaman konuşmadan birbirimizi anladık.

Şu anda bir görevde. Ölüm kalım meselesi olmayabilir ama bu onun yapması gereken bir iş. Mavi gözleri parıltıyor ve yanakları pembe. İyi vakit geçiriyor.

Son zamanlarda sahip olduğumuz özgürlük ve özerkliğe benden daha çok ihtiyacı var.

Dinlenmek, biraz su içmek ve işemek için durana kadar birkaç saat geçiyor. Büyük ağaç köklerinin üzerine oturup gövdelerine yaslanıyoruz ve birbirimize gülümsüyoruz.

"Neredeyse geldik," diyor Breanna sonunda. "Yarım saatimiz daha var. Eskiden bir kasaba olan yere geleceğiz. Eskiden ana yol üzerinde olduğu için şimdi tamamen harap olmuş durumda. Etrafından dolaşacağız. Adaçayı bırakma yeri olarak kullanılan eski bir benzin istasyonu var. Zaman zaman buradan geçen insanlar mesaj olup olmadığını kontrol edip bize iletiyorlar."

"Bu ne ?"

Bir not çıkardı ve okudu. "İlaçlar. Her zaman bunu isteriz. Ve tohum ya da meyve ağacı fidanı. Pazı yetiştirmek istiyorlar ve elimizde sadece kiraz ağaçları var."

"Oh. Tamam. Yani bir yerlerde birilerinin elma ya da armut ağaçları olacak ve bize bir şeyler mi gönderecekler?"

"Umut bu. Buranın dış mahallelerindeyiz, bu yüzden bu mesaj bırakma yeri daha iç kesimlerdeki kadar sık kontrol edilmiyor. Ancak bu ağı her yıl daha da genişletiyorlar, bu yüzden sonunda biraz yardım alabiliriz."

"Elma olsa ne güzel olurdu."

"Biliyorum." Ayağa kalkmadan önce kollarını ve omuzlarını silkeliyor. ". Hadi koyulalım. O kasabanın yanından geçmek bu yolculuğun en tehlikeli kısmı, bu yüzden sessiz olun ve beni takip edin."

Başımı sallıyorum, abla-kardeş otoritesinden rahatsız olmuyorum çünkü o bu işte ne yaptığını biliyor, ben ise bilmiyorum.

Tabii ki onun dediğini yapacağım.

Ağaçların örtüsünden çıkmadan önce kısa bir süre yürüyoruz. Tam da söylediği gibi, eskiden dört şeritli olan bir otoyola çıkıyoruz. Breanna karşıya geçmemizi işaret etmeden önce bir o yana bir bu yana bakıyor.

Kaldırımlar kullanımdan, hava koşullarından ve bakımsızlıktan yıpranmış. Breanna kadar hızlı hareket etmeye çalışıyorum ama her yere dikkat etmek zorundayım.

Ayaklarımı bir çukura basmayacak veya çökmekte olan asfalta inmeyecek şekilde ayarlayın.

Otoyolu aştığımızda, bir kasaba olduğu belli olan bir yerdeyiz. Kız kardeşimin de dediği gibi, yerle bir olmuş, harabeye dönmüş. Bu yıkımın sadece zaman ve iklimten kaynaklanmasına imkan yok. Birileri tanklarla ve kamyonlarla gelmiş gibi görünüyor.

Muhtemelen bir araba çarpmış, şiddet yanlısı insan çetelerinin yollarda dolaştığı zamanlarda. Şimdiye kadar hepsi daha küçük çetelere ve sürülere bölündü - hala tehlikeli ama tamamen durdurulamaz değiller.

Breanna bir gölge kadar hızlı ve sessiz hareket ediyor. Gerçekten çok etkileyici. Ayak uydurmak ve molozlara ya da kendi ayaklarıma takılmamak için elimden geleni yapıyorum.

Benzin istasyonuna vardığımızda, bir delik açmak için bazı ağır tahtaları kaldırıyor. İçinde büyük bir paket var, onu alıyor ve notu, sebze tohumu olduğunu tahmin ettiğim kendi paketiyle birlikte yerine bırakıyor.

Bizde bunlardan çok var ama bir yerlerde birilerinin ihtiyacı olabilir.

İstediğimiz şey karşılığında bir şey teklif etmek adil olacaktır.

"Tamam," diyor tahtaları yerine yerleştirdikten sonra doğrulurken. "Biz iyiyiz. Hadi geri dönelim."

"Bize ne verdiler?"

Paketi sallıyor. "Haplara benziyor. Çantana sığarlar mı?"

"Evet, tabii ki." Çantamın fermuarını açıyorum ve tekrar kapatıp askılarını omuzlarıma asmadan önce paketi içine koymasına izin veriyorum.

"Hadi ormana geri dönelim. O zaman acele etmeyiz."

Başımı sallıyorum. Bu sabah dışarıda başka birini görmedik ya da duymadık ama bu her an değişebilir, o yüzden riske girmeye gerek yok.

Kasabanın etrafını dolaştık ve bir ses duyduğumuzda neredeyse otoyola ulaşmıştık.

Eskisi kadar yaygın da tanıdık bir şey. Bir motor. Birden fazla.

Araçlar.

Şu anda bize yaklaşıyor.

Breanna bir strateji belirlemekte ya da nefes almakta bile tereddüt etmiyor. Kolumdan tutuyor ve beni geldiğimiz yöne doğru sürüklüyor; bir tepeye ve kasabada ayakta kalan tek binalardan biri olan eski bir kilisenin bir bölümüne.

Belli ki tam olarak nerede olduğunu ve yakınlarda bize güvenlik sağlayabilecek tek sığınaklardan biri olduğunu biliyordu.

Bir dakikalığına bir köşeye çekildik. Sonra ayağa kalkıyor ve en yakın pencereden dışarı bakıyor. "Kahretsin," diye nefes alıyor.

İyi olmaya ve onu takip etmeye çalışıyorum ama bazı şeyleri görmezden gelmek imkânsız. Bacaklarımı düzeltiyorum, böylece pencereden dışarıyı da görebiliyorum.

Tepeden aşağıya ve eski otoyola doğru net bir manzarası var. Orada gördüğüm şey beni hayrete düşürdü.

Yolculara yollarda iki yıl önceki kadar sık rastlanmıyor. Şimdiye kadar çoğu insan ya ülkenin ortasına göç etti ya yerleşti ya da öldü. Ancak onları zaman zaman Monument'in yanından geçerken görüyoruz. Yiyecekleri ve erzakları tükenen ve yeni bir ev arayışında olan insanlar. Ya da kıtanın ortasındaki eski şehirleri çevreleyen daha gelişmiş uygarlık söylentilerini duyanlar -Houston, Saint Louis ve Chicago'nun elektrik, hastaneler ve okullar da dahil olmak üzere altyapılarını yeniden inşa ettikleri ve koruma için daimi ordulara sahip oldukları varsayılıyor.

Ancak başka hikayeler de bu şekilde geri döndü. Bu ordular dış tehditlere karşı olduğu kadar düzeni de sağlar. Ve liderler otoriter kontrol uygular.

Bu muhtemelen kaçınılmaz. İnsanlar korkuyor ve bu yüzden güvenlik için bazı özgürlüklerden vazgeçecekler. Kimse onları suçlayamaz. Özellikle de beni.

Ama beni tedirgin eden çok fazla hikaye duydum ve her halükarda belirsiz bir varış noktasına doğru uzun ve tehlikeli bir yolculuk olacak.

Monument ihtiyacımız olan kadar güvenli ve konforlu.

Ancak, seyahat edenlerin sayısı azaldıkça, iyi niyetli göçmenler ile gezgin suçlular arasındaki farkı ayırt etmek daha kolay hale geldi. Otoyolda gördüklerimiz kesinlikle göçmen değil.

Yüzleri göremeyecek kadar uzaktayız ama en az üç cip ve birkaç motosiklet var. Saldırı silahı olan çok fazla adam var.

Yıllardır gördüğüm tüm gezici çetelerden daha büyük. Görebildiğim kadarıyla altmış ya da yedi kişiler.

Sadece bir dakika daha geç kalmış olsaydık, yolun karşısına geçerken bizi yakalayacaklardı.

Bu düşünce bile midemi bulandırıyor. Bir elimle karnımı kapatıyorum.

Breanna bana doğru bir bakış attı. "Umalım da bir an önce bölgeden çıksınlar."

"Belki de sadece buradan geçiyorlardır. Monument'e saldırmaya çalışacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Umarım olmaz. Bence muhtemelen dayanabiliriz ama bu kolay olmaz. Her ihtimale karşı onları uyarmak için bir an önce geri dönmeliyiz."

"Ama , değil mi?"

"Öyle görünüyor. Ama bu bölgedeyse, tehdit oluşturacaklardır. Geri dönmeyeceklerini kim söyleyebilir? Ve belki bu grup onların hepsi değildir. Etrafta olmalarından hoşlanmıyorum."

"Evet." Çok kuru hissedenden gözlerimi ovuşturuyorum. Göz damlası olsa iyi olurdu. "Benim de. Ama bu kiliseden ayrılmadan önce onların gitmesini beklemeliyiz."

"Elbette. Onlar gözden kaybolduktan sonra en az on beş dakika bekleyeceğiz. Sonra güvenli olduğundan emin olmak için her şeyi kontrol edeceğim."

Sessiz fısıltılarla konuşuyoruz, ancak şu anda başka kimsenin yakın olmadığı açık görünüyor. Breanna'nın son iddiasına karşı çıkmak istiyorum ama itirazımı geri alıyorum.

Burada aptalca ya da inatçı davranmayacağım. Breanna duvarların dışında nasıl gezineceğini benden çok daha iyi biliyor. Eğer ben bu kilisenin sığınağından ayrılmadan önce etrafı araştırması gerektiğini düşünüyorsa, bu konuda ona güveneceğim.

Birlikte kalmak bizim için daha güvenli görünüyor, ama ben ne bilirim ki?

Bir süre sessizlik içinde bekliyoruz. Bana gülünç derecede uzun geliyor ama muhtemelen sadece on beş dakika. Birkaç dakikada bir Breanna doğrulup pencereden dışarı bakıyor ama ana çete bu konumdan görebildiğimiz son tepeyi aştıktan sonra başka kimse görünmüyor.

"Tamam," diyor sonunda, ayağa ve kot pantolonunu fırçalıyor. Benimkilerden bile daha kötü durumda, dizleri parçalanmış ve bir baldırının arkası neredeyse şeffaflaşmış. O

Şehirden her ayrıldığında taktığı kemer kılıfından tabancasını çıkarıyor. "Ben etrafı kontrol etmeye gidiyorum. Seni almak için kısa süre sonra döneceğim."

"Tamam." Yutkunuyorum. Kendi başının çaresine bakma konusunda her zaman iyi olduğunu çok iyi bilmeme rağmen, onun ayrılmasından, tek başına gitmesinden nefret ediyorum. "Ne kadar kalacaksın?"

"Beş dakika. En fazla on. Sadece otoyolun açık olduğundan emin olmak için kontrol etmek istiyorum."

Başımı sallıyorum, onunla gidip gidemeyeceğimi sormamak için alt dudacağımı ısırıyorum. Burada tek başıma olmaktan hoşlanmıyorum ama olası bir tehdit varken onun yalnız olmasından daha da çok nefret ediyorum. "Dikkatli ol."

Kapıdan çıkmadan önce bana gamzesini gösteriyor. "Ben de öyleyim."

Saatim yok, bu yüzden zamanı doğru tutmamın bir yolu yok. Sadece dakikalar geçtikçe tahmin edebiliyorum. Kısa bir süre sonra, sabırsızlanıyorum ve saniyeleri saymaya başlıyorum. *Bir Mississippi. İki Mississippi. Üç Mis- sissippi. Dört...*

Gerçekten endişelenmeye başladığımda altmış Mississippi'ye dokuz kez ulaştım.

Breanna'dan hiçbir iz yok. Ne bir bakış ne de bir ses.

On dakikadan fazla sürmüş olmalı. Bana en fazla on dakika demişti.

Bir sorun var. Gelmesi gereken zamanda gelmiyor. Ve ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Tahmin edebildiğim kadarıyla birkaç dakika daha bekliyorum ve sonra yerimde duramıyorum. Bir şeyler yapmam gerekiyor.

Benim silahım yok. Silah kullanmayı öğrendim ama bu konuda hep kötü oldum. Normal amaçlar için iyi görebiliyorum ama uzak görüşüm o kadar da iyi değil. Çocukken kullandığım gözlükler çoktan kırıldı. Artık bana uymuyorlar zaten. Sınırlı görüşüm nedeniyle, çok uzaktaki bir hedefi tam olarak vuramıyorum. Denedim. Pratik yaptım. Kendimi savunmak için bir silah kullanabilmek amacıyla görüşümü ayarlamamın yollarını bulmaya çalıştım. Ama faydası olmadı ve bana yardım etmeye çalışan herkes silah taşımamın taşımamaktan daha tehlikeli olduğu konusunda hemfikir.

En olası senaryo, istemediğim birine çarpmamdır.

Yani bıçağımdan daha tehditkâr bir silahım yok. Ama burada kalıp boş yere Breanna'nın tekrar ortaya çıkmasını bekleyemem.

de kapıdan dışarı bir adım atıyorum ve onun gittiği yöne doğru devam etmeden önce her yönü tarıyorum.

Daha önce yaptığımız gibi kasabanın etrafından dolaşarak tepeden aşağı iniyorum. Otoyola ulaştığımda boş görünüyor. Kendimi güvenli olduğuna ikna edene kadar bir grup ağaçtan dışarı bakıyorum.

Breanna yok. Bu iyi olamaz. Ama başka kimseyi de göremiyorum.

Ben de yola çıktım.

Yolun yarısına gelmiştim ki ani bir sarsıntıyla durdum.

Otoyolun diğer tarafındaki gölgelerden biri çıktı ve bu kesinlikle Breanna değil.

Bir adam. Belki otuzlu yaşlarında. Uzun, yağlı saçlı, yüzüne ve iki koluna kir bulaşmış. Omzuna dayadığı gülünç büyüklükte bir tüfek.

Sırıttırıyor ve ben o bakışı biliyorum.

Lanet olsun, o bakışı biliyorum.

Boğazım sıkışıyor. Buz gibi soğuyorum. Gelgitli korku dalgasına rağmen, hızla topuklarımın üzerinde dönüp kaçmaya başlayacak kadar aklım var.

Beni vurursa, vurur. Orada durup bunu beklemeyeceğim. Ve kesinlikle o ürpertici gülümsemenin tehdit ettiği şeyi yapmasına izin vermeyeceğim.

Sadece dört adım atmıştım ki önümde başka bir adam belirdi. İlk adamdan daha iri ve esmer ama aynı derecede tehlikeli görünüyor.

İçgüdüsel olarak ondan uzaklaşırken, beni yakalamadan önce ancak tam bir adım atabiliyorum. Tutuşu çok sertti. Morartıyor. Bir şekilde mücadele ediyorum, ona karşı tekme atıp çırpınıyorum ve tek bir ses bile çıkarmıyorum.

Belki de çılgılık atmalıyım. Mucizevi bir dünyada, düzgün biri yakınlarda olur ve beni duyar.

Ama burası bir mucize dünyası değil ve çılgılık atabilecek durumda olsam bile etrafta çılgılığımı duyacak kimse yok.

Adamı taşaklarından vurmaya ve aynı anda yüzünü tırmalamaya çalışırken boğazımdaki sıkışma nedeniyle boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Onun da bir tüfeği var ama kullanacak durumda değil. Sahip olduğu tek şey

Şu anda bana karşı olan şey onun gücü ve benim iki katım olması.

"Kıpırdatmayın onu," diye çıkışır ilk adam. "Senin derdin ne lan?"

"O küçük pis bir sürtük." Beni yakalayan adam tam karnıma bir yumruk indirmeyi başardı. Acıyla iki büklüm oldum, bir an nefesim kesildi.

"Onu kontrol altına alın. Ben onları geri arayacağım. Başka bir tane daha olduğuna inanamıyorum."

Bir tane daha.

Breanna ellerinde.

Bundan eminim.

Boğazım düğümleniyor. Bir çığlık atmayı başarıyorum. Korkudan çok öfke, ama yüksek ve tiz.

İlk adam düdüğe benzeyen bir şey çıkardı. Diğerlerini geri çağıracağını söyledi. Bu bir alarm olmalı. Çok yakında bütün çete etrafımı saracak.

Gün ışığında ortaya çıkan bir kabus.

Tekrar tekme atıyorum, sonunda kasıklarına bir darbe indirmeyi başarıyorum. Tam isabetli değil ama oflayıp puflamasına ve elini gevşetmesine yetiyor.

Tüfeğine uzanmaya çalışıyorum - düdüğü çalıp diğerlerini geri çağırmadan önce o ilk adamı öldürmem gerekiyor - ama o beni itecek kadar farkında. Çok sertti.

Yere düştüm. İlk adam düdüğü dudaklarına götürdü.

Darbelerden dolayı yüzümden acı gözyaşları akarken, düdüğün sesini duymak için bekliyorum. Kıyametimin sesini.

Belki de fark etmez. Zaten

Breanna var.

Düdük sesi yerine garip bir vızıltı ve ardından boğuk bir homurtu duyuyorum. Bir bıçak aniden ortaya çıktı ve ilk adamın boynunun yan tarafını deldi. Yere düşerken etrafından kan fışkırıyor.

Birkaç garip sarsıntı yapıyor. Sonra hareketsiz yatıyor. Ölmüş. Hiç şüphe yok.

İkinci adam da en az benim kadar şaşkın. Düşen yoldaşına birkaç saniye anlamsızca baktı.

Sonra aklına bir şey gelmiş olmalı ki bana doğru hamle yaptı ve beni kolumdan yakaladı, öyle acıttı ki ağlamaktan boğuldum.

Çok uzun sürmedi. Yumuşak bir hırlama sesi duyuldu ve biri kendini beni yakalayanın üzerine fırlattı. İki adam yere düşüyor, eğer biri tamamen kontrolü ele geçirmemiş olsaydı bu bir güreş hareketi olabilirdi.

Cole.

Tabii ki o.

Başka kim ki?

Diğer adamın tepesinde, elleri boğazında. Adam kıvranıyor, kıvranıyor ve onun gücüne karşı nafil bir mücadele veriyor. Ama fark etmez. Birkaç dakika içinde, ikinci adam da ilki kadar ölü.

Ve hiç kimse diğerlerine alarm vermeyi başaramadı.

Her yerim ağrıyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Kalbim korku ve aşırı adrenalin yüküyle çarpıyor. Ama Cole sonunda adamı bırakıp ayağa kalkarken kendimi ayağa kaldırmayı başarıyorum.

bakıyoruz.

"Breanna ellerinde," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Sesim zar zor .

"Biliyorum. Uzaktan kuyruk ucunu gördüm. Seni arıyordum ama sonra çığlığını duydum ve geri döndüm."

"Gördün mü? Onu götürdüklerini gördün mü?"

"Gördüm. Bu adamlar gözcü ya da nöbetçi olarak geride kalmış olmalı. Seni yakaladıkları gibi onu da yakaladılar ve diğerlerini geri çağırması olmalı. Onu uzaktan onlarla birlikte giderken gördüm. Ölmüş olabileceğini düşündüm." Sesinde garip bir sertlik var.

Bununla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden bu tuhaf anı zihnimin gerisine itiyorum. "Yani onu kaçırdılar mı? Oradan geçen çete mi?"

Başını salladı. "Onlarla kendi isteğiyle gitti."

"İstedğini düşünüyor olamazsın-"

"Tabii ki hayır! Ama onlarla savaştı. akıllı ve nasıl hayatta kalacağını biliyor. Onlarla isteyerek gitti."

Ona bakıyorum ama gergin yüzünü göremiyorum. Tam olarak ne olduğunu biliyorum. Sanki bizzat tanık olmuşum gibi net bir şekilde görebiliyorum. Breanna kapana kısılmış olurdu. Hemen hayatta kalma moduna geçirdi, tıpkı geçmişte her zaman yaptığı gibi.

ikimizi de hayatta tutmaya çalışıyordu. Gülümserdi. Bir hikaye uydururdu. İstekliymiş gibi davranırdı.

Onlara istediklerini teklif et ki zorla almasınlar. Böylece benden uzak duracaklardı.

Köşeye sıkıştığında ne yapacağını her zaman bilir ve beni güvende tutmak için her zaman kendi bedenini kullanmaya istekli olmuştur.

Bugün de farklı olmayacaktı.

"İlk başta burada değildim - sadece ikisi kız kardeşini yakaladığında. Buraya geldiğimde neredeyse seksen kişi vardı," diyor Cole huysuzca. "Yapabilmemin hiçbir yolu yok-"

"Bunu durduramayacağını biliyorum." Breanna ne kadar üzgün olursam olayım, olanlar için onu bir kez bile suçlamadım. "Yine de beni kurtardığın için teşekkürler."

Başıyla onaylıyor, ne düşündüğümü anlamaya çalışıyormuş gibi bana dikkatle bakıyor. "Ne yapacaksın?"

Yutkunuyorum. "Bilmiyorum. Ona yardım etmeye çalışmalıyım." "Anlamıştım."

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bir dakika boyunca bana bakıyor, ağır ağır nefes alıyor. Kafa derisinin kenarlarından ter damlıyor ve alnında boncuk boncuk birikiyor ama silmiyor. Gözleri şu anda gümüşten ziyade kömür grisine benziyor. Sonra, "Sanırım iki seçeneğin var. Monument'e geri dönüp yardım toplamaya çalışabilirsin."

Başımı salladım. "Bu işe yaramaz. Onlar iyi insanlar, ama yararsız bir amaç olarak gördükleri bir şey için birçoğunu riske atmazlar. Bir kişiyi kurtarmak için değil. Seksen haydutlu cip ve motosikletlerle kovalamak mı? Hayır. Bunu yapmazlar."

Daha önce de böyle seçimler yaptıklarını görmüştüm ve her zaman anlayışla . Sırf risk altında olan Breanna olduğu için işler artık farklı olmayacak.

"O zaman sen ve ben onları takip edip bir fırsat kollayabiliriz."

Göz kırpıyorum. "Benimle gelecek misin?"

Kaşlarını çatıyor. Alnı kırışıyor. Gözleri dik dik bakıyor. Sanki sorduğuma bile inanamıyormuş gibi.

Yutkunuyorum, içimdeki çalkantı biraz olsun yatışıyor. En azından bunu yalnız yapmak zorunda kalmayacağım. "Tamam. Teşekkürler. En iyi seçenek bu gibi görünüyor." Duraksıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Onun kaçırılmasına izin vermeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum. Bunu en başından beri biliyorum. Bu yüzden takip edeceğiz. Her şeyi araştıracağız. Belki onu kurtarmak için bir şans buluruz."

Pek iyimser görünmüyor ve onu suçlayamam.

Bu işten üçümüzün de sağ çıkma şansı pek yok. En akıllıca şey Monument'e geri dönüp hayatımı kardeşim olmadan yaşamak olurdu. Breanna da böyle yapmamı isterdi.

Ama bunu yapmamın imkanı yok. Hâlâ nefes alırken olmaz.

Başımı salladım. "Tamam. Gidelim o zaman."

GÜNÜN GERİ KALANI BERBATTI. BAZILARI KADAR SEFİL
Sahildeki ilk kasvetli günler.

Cole ve ben dağların arasından yürüyoruz, otoyolun yolunu takip ediyoruz ama doğrudan otoyolun üzerinde yürümüyoruz. Daha az görünür olmak için ağaçların arasında kalıyoruz, bu yüzden takip edebileceğimiz bir yürüyüş yolu bile yok.

Cole uzun bıçağını çıkarıp en kötü dalları ve yaprakları keserek geçmemize engel oluyor ama yine de yapraklar, dallar ve sarmaşıklar tarafından sürekli pusuya düşürülmüş gibi hissediyorum ve olması gerekenden çok daha yavaş ilerliyorum.

Ormanda geçen her dakika Breanna'nın benden biraz daha uzaklaştığı anlamına geliyor. Onlar araçlarda. Biz yayanız.

Ve ona ne yaptıklarını sadece Tanrı bilir.

Cole pek konuşmuyor ama konuşmasını da beklemiyordum. Sohbet başlatırsam muhtemelen cevap verirdi ama zaten sohbet edecek havada değilim.

Breanna'yı bir şekilde kurtarabileceğimiz senaryolar hayal etmeye çalışıyorum, ancak oldukça aktif olan hayal gücüm bile olasılıklar için zorlanıyor.

Onu o canavarlardan kurtarmayı başarmak şöyle dursun, ona asla yetişemeyebiliriz bile.

Cole'un öldürdüğü adamlarla yaptığım itiş kakıştan dolayı morluklarım var, ama bunlar endişelerimin en küçüğü. Güneş battığında

Gökyüzü ve orman ışıktan çok gölgelerle dolu, vücudumun çeşitli yerlerinin ağrıdığını neredeyse unuttum. Endişelenecek çok daha önemli şeyler var.

Cole aniden durdu. O kadar beklenmedik bir şekilde ki ona çarpıyorum.

İçgüdüsel olarak gömleğini tutuyorum. Terinden dolayı nemli ve doğal kokusunun güçlü kokusunu taşıyor. Onu içime çekiyorum. Hoş bir koku diyemeyeceğim ama keşke bu özel koku bana aitmiş gibi hissetmeseydim.

"Bunu duydun mu?" diye mırıldanıyor.

Gece böceklerinin hafif uğultusu ve Cole'un nefes alışının hafif törpüsü dışında bir şey duymuyorum. "Hayır."

"Bir şey olmayabilir. Devam edelim."

Çok yakında bu orman zifiri karanlık olacak. Bu dünyada herkesin bildiği tartışılmaz bir gerçek var ki o da asla ama asla karanlıkta dışarı çıkılmaması gerektiği, ama ben durmamızı önermeyeceğim. Bu akşam ne kadar uzaklaşırsak, Breanna ile aramdaki mesafe o kadar azalacak.

Cole çantasından bir el feneri çıkarıyor -sonsuz kadar dayanması gereken pilleri olanlardan- ve sağ eliyle sarmaşıkları keserken sol eliyle önüne doğrultuyor.

En az on beş yirmi dakika daha yürüdükten sonra tekrar duruyor. Nedenini sormuyorum. Loş ışıktaki bile dinlediğini görebiliyorum.

"Sanırım gece için durdular. Duyduklarımın onlar olduğundan oldukça eminim ve sesleri hareket ediyormuş gibi gelmiyor."

"Tamam. Güzel." Saatlerdir ilk kez göğsümde bir umut kıvılcımı çıkıyor. "Daha uzağa gitmediklerine şaşırdım."

"Araçlarla bile bu kadar kötü yollarda yavaş gidiliyor. Eminim erzak yağmalamak için sürekli duruyorlardır. Bu tür pislikler hep yapar."

Mallarını almak için insanları öldürmek, şüphesiz. Yine de söylemiyorum. Bu düşünceye ses vermenin bir anlamı yok.

Cole hızını artırıyor. Artık nereye gittiğini biliyor. Ve yakında ben de onun duyduklarını duyabileceğim. Bu bir ses uğultusu. Bir sürü. Kesinlikle o çete.

Acaba aralarından iki kişinin bir daha ortaya çıkmadığını fark ettiler mi?

Belki de bu tür şeyler her oluyor.

Güneş batarken, dünya sadece ayın yarısından azı ve Cole'un el feneri tarafından aydınlatılana kadar yürümeye devam ediyoruz. Sesler giderek yükseliyor ve sonunda Cole durana kadar devam ediyor. "Şu tepenin hemen arkasındalar."

"Peki ne yapmalıyız?"

Uzaktaki tepeye ve sonra tekrar bana bakıyor. Ağzı yırtılmış gibi buruşuyor.

"Söyle bana," diye ısııyorum, onunla çatışan şeyin güvenliğimle ilgili olduğunu biliyorum.

"Gidip edebilirim. Durumu görmem gerekiyor. Ama onlara bu kadar yakın olmanı istemiyorum."

Breanna'nın yaşadığını ve bir bütün olduğunu kendi gözlerimle görmekten daha çok istediğim bir şey yok ama şu anda en önemli şey ne istediğim değil.

Breanna için en iyisi önceliğimiz olmalı. Ve neyle uğraştığımızı bilmeden onu kurtaramayız.

"Güvende olacağımı düşündüğünüz bir yer varsa ben orada kalırım, siz de gidip kendi başınıza keşif yaparsınız."

Gözlerini kırptırıyor, teklifime şaşırdığı belli. "Ben de senin yalnız kalmandan pek hoşnut değilim."

"birden yapamazsın. Ya sen yaklaştıkça ben de seninle olacağım ya da tek başıma kalacağım. Hangisinin daha güvenli olduğunu düşünüyorsan onu seç ve bunu yapalım."

Neredeyse fark edilmiyor ama ağzı hafifçe yumuşuyor. Nedenini hiç bilmiyorum. "Tamam. Sen benimle kal o zaman."

Başımı sallıyorum ve tepeye doğru ilerlerken onu takip etmeye devam ediyorum. Tepeye vardığımızda Cole el fenerini kapattığında hâlâ ağaçların arasındayız - hâlâ görüş alanının dışındayız.

Kamplarının etrafında ışıklar var. Birkaç şenlik ateşi ve bir sürü pille çalışan fener. Yani aşağıda neler olduğunu görebiliyoruz.

Anladığım kadarıyla çok fazla içki ve eğlence var.

Breanna'dan iz yok ama birkaç çadır kurulmuş. Muhtemelen onlardan birindedir.

Kampın çevresinin her yerinde silahlı muhafızlar var. Kaç kişi olduklarını görünce midem bulanıyor.

Çetenin çoğunluğu eğlenceye dalmış olsa bile, o kampa girmenin kolay bir yolu yok.

Vurulup öldürülmeden olmaz.

Biri Cole kadar güçlü ve yetenekli olsa bile sadece iki kişi için değil.

Başını sallar. "Bir yol göremiyorum. Bu gece olmaz."

Yutkunuyorum. "Tamam. En azından onlara yetiştik. Onları takip etmeye devam edersek, belki savunmasız bir an buluruz."

"Evet." Sesi pek umutlu gelmiyor ama ben de umutlu değilim.

Bu haydutlar bu kadar uzun süre hayatta kaldıysa ve bu kadar çok oturma biriktirdiyse aptal olamazlar. Ne yaptıklarını biliyorlar. Kendilerini savunmasız bırakacak değiller.

Ama başka ne ki?

"Yani yakınlarda bir yerde kamp mı yapmalıyız?" Ben soruyorum.

Cole'un çenesi sıkılır. "Güvende kalmak için yeterince uzakta olmamız gerekecek. Eminim daha önce karşılaştıklarımız gibi nöbetçiler ve gözcüler çalıştırmayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Ama onları duyabilecek kadar yakın duracağız. Ormanda kamp kurmamız gerekecek."

"Sorun değil. Daha önce birçok kez yaptım. Keşke daha fazla erzağımız olsaydı. Çantamda bir günlük yiyeceğim var ama su sıkıntısı çekiyorum."

"Çok uzakta olmayan bir dere gördüm. Yeterince uzaklaşırsak küçük bir ateş yakıp kaynatabiliriz, böylece yarın için içme suyumuz olur."

Bu iyi bir fikir. Bilinmeyen bir dereden gelen suyu riske atmaktan iyidir.

Monument'teki kuyu suyumuz o kadar temiz ki uzun zamandır böyle gerçeklerle uğraşmak zorunda kalmamıştık.

"Tamam," diyor Cole. "Gel . Bize geceyi geçirecek bir yer bulacağım."

Cole bizi ormanın derinliklerine götürüyor, dereyi takip ederek bir tarafı sivri kayalarla, diğer tarafı ağaçlarla kapatılmış korunaklı bir koy bulana kadar ilerliyor. Orada zemini temizliyor, sadece yumuşak toprak ve dağınık otlar kalıyor.

Tek kelime etmeden, küçük bir kamp ateşi yakmak için düşen dalları toplamaya başlar.

O çalışırken ben de Cole'un çantasındaki küçük tencereyi dolduracak kadar su almak için dereye doğru ilerliyorum.

Ateşi yakarken.

Şu anda ihtiyacımız olan en önemli şey su. İleride daha fazla yiyecek bulmamız gerekecek, ancak bir süre için yanımızda taşıdığımız az miktarda yiyeceklerle idare edebiliriz.

Cole çantasındaki kutudan çıkardığı eski bir kibritle ateşi yakıyor. Muhtemelen kibrit olmadan da ateş yakabilir ama yardım almak işini kolaylaştırıyor. Birkaç dakika sonra ateş güzelce çatlamaya başlar ve tencereyi ateşin üzerine yerleştirir.

Diğer çeteden o kadar uzaktayız ki artık seslerini duyamıyorum ama Cole onları hâlâ duyabildiğini iddia ediyor ve ona inanmamak için hiçbir nedenim yok.

Sabah kahvaltısından beri ikimiz de bir şey yemedik. Aramızda bir pastırmalı sandviç, birkaç domates, biraz kurutulmuş domuz eti ve Cole'un bir yerlerden topladığı birkaç kutu kuru fasulye var. Sandviçi bölüşüyoruz ve bir kutu fasulyeyi ateşte ısıtıp onları da paylaşıyoruz.

Dikkatli olursak, birkaç gün daha yetecek kadar olur. Yol boyunca yiyecek başka bir şeyler bulabileceğimizden eminim.

Yemeğimizi bitirip şişelerimize su doldurduktan sonra Cole tenceresini durulayıp çantasına geri koyuyor. Bu sırada bir havlu çıkardı. Bu bana bir fikir verdi.

"yoksa dereye biraz temizlik yapacağım." "Neden sakıncası olsun ki?"

"Bunu kullanabilir miyim?" Havluya uzandım.

"Tabii. İstersen burada sabun da var."

Bu da fazlası. Havluyu ve sabunu dereye götürüp çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim. Kasabadan birkaç arkadaş geçen yıl bir geziden bir araba dolusu giysi ile döndüler ve bu giysiler arasında bana tam uyan bir çift yürüyüş botu da vardı. Şimdiye kadar oldukça iyi dayandılar, tüm bu yürüyüşü ayaklarımı yırtmadan ya da düşmeden idare ettiler.

ayrı. Umarım çok daha fazlasını kaldırabilirler.

Cole'un hâlâ ateşin başında oturduğunu ve titrek ışıktaki beni izlediğini fark ettiğimde kot pantolonumdan başlıyorum.

Onu fark ettiğimi görünce, "Başka tarafa bakmamı mı istiyorsun?" dedi.

Ben de istesem yapardı. Bundan tamamen eminim. "Gerçekten umurumda değil. Şu anda soyunmayı planlamıyorum."

Beni böyle bir şeyden alıkoyan onun varlığı değil. Etrafımızdaki ürkütücü karanlık orman.

Kot pantolonumu ve bütün gün giydiğim kapüşonlu tişörtü çıkarıp atletim ve külotumla eğilerek suyu çıkarıp yüzümü, boynumu, kollarımı ve bacaklarımı duruluyorum, tekrar durulanmadan önce köpürtmek için onun sabununu kullanıyorum.

Vücudum hakkında pek de bilinçli değilim. Sıska ama yaptığım egzersizler sayesinde oldukça sıkı. Göğüs bölümümde pek bir şey olmasa da, kıçım güzelce yuvarlak. En azından ben bunun en iyi özelliklerimden biri olduğunu düşünürüm. Cole ona bakıyormuş gibi hissettiriyor.

Kontrol etmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Gri gözleri ateş ışığında tuhaf bir şekilde parlıyor ve kesinlikle bana odaklanmış durumdalar.

"Senin nöbet tutman gerekmiyor mu?" Ona soruyorum. "Bakıyorum."

"Öyle görünmüyorsun."

"Biri yaklaşırsa duyabilirim. Kimse bizi gafil avlayamaz."

Doğruyu söylediğini düşünerek omuz silkiyorum. "Sen de yıkanmak ister misin?"

"Sen bitirdikten sonra yapacağım."

Beni beklediğini fark etmemiştim. Abdestimi hızlandırdım, kiri temizlediğim ve eskisi kadar pis kokmadığım için memnunum.

Sonra havlusunu geri veriyorum. "Kullanmama izin verdiğin için teşekkürler. Şimdi nemli olduğu için üzgünüm."

"Bu umurumda bile değil."

Oturuyordu ama şimdi ayağa kalktı. Benden çok daha uzun. Her yönden çok daha büyük. abanıyor, başını eğip gözlerimle buluşuyor.

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi geliyor. Bir şey yapacakmış gibi.

Beni öpecekmiş gibi. Ama yapmıyor.

Sadece dereye doğru yürür ve gömleğini çıkarır.

Bütün gün kamuflaj pantolonuyla gri bir tişört giyiyor ve onu durulamak için suya daldırıyor ve sonra fazlasını sıkıyor. Benim yaptığım gibi yüzüne, boynuna, kollarına su sıçratıyor ve göğsünde de çalışıyor.

Pantolonunu çıkarmıyor.

Onu izlemek tuhaf, içgüdüsel bir deneyim. Vücudunun sert hatları titreyen ateş ışığıyla aydınlanıyor, teninde turuncu bir ışık ve gölge oyunu yaratıyor. Vücudu, seks yaptığımız o geceden hatırladığım kadar gelişmiş. Büyük pazular, sıkı karın kasları, sırtında ve omuzlarında yırtık kaslar.

Hala onlara dokunmak istiyorum. Onlara tutunmak. Onun her parçasına. Bu en uygunsuz zamanda bile.

Neyim var benim? Şu anda aklımda en ufak bir seks düşüncesi bile olmamalı, Breanna bu şekilde tehlikedeyken olmaz.

Artık bacaklarım yeterince kurduğundan kot pantolonumun içine giriyorum. Onlarla uyumaktan nefret ediyorum ama açık havada uyuyorsam ve etrafta herhangi tehdit varsa kıyafetlerimi giymemek saçma olurdu.

Gece henüz serin değil, bu yüzden kapüşonumu geri giymedim. Atletim sudan biraz nemlendi ama ateşin sıcaklığından neredeyse kurudu.

Cole ateşe doğru geri döndüğünde, ıslak gömleğini taşıyordu. Kuruması için bir kayanın üzerine uzatıyor.

Çantasında bir şey aramak için eğiliyor. Başka bir gömlek olabileceğini tahmin ediyorum ve haklıyım. Beyaz, kolsuz bir tişört çıkarıyor ve hızlı bir hareketle başına geçiriyor.

"Bir dakika buraya gel," diye mırıldanıyor ve eğilip çantasını tekrar kontrol ediyor.

İçgüdüsel olarak dediklerini yapıyorum. Onun talimatlarına uymak için özel bir dürtü duyduğumdan değil.

"Neden?" Ona bir kol mesafesinde durduğumda soruyorum.

"Bir omzunun arkasında kesik var."

"Evet. O adam beni ittiğinde düştüğüm için biraz sıyrıklıyım." Garip bir şekilde, eski otoyoldaki o kavga sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Neredeyse 12 saat oldu.

Çenesi dalgalanıyor. Gözleri kısılr. O adamın vahşiliğinin anısı onu öfkeliyor. Yine de bunu kelimelere dökmez. Sadece mırıldanıyor: "Evet ama omzunun arkasındaki kesik daha derin. Enfeksiyon kapabilir. Üzerine koyacak bir şeylerim var."

"Oh." Yutkunuyorum. "Tamam."

Yaralanmalarda merhem kullanılmasına karşı çıkacak kadar aptal değilim. Küçük cilt enfeksiyonları bile antibiyotik olmadan kötüleşebilir. İnsanlar gördüm.

Impact'ten beri bu yüzden ölüyorlar.

Ama Cole'un çantasından çıkardığı tüpten merhemi sürme fikri - bana bu şekilde dokunması fikri- yutkunmama neden oluyor.

Ani gerginliğimi fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyor. Beni çeviriyor, atletimin askısını kenara çekiyor ve merhemi kesiğin etrafındaki derime sürüyor.

Acıtıyor. Beklediğimden daha fazla. Bütün gün o kesiğin farkına bile çünkü odaklanmam gereken o kadar çok şey vardı ki. Ama fark ettiğimden daha derinmiş.

En azından kanaması durdu, çünkü yanımızda bandaj yok.

"Teşekkürler," dedim, sesim biraz titrek çıkıyordu. Ellerim de titriyordu. Onları yumruk haline getirdim.

Beni tekrar kendisine doğru çeviriyor ve her zamanki sessiz yoğunluğuyla bana bakıyor.

Sessizlik beni rahatsız etmeye başladığı için tekrar "Teşekkürler," diyorum.

"ederim." Sesi her zaman serttir ama bu şimdiye kadar duyduğum en kalın ses.

Otomatik olarak aşağı baktım. Pantolonunda bir şişkinlik görüyorum. Sertleşmiş.

Alt dudağımı ısıırıyorum, heyecanlı, deneyimsiz bir kız gibi davranmamaya kararlıyım. Ben artık o kız değilim. Vücudum hâlâ onunkine ne kadar tepki veriyor olursa olsun, artık farklıyım. "Ciddi misin? Jürilerimle ilgilenmek seni tahrik mi ediyor?"

Kuru bir eğlence olabilecek bir huff atıyor. "Yaraların değil. Sadece sen çoğunlukla ."

Cevap vermeden önce burnumdan tuhaf, hızlı bir nefes alıyorum. "Çıplak değilim."

"Öyle de olabilir." Gözleri yüzüme dönmeden önce göğsüme doğru kaydı.

Elimde değil. Ben de aşağı bakıyorum. Sütyen giymiyorum. Zaten çoğu zaman ihtiyacım da olmuyor. Göğüslerimin kıvrımı ve meme uçlarımın çıkıntısı atletimin ince, nemli kumaşından açıkça görülüyor.

"Cole."

"Biliyorum. ellerini. Artık bana güvenmiyorsun." Sesi kızgın gelmiyor. Sadece istifa etmiş gibi.

"Sevmiyorum. Zaten sevişmek için de pek uygun bir zaman değil."

"Bunu biliyorum. Ama bu bedenimin seninkini istemesine engel değil." Omuzlarını kaldırarak nefes alıyor ve sonra üflüyor. "Vücudun hâlâ benimkini istemiyormuş gibi mi davranacaksın?"

Kahretsin. Beni çok iyi tanıyor. Bunca zaman sonra bile. Artık benim hakkımda hiçbir şey bilmemesi gerekirken bile. Beni bir kitap gibi okuyabiliyor. "Bedenimin ne istediği önemli değil. Ben vücudumdan daha fazlasıyım."

"Öyle olduğunu biliyorum bebeğim."

Bu sevecenlik karşısında nefesim kesildi. Bana hissettirdiği şekilde. Ondan biraz uzaklaşıyorum. "Bunu tekrar yapamam Cole. Yapmayacağım."

"Tamam. Anladım." Benim ondan uzaklaştığım gibi o da benden bir adım geri çekildi. "."

Ben de buna inanıyorum. Sorun sadece onun varlığının sürekli bir ayartıcı olması. Yapmamam gereken şeyleri yapmamı istiyor.

Ama ona gerçeği söyledim. Ben bedenimden daha fazlasıyım. Ve eğer onu tekrar becermeye karar verirsem, bu her şeyim istediği için olacak.

Sadece bedenim değil.

"Geç oldu," diyorum, bizi bu gergin andan uzaklaştırmak istiyorum. "Biraz uyumalıyız."

Çantasını karıştırdı ve bir battaniye çıkardı. İki yıl önce sahilden uzaktaki yolculuğumuzda kullanmama izin verdiği battaniyenin aynısı.

"Ne kullanacaksın?" Ona sordum.

Ciddi olup olmadığımı sorar gibi başını hafifçe eğiyor.

Tabii ki. Uyumayı planlamıyor.

"Bütün gece nöbet tutarak uyanık kalamazsın," diyorum ona. "Sırayla yapmalıyız."

"Peki bizi davetsiz misafirlerden nasıl korumayı planlıyorsunuz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Seni . Ne düşünüyorsun?"

Bu da onun yine o kuru oflamalarından birini yapmasına neden oluyor. Şaşkınlığım karşısında yumuşadı. "Pekâlâ. Önce sen uyu. Ben nöbet tutacağım ve bir süre sonra seni uyandıracağım."

"Tamam. Güzel." Yerden başka uyuyacak yer yok. Battaniyenin bir ucunu uzanmak için kullanıyorum ve geri kalanını üzerime sarıyorum, kendi çantamı rahatsız edici bir yastık olarak kullanıyorum.

Cole daha önce oturduğu kayanın üzerine oturdu. Uzandığım yerden bir adımdan daha az uzakta.

Yorgun, bitkin, şaşkın, korkmuş ve tamamen gergin bir halde gözlerimi kapatıyorum. Dünya göz kapaklarımın arkasında dönüyormuş gibi hissediyorum.

"Bil diye söylüyorum," diyorum sessizliğin içinde. Ateş bile artık fazla çıtırdamıyor. "Hâlâ senden hoşlanıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum bebeğim," diye mırıldanıyor. "Ama bana neden güvenmediğini anlıyorum. Belki bir gün yine güvenirsin."

"Ben... bilmiyorum. Ben... Ben isterdim ama yapabilir miyim bilmiyorum."

"Biz Bak. Yapma. endişe hakkında o için
Şimdi. Ben değil hiçbir yere gitmiyorum."

Nedense sesinin alçak, hırçın mırıltısı beni sakinleştiriyor. Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve bu sefer dünya dönmüyor.

Birkaç dakika içinde uyuyacağım.

COLE'UN BACAĞINA SARILIYORDUM.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Uykumda bedenine yaklaştım ve nedense ayak bileğine tutunmak için uzandım, kolumu etrafına dolayarak onu kendime yaklaştırmaya çalıştım.

Kendimi daha önce hiç sarılıp yatan biri olarak tanımamıştım. Tyler her zaman yatağın kendi tarafında kalmamı sevdiğini söylerdi. Belki de sadece korkudur. Koşulların kışkırttığı muhtaçlık. Yapışkan biri değilim, bu yüzden uykumda Cole'a yapışmamalıyım.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı hafifçe kaldırdığımda ormana doğru bakıyordu. Hâlâ karanlık, ateş çoğunlukla köz halinde yanıyor ama gecenin geç saatleri gibi geliyor. Kesinlikle yarıyı geçmiş.

Muhtemelen beni saatler önce uyandırmalıydı.

"Sana beni uyandırmanı söylemiştim."

"Yakında olacaktım."

Bunun doğru olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yok. Kendimi halsizce iterek oturma pozisyonuna geçiyorum. "Artık uyandım. Yani en azından birkaç saat uyuyabilirsin."

Gözlerini tekrar yüzüme çeviriyor ama gölgeli ifadesini okuyamıyorum. Tek kelime etmeden başını salladı ve ayağa kalkarak görüş alanından çıkana kadar küçük kampımızdan uzaklaştı. Ben de onun yerine geçiyorum.

Sırtımı uygun bir ağaç gövdesine dayamış, kayanın üzerinde oturuyordu.

Kısa süre sonra döndü, ben de yeni işediğini varsaydım. Benim uyuduğum yere uzanıyor, benim yaptığım gibi çantamı yastık olarak kullanıyor. Yan dönüyor, yüzünü göremeyeyim diye bana sırtını dönüyor.

Gözlerini kapattığını varsayıyorum. Vücudu tamamen hareketsiz. Ama horlamıyor, yuvarlanmıyor ya da battaniyeyi kullanmıyor.

Ben de bunun yerine bacaklarımı örtüyorum, gözüm etrafı saran ormanda ve ilk sorun belirtisinde Cole'u uyandırmaya hazırım.

Herhangi bir sorun yok. Ağaçların ötesindeki ufukta şafak gökyüzünü aydınlatmaya başladığında Cole boğazını temizleyip oturana kadar hiçbir şey olmaz.

"Yeterince dinlendin mi?" Hâlâ gerçekten uyuduğuna ikna olmadığım için soruyorum.

"Ben iyiyim." Bana hızlıca bir bakış attı. "Teşekkürler."

Sabah rutinimiz hızlı ve sessiz. Giyiniyoruz, banyo odasına gidiyoruz, derede hızlıca yıkanıyoruz ve biraz kurutulmuş et yiyip domates bölüşüyoruz. Sonra çetenin kampını görebildiğimiz tepeye geri dönüyoruz.

Hâlâ oradalar, sadece birkaçı kalkmış ve hareket ediyor.

Onlar yola çıkana kadar bekliyor ve belli bir mesafeden takip ediyoruz. Araçta oldukları ve biz yürüdüğümüz için kısa sürede menzilimizden çıkıyorlar, ancak aynı otoyolda kalmaya devam ediyor gibi görünüyorlar, bu yüzden durduklarında onları tekrar yakalama şansımız yüksek.

Bugün dört kez durdular; her seferinde terk edilmiş küçük kasabalarda ya da çiftliklerde yiyecek, benzin ya da erzak arıyorlardı. Ne kadar başarılı olduklarından emin değilim ama biz varana kadar her yer yağmalanmış oluyor.

O gece, çete kamp kurduktan ve muhafızları geçmenin yeniden alistik bir yolu olmadığını doğruladıktan sonra, başka bir kamp kuruyoruz. Cole bir tavşan öldürüp derisini yüzüyor, eti ateşte kızartıyoruz ve sonra biraz daha su kaynatıyoruz. Cole hâlâ pek konuşmuyor ama fena bir akşam değil.

Uyurken yine bacağına sarılıyorum. Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Ertesi sabah giyinip yemek yedikten ve kamp alanını temizledikten sonra Cole kesiğime biraz daha merhem sürmek istiyor, ben de ona izin vermek için kapüşonumu çıkarıyorum. Kayışı nazikçe kenara çeker ve kremi sürer. Çünkü

Nedense bu sabah tıbbi tedaviden daha fazlası gibi geliyor. Beni ürpertiyor. Tenimi kızartıyor. Titrek bir nefes alıyorum ve olabildiğince çabuk ondan uzaklaşıyorum.

Ben kapüşonumu giyerken Cole yine ortadan kayboldu. Çoktan tuvalete gittiğinden eminim ama belki tekrar gitmesi gerekiyordur.

Ormanda bir hışırtı duyana kadar eşyalarımızın yanında bekledim. Cole'un gittiği yönden değil. Muhtemelen yoldan geçen bir hayvandır, ama beni korkutuyor, bu yüzden Cole'u bulmaya gidiyorum.

Onu elimden geldiğince yalnız bırakacağım ama tehlike anında yanında olmak istiyorum.

Bana kalırsa hiç de mantıksız değil.

Siluetini bir an için gördüğümde duruyorum. Ayağa kalkıyor ve ilk başta işediğini düşünüyorum, ama kolu hemen tanımlayamadığım garip bir sarsıntı hareketi yapıyor.

O zaman ben yaparım.

Mastürbasyon yapıyor.

Bana doğru dönük ve sırtının sadece bir tarafını görebiliyorum ama kolunun ve gövdesinin hareket edişinin başka bir açıklaması yok.

Hay sikeyim.

Arkamı dönmeliyim. İzlemek yanlış. Ama nasıl yardım edebileceğimden emin değilim. Sıcaklık içime çarpıyor. Kalbim çarpmaya başlıyor. Ve bacaklarımın arasındaki baskı o kadar hızlı artıyor ki ağrıyor.

Sadece kısa bir süre donup kalıyorum. Hareketi yoğunlaşıyor ve sonra duruyor. Keskin bir nefes alış ve uzun bir nefes veriş duyuyorum. Vücudu gözle görülür bir şekilde gevşiyor.

Benimki çok rahatsız edici bir uyarılmayla sertçe kenetleniyor.

Görüş alanından çıkana kadar hızla geri çekiliyorum. Sonra kamp alanına dönüyorum; umarım beni bekleyen bir ayı ya da sinsi bir kurt yoktur. Tek bildiğim, Cole'un tanık olduğum şeyi bilmesine asla izin veremeyeceğim.

Onun mahremiyete ihtiyacı var ve benim de hissettiklerimi hissetmiyormuş gibi davranmam gerekiyor.

Bir ya da iki dakika sonra, yüz ifadesi her zamanki gibi soğukkanlı ve yanakları hafifçe kızarmış bir şekilde geri döndü. Daha iyi bilmeseydim, az önce ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim olmazdı.

"Hazır mısın?" diye soruyor ben ayağa kalkıp bakarken.

"Evet. Sadece seni bekliyordum. Arka taraftaki ormanda bir şey duyduğumu sandım."

Kaşlarını çatıyor. Glowers bunun için daha iyi bir kelime. "O zaman bana haber vermeliydin."

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Dünyada söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Sonraki iki gün Cole'un mastürbasyon yaptığına tanık olmak dışında hemen hemen aynı şekilde devam ediyor. Belki yine yapar, ama benim bundan haberim yok. Ve bunu kendim yapacak kadar ne mahremiyetim ne de huzurum var.

Çete batıya doğru gidiyor. Belli bir hedefe mi gidiyorlar yoksa amaçsızca dolaşıp erzak ya da avlayabilecekleri insan mı arıyorlar, hiçbir fikrimiz yok. Onlara ayak uydurmayı başarıyoruz çünkü yiyecek aramak için çok fazla duruyorlar. Ama ne zaman kamplarına bir göz atsak, yaklaşamayacağımız kadar iyi korunuyorlar.

Eninde sonunda başka bir yol bulmamız gerekecek. Onları sonsuza kadar takip edemeyiz ve hiçbir zaman bir saldırı riskini alabileceğimiz kadar savunmasız bir an olmayabilir.

Cole'un da aynı sonuçlara vardığını varsayıyorum ama bu konuyu . İç karartıcı geliyor. Üzücü. Breanna'yı hala göremedim, bu yüzden hala hayatta ve onlarla birlikte olduğuna dair zayıf bir umutla çalışıyorum.

Çete belirli bir hedefe gidiyorsa, kamplarından bile daha iyi korunuyor olabilir.

için hiç şansımız olmayabilirdi.

Dördüncü akşam, gece için kamp kurduktan sonra, bıkkın, bitkin ve endişeli hissediyorum. Cole öldürmeyi başardığı bir sincabı kızartırken ve şişelerimizi doldurmak için daha fazla su kaynatırken sıradan konuşmalar yapmaya çalışıyorum.

Ama sonrasında küçük kamp ateşinin yanında karanlıkta otururken Breanna'yı hayal edip duruyorum. Şu anda ne yapıyor? Ona neler oluyor? Hayatta kalmak için neleri tecrübe etmek zorunda kalıyor.

O kadar çok acıyor ki ağlamamak için yüzümü buruşturmak zorunda kalıyorum. Cole görmesin diye yan tarafa bakıyorum.

"Kes şunu," diye mırıldanıyor.

Göz kırpıyorum ve geri dönüyorum. "Ne?"

"Hayal kurmayı bırak. Bunun bir faydası yok."

"Aklımdan neler geçtiğini bildiğini düşündüren şey nedir?" Soruyu soruyorum çünkü onunla inatlaşmak Breanna yüzünden dağılmaktan daha kolay.

"Saçmalama. Elbette aklımdan neler geçtiğini biliyorum. Sen tanıdığım en dirençli insansın. Başka ne seni böyle buruşturabilir ki?"

Bu sözler üzerine gerçekten yıkıldım. Omuzlarım titriyor ve sesli hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken yüzüm dramatik bir şekilde buruşuyor.

Boğazından sert bir ses çıkarıyor ve bir kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Kendimi toparlayana kadar sadece birkaç saniye gömleğinin içine ağlıyorum.

Sonra çekilmeye çalışıyorum ama izin vermiyor. Kolu kımıldamıyor. Bu yüzden göğsüne yaslanıyorum, duygularım çok yükseldiğinde ara sıra nefesim kesiliyor ve bana sunduğu rahatlığı kabul ediyorum.

"Onu geri almalıyız Cole. Ne ?" Sonunda sordum.

"Bilmiyorum. Hâlâ düşünüyorum. Henüz bir fikir bulamadım ama bulacağım. Söz veriyorum."

Yüzünü görecektik kadar ondan uzaklaştım. Gözlerini. Ölü gibi ayıklar. Yoğun. Ciddiydi. "Onun neler yaşadığını düşünüp duruyorum-"

"Sana şunu kesmeni söylemiştim."

"Zihnimde olanları kontrol edemem."

"Biraz kontrol edebilirsin. Başka bir şey düşün. Tek yaptığı sana zarar vermekken, onun üzerinde düşünüp durma."

Sertçe yutkunuyorum, önerdiği gibi yapmaya çalışıyorum. Zihnimi Breanna'nın tüm bu kasvetli, beyhude görüntülerinden arındırmaya çalışıyorum. Doğrulamaya çalıştığımda beni tekrar kendine doğru çekiyor ve bir şekilde başımı kucağına yaslamış halde buluyorum kendimi.

Buna izin vermemeliyim. Uygun görünmüyor. Ama saçlarımı nazıkçe okşamaya başlıyor ve bu uzun zamandır hiç olmadığı kadar iyi hissettiriyor.

Bu yüzden daha rahat olmak için yeniden ayarlıyorum ve orada kalıyorum.

"Bunu yapmaya devam edemeyiz," diye fısıldıyorum. "Onları kovalayıp duruyoruz ama hiçbir yere varamıyoruz. Bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Biliyorum." Dağınık dalgalarını parmaklarının etrafında döndürüyor. Bu akşam saçlarımı tarayabilmek için örgülerimi çıkar.

"Bizi perişan etmekten başka bir işe yaramıyor."

"Bunu ben de biliyorum."

"Bu şekilde yaşanmaz."

Eli hala saçlarımda. Sesi daha sert. Daha yumuşak. "Bunu biliyorum."

Tekrar yüzüne bakmak için başımı çeviriyorum. "Bunca zamandır böyle mi yaşıyordun? Durmadan kardeşinin peşinden koşuyor ama hiçbir yere varamıyor musun?"

Bir an için cevap vereceğini sanmıyorum. Sonra, "Evet. Aynen böyle oldu. Yalnız olmam dışında."

Başımı sallıyorum. Dudaklarımı yalıyorum. Cevap vermeden önce düşünüyorum. "Hiç... başka bir şey yapmayı düşündün mü?"

"Kardeşimden vazgeçmeyi mi?" "Evet."

"Bunu her zaman düşünüyorum." Parmakları yine saçlarımda sıkılaştı. Bir demetini yumruk yapmış tutuyor. Tutuyor, çekmiyor. "Her zaman."

"Peki neden-"

"Nasıl durabilirim ki? Yıllar oldu ve bu arayış için her şeyimi feda ettim. Her şeyden vazgeçtim. Seninle birlikte olma umudum da dahil. Her şeyi feda ettim. Şimdi nasıl bırakabilirim ki?"

Kelimelerin içtenliği karşısında nefesim kesiliyor. Sessizliklerine rağmen içlerinde duyduğum derin duygular. "Ben... Ben gerçekten bilmiyorum. Ama eninde sonunda buna bir son vermezsen, hayatının geri kalanını da buna feda etmek zorunda kalacaksın."

"Biliyorum." Hırıltılı bir iç çekti. Başını ağacın gövdesine yasladı. Hâlâ bir avuç saçımı tutuyor. "Ama yapabilir miyim bilmiyorum. Vazgeçebilir misin? Kız kardeşinden? Hiç vazgeçebilir misin?"

Ona gerçeği söylemekten başka çarem yok. "Hayır. Muhtemelen söylemem. Gerçekten öldüğünü bilmediğim sürece olmaz. Ama durum farklı. Kız kardeşimle durum farklı."

"Neden?"

Alt dudağımı ısıyorum, aniden gerginleşiyorum ama yine de söylüyorum. "Çünkü kız kardeşim gelenleri kendi seçmedi. Yaptığı her seçimde kaba kuvvet tarafından köşeye sıkıştırıldı. Aynı şey kardeşin için de söylenebilir mi?"

Yüzünde gergin bir ifade beliriyor ve sonra kayboluyor. İç çekiyor. "Hayır. O buna zorlanmadı. Aynı şekilde değil."

"İçinde bulunduğu koşulları o seçmedi -hiçbirimiz seçmiyoruz- ama yapabileceği başka seçimler vardı. Breanna'nın yoktu. Bu yüzden evet, onu kurtarma umudumdan vazgeçmeyeceğim. Çünkü onu, ona zarar veren kötü adamlardan kurtaracağım. Onu kendinden kurtarmaya çalışmıyorum."

Bu gerginlik çenesini sıkıyor ve burun deliklerini genişletiyor, ta ki onu silkeleyip atana kadar. "Evet, biliyorum. Anlıyorum."

"Birini kendinden kurtarmak için yapabileceğiniz çok şey vardır."

Bir dakika boyunca sessizce duruyoruz, başım hala kucağında ama dönüp ona bakıyorum. Sonunda yüzü yumuşuyor. Sonra büyük eli tekrar saçlarımı okşuyor. "Sanırım bu yüzden benden vazgeçtin."

"Ne yapmam gerekiyordu? mi gidecektim? Oturup nefesimi tutarak sonunda tekrar ortaya çıkmanı mı bekleyecektim?"

"Hayır. Bunu yapmaman gerekiyordu."

"Yapardım," diye itiraf ediyorum hafifçe titreyen bir sesle. "Eğer farklı bir şekilde gitseydin, beklerdim."

Başını çeviriyor, boğazını kabaca temizliyor. "Biliyorum."

"Bu yüzden böyle yaptın." Daha önce sadece bir anlığına gördüğüm gerçeği şimdi o kadar net biliyorum ki. "Bunu biliyor olmalıydın. Beklememi istemedin."

"Sana sunacak hiçbir şeyim olmadı bebeğim. Benim hayatımı boşa harcadığım gibi senin de hayatını boşa harcamana izin vermeyeceğim. Hayatını benim gibi boşa harcamaktansa benden nefret etmen daha iyi."

Gözlerimiz buluşuyor. Bakışlarımız çok uzun süre devam ediyor. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum - bana açıkça itiraf ettiği şeye.

Ona umut verebileceğimden değil.

Onun beni istediğinden daha fazla hayatımı bir kenara atmak istemiyorum. için.

Bazı şeyler olması gerektiği gibi değildir. Ve evren olamaz buna izin verecek kadar değişmeye zorlandı.

Yan dönüyorum, böylece ona bakmak yerine karanlık ormana bakıyorum. "Neden Monument'e geri döndün?"

"Bunu istiyordum. Çok uzun zamandır. Ayrıldığımdan beri. Ama deniyordum..." Neredeyse kahkaha atacakmış gibi nefes nefese bir ses çıkarıyor. "Ben... iyi olmaya çalışıyordum. Ama kardeşimin o bölgeden geçebileceğini duydum ve seni tekrar görmek için bulduğum ilk meşru bahaneye atladım. Sanırım olmak istediğim kadar iyi değilim."

"Kimse değil," diye mırıldanıyorum. "Hiç kimse olmak istediğimiz kadar iyi, güçlü, cesur ya da erdemli değil. Bence hepimiz biraz kırılmışız."

"Öyle misin?" Yine usulca başımı okşuyor, parmak uçlarını alnımda gezdiriyor ve sonra saçlarımın yanık dalgalarında gezdiriyor.

"Elbette öyleyim! Ben her zaman... Ben her zaman, gerçekten istediğim şey olmasa bile, en ufak bir güvenliğe umutsuzca . Çünkü sürekli olarak bunun bile benden koparılacağından korkuyorum. Hayatıma dair umutlarım bu kadar büyük." Başparmağımla ve işaret parmağımla yaklaşık beş santim aralıklı tutuyorum. "Daha fazlasını hayal bile etmiyorum. Eğer etseydim..."

"Daha büyük hayaller kursaydın ne isterdin?"

Omuz silkiyorum, aniden bu itiraftan utanıyorum.

"Söyle bana."

"Sanırım ben... ben daha derin bir şey isterdim. Sahip olduğumdan daha derin. Breanna gerçekten sevdiğim tek kişi ve bu bana yeterince büyük gelmiyor. Bütün bir hayat için değil. Monument'teki insanları seviyorum ama onlara o kadar da yakın değilim. Gerçek dostluklar istiyorum. Daha derin bir birliktelik. Belki bir partnerle bir gelecek. Çocuklarla. Tüm emeğimi ve umutlarımı bağladığım daha büyük bir şey. Bunun ipuçlarını aldım ama gerçeğini değil. Eğer daha fazla hayal kursaydım, hayalini kuracağım şey bu olurdu."

Kelimelerle cevap vermiyor ama dinliyor. Dinlediğini biliyorum. Sıcak avucu bir dakikalığına yanağımla okşuyor, sonra aşağı kayarak boynumu okşuyor.

Uzun bir süre sessizlik içinde kaldık. Artık gecenin geç saatleri. Uyuyor olmalıydım ama uyuyamıyorum.

Ama Cole'un kucağından da ayrılamıyorum.

Sonunda yumuşak bir sesle, "Bana Monument'teki hayatından bahset" dedi. "Ne?"

"Bana hayatından bahset. Bilmek istiyorum. Son iki yıldır neler yaptığını. Benim ne yaptığımı biliyorsun - bu sonsuz, sefil arayışta - bu yüzden senin hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum, ona ne söyleyeceğimden emin değilim. "Ben... ben sadece... idare ediyordum. Breanna ile Monument'te yaşıyordum. Garajda çalışıyorum ya da nehirde balık tutuyorum. İnsanlarla konuşuyorum ve elimden geldiğince yardım ediyorum ve ben... ben güvendeydim."

"Hiç yakın arkadaşın yok."

"Arkadaşım diyebileceğim insanlar var. Hiçbirinin gerçekten yakın olduğundan emin değilim. Ben... Ben kolay kolay açılmam."

"Hayır, I olmazdı. düşünmek sen olur." O duraklar. "Erkek arkadaşın var mı?"

Alt dudağımı ısırıyorum ve sonra bu gergin hareketi kolayca yorumlayabileceğini fark ediyorum, bu yüzden bırakıyorum.

"Bana anlatabilirsin."

"Evet. Erkek arkadaşlarım oldu. Bir tanesi neredeyse bir yıl sürdü."

"Ne oldu?" Sesi huysuz ama başka türlü yansıması yok.

Hissettiklerini kasıtlı olarak saklıyormuş gibi geliyor. "O öldü."

"Onu seviyor muydun?"

Tereddüt ediyorum. Sonra başımı hafifçe sallıyorum. Ona doğruyu söyle. "Hayır. Yaptığımı sanmıyorum. Ona düşkündüm. Bana karşı iyiydi. Birlikte... oldukça iyiydik. Ama ben de ona gerçekten açılmadım. Ona aşık değildim."

"Onu becerdin mi?"

"Evet. Onu becerdim." Ona keskin, yukarı doğru bir bakış attım.

"Bu senin için bir sorun mu?"

"Tabii ki bu bir sorun. Bu fikir bile bende..." Yumruklarını sıkıyor ve sonra tekrar gevşetiyor. "Ama bu *benim* sorunum. Senin değil. Seni terk ettim. İstedğin kişiyle yatabilirsin."

"Biliyorum, öyleyim."

Birkaç saniye çenesini yokladıktan sonra, "Yani sadece bir adam mı?" diye sordu.

"Başka bir adam daha vardı. Onunla öylesine bir şeyler yaşamaya çalıştım ama pek yürümedi. Sadece birkaç hafta sürdük ve sonra bitirdim."

"Tamam." Ağır ağır nefes alıyor ama belli ki içinde uyanan sahiplenici tepkiyi dizginlemeye çalışıyor.

Gülünç bir şekilde, içgüdüsel sahiplenme duygusu beni en az onu kontrol etme şekli kadar heyecanlandırıyor.

"Peki ya sen?" Bunun sadece tek taraflı olmaması gerektiğine karar vererek soruyorum. "Son iki yılda kaç kişiyi becerdin?" Bakışlarıyla buluşuyorum ve onu tutuyorum.

Gözleri hafifçe kısılır. "Hiç."

"Ne?"

"Hiç. Kiminle sevişebilirim ki? İstesem bile hiçbir yerde kimseyle kadar uzun kalamıyorum. Senden önce, daha çok

bir yıldan fazla oldu ve o zamandan beri kimseyi becermedim."

Dudaklarım ayrılıyor. Nefesim kesiliyor.

"Bana inanmıyor musun?" diye sorar.

"Ben... Ben inanıyorum. Sadece şaşırdım."

"Neden şaşırdığınızı anlamıyorum. Kendine bir hayat kurmaya çalışıyordun ve elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yaptın. Ben sadece koşuyordum. Koşmaktan başka bir şey yapmadım. Eğer bir hayatım olabileceğini düşünseydim, bu hep seninle olurdu."

Duygular boğazımda düğümleniyor. Gözlerim yanıyor. Hayatımda hiç kimse beni bu kadar derinden etkileyen sözler söylememişti. Sanki kalbimi söküp çıkarmış, güçlü elleriyle tutuyormuş gibi hissediyorum.

"Cole," sonunda başardım.

"Senden bir şey istemiyorum bebeğim. Seninle şansımı kaybettiğimi biliyorum. Ama sana başka bir şey veremeyeceğim için benden gerçeği duymayı hak ediyorsun."

Başımı sallıyorum ve konuşmadan birkaç kez burnumu çekiyorum. Sonra tekrar yanıma dönüyorum, başımı onun kucağında tutuyorum ve söylediği her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Bütün bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Ama beni dolduruyor. Taşıyor. Gerçekten ağlamıyorum ama birkaç damla gözyaşı sızıyor, yanağımdan aşağı kayıyor.

Cole onları görüyor. Başparmağıyla siliyor.

Artık konuşmuyoruz ve sonunda gözlerimi kapatıyorum.

Sonunda uykuya daldığımda hâlâ saçlarımı okşuyor.

Ertesi gün, takip ettiğimiz çete kamptan ayrılmıyor. Ve diğer sabahlar yaptıkları gibi yolculuğa başlanıyorlar.

Oldukları yerde kalırlar. Bütün gün. Bazıları avlanmak için ormana gidiyor, bu yüzden mesafemizi dikkatlice korumamız gerekiyor, ancak otoyola geri dönmüyorlar.

Ertesi sabah yine erkenden kalkarız. Gitmelerini bekledik. Ama o sabah da gitmediler.

Ne olduğu ya da neden durdukları hakkında hiçbir fikrimiz yok. En iyi tahminimiz benzinlerinin bittiği yönünde. Yıllardan beri Etki şimdi, herhangi bir benzin işlenmeyeli yıllar oldu. Çoğu

Meteor çarpmadan önce depolananlar şimdiye kadar kullanılmış ya da yok edilmiştir.

Artık araçlara yakıt sağlamak neredeyse imkansız.

Bunun bizim ve Breanna için ne anlama geldiğini söylemek zor, ancak en azından son birkaç günün döngüsünü kırdı. Çete orada sıkışıp kalırsa, belki rutinleri değişir. Belki sonunda Breanna'yı bulup kurtarmak için bir fırsatımız .

İkinci sabah birkaç saat etrafı kolaçan ettikten sonra hiçbir şey elde edemeyince kamp yaptığımız sığ mağaraya geri döndük.

Gerçek bir mağara değil. Daha çok kayalarda hafif bir çukur gibi. Ama en azından ağaçlardan daha fazla barınak sağlıyor.

"Birkaç saat dinlenelim," diyor Cole, "çünkü orada hiçbir şey olmuyor. Sonra geri dönüp neler olduğuna bakarız. Yakında bir şeyler kırılmak zorunda."

"Öyle olmalı. Bu beni deli ediyor."

"Biliyorum. Ben de öyle. Ama biraz dinlenmeye çalış. Geceleri yeterince uyuyamıyorsun."

"Ben senden daha fazla alıyorum."

"O zaman ben de dinleneceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Hep uyanık kalacak ve her zaman yaptığın gibi nöbet tutacaksın." Ses tonum kızgınlıktan ziyade teslimiyetçi. Onu her gece birkaç saatten fazla uyutmaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Ben dinleneceğim."

"Elbette." Yerde biraz rahat bir yer buluyorum. Öğleden sonra ılık, bu yüzden örtünmeme gerek yok. Onun yerine battaniyeyi yastık olarak kullanıyorum.

Oldukça hızlı bir şekilde dalıp gidiyorum ve uyandığımda kafam tamamen karışmış oluyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve içgüdüsel olarak etrafımda Cole'u arayarak yüzümü ovuşturuyorum.

Onu bulduğumda donup kaldım. Uyuyor, bir elini tüfeğine dayamış, kaya duvara yaslanmış. Belli ki nöbet tutmaya niyetlenmiş ama onun yerine uyuyakalmış.

Hareket etmiyorum. Ses çıkarma. Onu istemiyorum. Onu daha önce uyurken hiç görmemiştim.

Vücudu hiç olmadığı kadar büyük. Bacaklarının genişliği ve kollarının yontulmuş hatları neredeyse nefes kesici.

Ama uykusunda bir şekilde daha yumuşak görünüyor. Koyu renk kol kolları ön kollarına dökülmüş. Bir yara izi sol kaşını yarıyor ve bir diğeri de sağ kolunu boydan boya kat ediyor.

İki yıl önce onu tanıdığımda kolundaki yoktu. Nasıl aldığını merak ediyorum.

Gömleğinin önünde ve her iki kolunun altında ter lekeleri var. Bir yanağında kir lekesi var. Başını ve çenesini düzenli olarak tıraş ediyor ama bu sabah tıraş olmamış ve bu belli oluyor.

Ona bakarken karnımın altında güçlü -sıcak, ağırlı ve sahiplenici- bir şey kıvrılıyor.

Orada oturup onu ne kadar izlerdim bilmiyorum ama birkaç dakika sonra uyanıyor. Gözlerini açmadan önce bile vücudunun kasıldığını görüyorum.

Hatasız bir şekilde üzerime düşüyorlar. "İyi misin?"

diye mırıldanıyor. "Ben iyiyim."

"Bir şey mi oluyor?" "Hayır.

Sen uyuyordun."

"Sadece birkaç dakikalığına gözlerimi kapatacağım." Doğruldu, yine tam anlamıyla kendindeydi. Onu her zaman karakterize eden tüm güç, gerginlik ve ihtiyatlılıkla.

"Elbette yaptın."

Ofluyor, ağzı çok kısa bir yarım gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Neden?" Doğrulup saçlarımı düzeltiyorum, daha önce ona verdiğim tepkiden dolayı tüm sinir uçlarım hâlâ uğulduyor.

"Bilmiyorum. Sana bir şeyler oluyor. Uyuyakalmamalıydım. Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum." Bana yakından bakıyor, yüzümün ve vücudumun her ayrıntısını inceliyor.

İfademin nötr olduğuna ikna oldum. Duygularımı açığa vurmuyorum.

Ama ani bir nefes alışla, kalın bir sesle mırıldanıyor: "Tahrik oldun."

"Ben-"

"Neden bana yalan söylüyorsun?"

"Çünkü nasıl hissettiğim seni ilgilendirmez. Eğer kayıtsız bir duruş sergilemek istiyorsam, o zaman sen de buna uymalısın."

"Bunu neden yapayım ki?" Gözleri şimdi ısınmıştı. Değişimi hemen fark ettim.

"Çünkü bu kıbarlık. Bir başkasının tahrik olduğunu açıkça söylememelisiniz."

"Yani kabul ediyorsun?"

"Dalga geçmeyi bırak."

"Dalga mı geçiyorsun? Bebeğim, ciddi misin? Sana her saat başı hamle yapmamamın tek nedeni bunu istemediğini söylemiş olman. Eğer fikrini değiştirirsen..." Gözleri parlıyor. Nefesimi çalıyor.

"Fikrimi değiştirirsem ne olacak?"

"O zaman bana haber versen iyi olur."

Hızlı hızlı nefes alıyorum. Heyecandan tüylerim diken diken oluyor. "Ben... Bunun için uygun bir zaman gibi görünmüyor."

"Seks her zaman böyledir. Birdenbire ortaya çıkar. Yolumuza çıkar. dağıtır. Bize unutturur. Dağınık, garip ve güzelden başka her şeydir. Ama yine de yaparız çünkü çok iyi hissettirir."

Dudaklarımı yalıyorum, yanaklarım yanıyor ve amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor. "Bunun beni ateşlendirmesi mi gerekiyordu?"

"Bu sadece gerçek." Bana yine o hızlı yarım gülümsemesini veriyor. "Ama yine de seni ateşlendiriyor."

"Yani sizce biz... biz sadece..."

"Eğer istediğin buysa. Gerçekten istediğin buysa. Daha önce sadece vücudun istiyorsa beni bir daha sikmeyeceğini söylemiştin. Ama şimdi daha çok istiyorsan..." Sinsice dolaşan bir hayvan gibi öne doğru eğiliyor. "Eğer hepiniz bunu istiyorsanız, o zaman evet, kesinlikle sevişmeliyiz."

Sadece birkaç saniye tereddüt ettim. Sonra "Tamam." diyorum. Kaşları kalktı. "Tamam mı?"

"Evet. Tamam. Hadi yapalım."

"İstiyor musun?"

"Bunun çok açık olduğunu sanıyordum."

"Vücudunun bunu istediğini biliyorum ama ben senden bundan daha fazlasını istiyorum."

Yutkunuyorum. "Her şeyim seni istiyor. Bilmiyorum... Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama istiyorum... Bunu yapmak istiyorum."

Gözleri yüzümü tekrar yakından inceliyor ve orada gördüğü şey onu tatmin ediyor. Başını sallıyor ve bana neredeyse vahşi bir gülümseme veriyor. "Pekâlâ o zaman. Küçük kışını buraya getir."

Öfkeli bir solukla ona doğru sürünüyorum. "Pek romantik değilsin, değil mi?"

Beni kucağına çekiyor, böylece kalçalarına sarılıyorum. "Şu anda romantizm aradığını düşünmemiştim."

"Ben ." Daha rahat etmek için üzerine doğru kayıyorum, çoktan sertleştiğini fark ettiğimde tekrar nefes nefese kalıyorum. Pantolonunun içindeki sikinin şişkinliğini hissedebiliyorum. "Her zaman tahrik olur musun?"

"Her zaman değil. Ama senin yanındayken çok sık." Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyordu ama birini kaldırıp başımı tuttu. "Bundan emin misin, bebeğim?"

"Evet. Eminim."

"Güzel." Yüzümü yumuşak bir öpücüğün içine çekiyor. "O zaman soyun." Bu uyumsuzluğa kıkırdamaktan kendimi alamıyorum ama yine de dediğini yapıyorum. Kapüşonumu çıkaracak kadar uzun süre onun üzerinden iniyorum, atletini, kot pantolonunu ve külotunu çıkarıp tekrar kucağına oturdum.

Gömleğini çekip çıkardıktan sonra pantolonunu çözüp iç çamaşırıyla birlikte aşağı indirirken beni soyunurken izliyordu. Beni yaklaştırırken sikine uzanıyorum.

Şaftının kalın uzunluğunu yukarı ve aşağı okşarken dişlerinin arasından hava emiyor. "Hepsini sikeyim. Bana bu şekilde dokunmanı ne kadar hayal ettiğimi bilemezsin."

"Artık gerçek."

"Bundan eminim." Pozisyonunu hafifçe ayarlıyor, sanki kalçalarını sabit tutamıyormuş gibi. Sonra başka bir öpücüğün içine çekiyor, bu seferki daha derin ve sert.

O kadar derin ki okşamam dikkatimi dağıtıyor. Elim hala ereksiyonunun etrafında büyüyor. Birkaç dakika sonra kalçaları avucuma küçük pompalar yapmaya başlıyor, sanki içgüdüsel olarak elimi beceriyormuş gibi.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey.

"Buna hazır mısın bebeğim?" diye mırıldanıyor ağzıma karşı. Bacaklarımla arasını hissedebilmek için kalçamı bırakıyor.

Parmaklarından biri içime girdiğinde keskin bir nefes alıyorum. Amım sıcak, ıslak ve yapış yapış. Onun için kesinlikle hazırım. "Evet. Evet, hazırım."

"Gerçekten öylesin." Parmağını pompalıyor, beni utanmadan ona bindiriyor, hislerin peşinden koşturuyor. "Bak ne kadar ateşlisin. İşte böyle. Ne istersen al."

Omuzlarını tutuyorum ve amım parmağının etrafında çırpınana kadar eline doğru pompalıyorum. Başımı eğiyorum ve içimde titreyen zevk dalgasıyla yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

Elinin her tarafına boşalırken, "Bu çok iyi," diye mırıldanıyor. "Çok ateşlisin. Çok duyarlısın. Benim için çok iyi geliyorsun."

Dokunuşu kadar sesi de uyarılmamı daha da derinleştiriyor. Kızarmış ve nefes nefese, kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ve tekrar sikine uzanıyorum.

Onu yerinde tutuyor ve tamamen kılıfına sokana kadar kendimi onun üzerine indirmeme yardım ediyor.

"Siktir," diye nefes alıyor. "Siktir, bebeğim, çok iyi hissediyorsun. Hiçbir şey senin kadar iyi hissettirmemişti."

Penetrasyonun sıklığına uyum sağlarken inleyip sızlanıyorum ama vücudumun beni daha da tahrik etmesi uzun sürmüyor. Ona ritmik bir şekilde binmek için kalçalarımı çalıştırıyorum ve hareketimi yönlendirmek için altımı tutuyor.

Aleti içime girip çıkarken bedenlerimiz kaba bir emme sesi çıkarıyor. Tırnaklarım omuzlarına batıyor. Bacak kaslarım yanıyor. Saçlarım her yere uçuşuyor, nemli tenime yapışıyor. Ve vücudumdaki her hücre beni tahrik ediyor, beni onun kucağında daha az zıplayan bu utanca itiyor.

Hâlâ o erotik cesaretlendirmeleri mırıldanıyor, bana ne kadar iyi olduğumu, ne kadar seksi olduğumu, hiç kimsenin ona benim hissettirdiğim gibi hissettirmediğini söylüyor. Yüzü çabayla ve zevkle buruşuyor, "Kahretsin, bunu hayal etmiştim. Pek çok kez. Ama hayallerim hiç bu kadar iyi olmamıştı."

İki yıl önce seks sırasında bu kadar sesli değildi ve konuşması gerçekten benim için bunu yapıyor.

Doruğa ulaştığımda inliyorum. Başka bir salınımın içine düşerken yüksek sesle haykırıyorum, vücudum spazmlar boyunca titriyor.

"İşte böyle. Bu çok iyi. Benim için gelmeye devam et. Daha da fazlasına ihtiyacın var." Klitorisimi bulana kadar vücutlarımızın arasına uzanıyor. Sonra ben tekrar boşalana kadar sert daireler çizerek ovuyor.

Ve sonra tekrar.

Titriyorum, ona tutunuyorum ve hisler dalga dalga gelirken zevkle hıçkırıyorum. Amım çırpınmaya devam ediyor, sikinin etrafından bir sürü ıslaklık sızıyor. Bir orgazm daha yaşarken öne eğilip omzunu ısııyorum.

"Siktir, bebeğim," diye boğuluyor, eli hâlâ klitorisimin üzerinde büyürken diğeri popomun yumuşak etini sıkıyor. "Çok iyi geliyorsun. Devam et. Her şeyi istiyorum."

Her şeyi alıyormuş gibi hissediyorum. Ve ben de ona her şeyimi istekle veriyorum. Klitorisime tekrar masaj yapmaya başlar başlamaz, başka bir orgazm yükseliyor ve kırılıyor, beni gevşek, hıçkıran bir his karmaşasına bırakıyor.

"Yeterince içtin mi?" diye soruyor kalın bir sesle, ben gevşekçe göğsüne düştüğümde. Saçlarımdan sırtıma, kıkırma doğru okşuyor. Sonra beni tutuyor, iki elinin parmakları oradaki yarığa kıvrılıyor.

"Sanırım öyle. Bu kadar çok gelebileceğimi düşünmemiştim."

"Hayal ettiğinizden çok daha fazlasını yapabilirsiniz. Kendini şimdiye kadar izin verdiğinden çok daha iyi hissedebilirsin. Daha fazlasına ihtiyacın olursa bana söyle, sana vereyim."

Ciğerlerim yanıyor ama sözleri bir şekilde beni tekrar harekete geçiriyor. Onun üzerinde kıvraniyorum, sert siki içimde yer değiştiriyor.

"Arkana yaslan, bebeğim. tutun."

Dediğini yapıyorum, bedenimi geriye doğru geriıyorum. Kalçalarını içime doğru pompalarken gözleri üzerimde ve bu samimi poz her şey kadar ateşli. Ben tekrar boşalana kadar beni böyle beceriyor. Sonra bir kez daha boşalana kadar kendi klitorisimi ovuşturmamı sağlıyor.

O zamana kadar tamamen bitkin düşmüştüm ve amım çiğ çiğ ovulmuştu. Nefesim kesildi, "Yeter artık."

Homurdanıyor ve sikini vücudumdan dışarı kaydırıyor. Sonra beni sıkıca kendine doğru çekiyor, siki bedenlerimizin arasında sıkışıyor. Beni öpüyor ve vücudu bir yumruk gibi sıkılaşıp kadar cinsel bir ritimle birlikte sallanıyoruz.

Boşalırken uzun bir inilti çıkarıyor, benim kadar rahatlayana kadar kasılmalarla titriyor.

Sonrasında uzun bir süre birbirimize sarılıyoruz, ıslak, sıcak, kirli, bitkin ve tamamen doymuş bir halde.

Sonra beni usulca öpüyor ve kalkmama yardım ediyor.

Vücudum gerilirken irkildim. Bana karşı pek yumuşak değildi ama tam da istediğim şeydi.

"Hâlâ iyi misin?" diye soruyor, bana sertçe bakarak.

Gülümsüyorum. "Evet. Harikaydı. Şimdi çok yorgunum."

"Kampı keşfetmek için geri dönmeden önce biraz daha vaktimiz var. Neden biraz daha dinlenmiyorsun?"

Tereddüt ediyorum ama yapmamak için bir neden bulamıyorum. Sonunda bir şekerleme daha yapıyorum.

ÇETENİN EVİNE DÖNDÜĞÜMÜZDE ÖĞLEDEN SONRA GEÇ OLMUŞTU.

Kamp.

Görebileceğimiz bir noktaya ulaşır ulaşmaz, bir şeylerin farklı olduğunu anlıyoruz. Son bir buçuk gündür amaçsız, yönsüz, sanki sadece bekliyorlarmış gibi görünüyorlardı ama şimdi çadırların ve araçların yakınında gördüğümüz her biri çalışıyor gibi görünüyor.

"Ne yaptıklarını sanıyorsun?" Fısıldıyorum. Sık çalılıkların arasına çömeliyoruz. Saklandığımız yerin birkaç metre yakınına gelmedikçe kimse bizi göremez. Şu anda kimse bize yakın görünmüyor ama düzenli olarak çevre gözcüleri kullanıyorlar, bu yüzden dikkatli olmamız gerekiyor.

"Emin değilim. Belki gitmeye hazırlanıyordur. Baksana. Şu adam ciplerin gazını boşaltıyor."

"Yani yürüyecekler mi?"

"Ya da daha az araç kullanacaklar."

"Hepsinin sığması mümkün değil. Ellerindeki araçlara bile zor sığıyorlar."

"Biliyorum. Belki de . Bu iyi olurdu."

Bu Tanrı'nın bir lütfu olurdu. Kavramanın ötesinde bir mucize.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, kampa bakıyorum ve Görüşüm Cole'ununki kadar keskin olduğu için daha fazla ayrıntı görebiliyordum. Sınav çekmek sadece biraz yardımcı oluyor.

"Hortumlanan benzini diğer birine koyuyorlar," diye açıklıyor Cole, belli ki görmekte zorlandığımı fark etmiş ama dikkatimi çekmemiş. "Bahse girerim daha küçük bir grup bunu alacak ve diğerleri yaya olarak gidecek."

"Bu yardımcı olabilir. Belki Breanna'ya ulaşmak için bize daha iyi bir şans verir."

"Evet ama hangi gittiğini bilmemiz gerekecek. Onu bir şekilde tespit etmeliyiz."

"Dışarı çıkmazsa bunu nasıl yapabiliriz? Sanırım onu şu çadırlardan birinde tutuyorlar."

"Muhtemelen." Cole etrafına bakınıyor, gözlerini vadinin tüm genişliğinde gezdiriyor. "Yaklaşmanın bir yolu olmalı." Yüzü kısa bir süre gerilir. Kararsızlık.

"Etrafı kolaçan etmek için yaklaşmak istersen burada kalabilirim," diye teklif ediyorum, bu fikirden nefret ediyorum ama Breanna'nın iyiliği söz konusu olduğunda inatçı olmak istemiyorum. "Eğer güvenli olduğunu düşünüyorsan."

"Kesinlikle güvenli değil. Gözümün önünden ayrılmama izin vermeyeceğim. Kuzey tarafında bolca siper var gibi görünüyor. Oraya gidelim, bakalım yaklaşabilecek miyiz?"

Gergin, sessiz bir yürüyüş, çevredeki yamaçların etrafından dolanıyor ve vadiye ters yönden yaklaşıyor. Her köşede bir canavar olabilir mi gibi geliyor. Ya da alarmı çalacak bir nöbetçi.

Eğer bu olursa pek şansımız olmaz.

Cole ve ben ölecektik ve Breanna'nın kaçıışı olmayacaktı.

Bir noktada Cole beni aniden bir ağaca doğru itiyor ve vücuduyla beni engelliyor. Ancak o zaman ormandaki hışırtıyı duyuyorum. Biri ya da bir şey geçiyor.

Gürültü kaybolduğunda geri çekiliyor ve beni doğru yöne çekmek için elimi tutuyor.

Sonunda kuzey tarafına geçmeyi başarıyoruz ve kampa yaklaşıırken sık çalılıkların arasında gözden uzak kalmak için alçaktan gidiyoruz. Kötü bir adım atıyorum ve dengemi kaybediyorum, neredeyse vadiye doğru akan bir dereye yuvarlanıyorum, ama şaşkınlık çılgılığımı geri çekiyorum ve Cole düşmeden önce beni tutuyor.

Cole'un izin verdiği kadar yaklaştığımızda, çalılıkların arasına yerleşip izlemeye koyuluyoruz.

Bir şey önce bir saatten fazla bekliyoruz.

Kasvetli bir sersemliğe daldım ama sonra Cole'un vücudunun arkamda gerildiğini hissediyorum. Kampa doğru eliyle işaret etti.

Onun gördüğünü görene kadar gözlerimi kısıyorum. Bir kadın figürü. Kızıl saçların parıltısı.

Nefesim kesiliyor ve ayağa fırlama içgüdüsüyle savaşıyorum.

Bunu yapmayacağıma eminim, ama Cole beni tutmak için elini sırtıma koyuyor. "Büyük çadırdan çıktı," diye mırıldanıyor, o kadar yumuşak ki neredeyse duyulmuyor.

"Elinde ne var?"

"Emin değilim. Belki kıyafet?"

"Giysiler mi?" Göz kırıyorum. "Oh, belki de onları derede yıkayacak. Ev işlerini ona yaptırıyorlar." Onun bu şekilde erkeklere bakmak zorunda kalması fikri beni hasta ediyor ama sonunda onu göreceğim için o kadar heyecanlıyım ki buna uzun süre odaklanamıyorum.

"Evet. Görünüşe göre öyle yapıyor."

Kamp alanından çok da uzakta olmayan dereye doğru ilerliyor ve suyun yanına diz çöküp kıyafetlerini birbirini ardına yıkıyor.

Bizden o kadar da uzakta değil. Eğer seslenseydim, beni duyardı.

Ama diğer herkes de öyle.

"Burada olduğumuzu bilmesini sağlamalıyız," diye fısıldadım. "*zorundayız*."

"Bunu nasıl yapabiliriz?" Sesi huysuz geliyor ama bana karşı olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen durumun çaresizliğinden dolayı acımasızca hayal kırıklığına uğramıştır - tıpkı benim gibi.

Zihnimi yokluyorum ama iyi bir çözüm bulamıyorum. "Belki de ona bir işaret falan vermeliyiz."

"Ve muhafızları uyarayım mı? Hayatta olmaz."

"O çok yakın. Burada olduğumuzu ona haber vermeliyiz." "Bana bir dakika ver. Bir şeyler bulacağım."

Umarım öyledir çünkü ayağa onun adını haykırmaktan başka hiçbir fikrim yok.

Yüz ifadesini göremeyecek kadar uzakta ama duruşunda ağır, hırpalanmış, inanılmaz yorgun bir ifade var.

Hiç umut olmadığını düşünüyor.

Bu dakikaya kadar ben de bundan korkuyordum.

Vücudumdaki tüm içgüdüleri takip edip hemen ona koşmamak için güçlü bir irade eylemi gerekiyor. Bu öylesine acı verici bir eylem ki, gözlerim yanıyor. Parmaklarım titriyor.

Cole elini sırtıma koyup sıkı daireler çizerek ovuyor. Hiçbir şey söylemiyor ama yine de beni rahatlatıyor.

Giysi yığınının sonuna yaklaşıp kadar onu izliyoruz. Onları sadece yarım yamalak yıkıyor ve onu kim suçlayabilir ki? Bu rahatsız pozisyonda çok uzun süre kaldığım için dizlerim ağrımaya başlıyor.

Ağırlığımı daha dengeli ayarlamaya çalışarak yer değiştiriyorum, ve yanlışlıkla birkaç gevşek kayayı ittim.

Tepeden birkaç metre aşağı yuvarlanıyorlar ve kulağıma korkunç gelen bir ses çıkarıyorlar.

Cole elini başımın arkasına götürüyor ve beni yere doğru itiyor, aynı anda olabildiğince alçalıyor.

Alarm yok, bu yüzden Cole başımdaki baskıyı azaltıyor. Neler olduğunu görmek için çalıkların arasından bakıyorum.

Hiçbir şey yok. Breanna'nın bize doğru bakması dışında kimse bir önceki aydan farklı davranmıyor, belli ki sesi merak ediyor.

Bu çok fazla. Dayanılmaz. Tam bize bakıyor. Cole beni alçak, hırıltılı bir sesle geri çekmeden önce başımı birkaç saniyeliğine çalılardan dışarı çıkarıyorum.

Evet, aptalcaydı ama birinin bir şey yapması gerekiyordu. Breanna'ya burada olduğumuzu haber vermeliydik.

Öyle. Şimdi anladı. Tüm duruşu geriliyor ve kampa bakmak için hızla geri dönüyor, belli ki başka kimsenin görmediğinden emin olmak için kontrol ediyor.

Yapmadılar. Herhangi bir uyarı ya da faaliyet değişikliği belirtisi yok. Breanna da aynı şeyi görmüş olmalı. Henüz yıkamadığı küçük giysi yığınının alıyor ve derenin yukarısına, bizim olduğumuz yere doğru ilerliyor.

Kamptan muhafızlardan biri seslendiğinde çok uzaklaşmamıştı. "Hey! Kızım! Buraya gel!"

Breanna her zaman hızlı düşünen biri olmuştur ve algılama konusunda benden çok daha iyidir. Sesi mükemmel geliyor, sıkılmış ve biraz da kızgın-, "Şey, üzgünüm. Bütün bu kokuşmuş kıyafetleri yıkamak zorunda kaldım ve su da kirleniyordu."

Dere hızlı aktığı için kirli su biraz dayanıksız bir bahanedir, ancak çamaşır yıkama konusunda çok fazla deneyimi olmayan bir adam üzerinde muhtemelen işe yarayacaktır.

Gardiyan bunu sorgulamaz. "Bununla ilgilen. Daha ileri gitme."

"Tamam." Breanna olduğu yerde diz çöküyor, hâlâ gizli bir konuşma yapmak için bizden çok uzakta. Bir adamın gömleği üzerinde çalışmaya başlarken gardiyana şöyle diyor: "Yarın sabahın köründe kalkıp gitmem gerektiği için bu işi bugün bitirmeye çalışıyorum. Ama en azından çoğunuz gibi tüm yolu yürümek yerine cipe binebiliyorum."

Biraz mızmız bir yorumla bilmemiz gereken her şeyi bize anlatmayı başardığı için şaşkın, minnettar ve derinden etkilenmiş bir şekilde nefes

"Güzel," diye nefes alıyor Cole.

Bu iltifatı, sanki beni övüyormuş gibi hissediyorum.

Breanna yıkamayı bitirene kadar olduğumuz yerde kalıyoruz. O sırada hava kararmaya başlıyor, bu da bize tepeye tırmanmak, çevreyi dolaşmak ve kampımızın barınağına geri dönmek için daha fazla koruma sağlıyor.

"Tamam," diyor Cole oraya vardığımızda. "Kız kardeşin çok zeki, yani en azından artık neyle uğraştığımızı biliyoruz."

"Jeep'le gidiyor, sanırım bu da yanında onu koruyacak daha az adam olacağı anlamına geliyor."

"Evet. Tek sorun bizden çok daha hızlı hareket edecek olmaları. Görünüşe göre belirli bir yere doğru gidiyorlar."

Yutkunuyorum. "Biraz durmaları gerekecek yoksa benzinleri bitecek. Diğer araçlardan çok fazla benzin çekmiş gibi görünmüyorlar."

"Hayır, yapmadılar. Yani ya yakın bir yere gidiyorlar ya benzinleri bitecek ya da daha fazlasını aramak için durmaya devam edecekler. Sanırım bir şansımız var. Eğer onlara yetişebilirsek, bir fırsatımız olacak. Bir planla dört ya da beş adamla başa çıkabilirim, sorun değil."

Övünmüyor. Sadece temel gerçekleri söylüyor. Ve ben de tecrübelerime dayanarak onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum.

"En azından artık biraz umudumuz var. Daha önce sahip olduğumuzdan daha fazla."

Başını sallıyor. "Yine de çok şans gerekecek ama bir şansımız var. Sabahın köründe yola çıkacaklarını söyledi, o yüzden daha da erken kalkmamız gerekecek ki yola çıktıklarında onları bekleyebilelim. Erken yatmalısın."

"Kendimi çok yorgun hissetmiyorum. Çok heyecanlıyım. Acıktıysan biraz kurutulmuş etimiz kaldı."

"Ben iyiyim. Avlanmak için zamanım olup olmayacağını bunu yarına saklasak iyi olur."

Bu bana mantıklı geliyor. Elimden geldiğince yıkanmak için dereye doğru gidiyorum. Cole beni izliyor ve nedense yüzümü, kollarımı ve bacaklarımı ovma, gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğim için olması gerekenden çok daha seksi geliyor.

Cole yıkanırken ben atletim ve külotumla kalıyorum. Dereden geri dönerken üzerinde yıpranmış boxer külotundan başka bir şey yoktu. Gözleri yüzümde durdu. "Uyumayacak mısın?"

"Sana yorgun olmadığımı ."

Tam olarak doğru değil. Yolda geçirdiğim onca günden sonra çok yorgunum. Ama şu anda uykum yok.

Gözleri hafifçe kısılır. "Tekrar sevişmek ister misin?"

Ses tonuna kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum.

"Hayır demezdim." "Kızgın olabileceğini düşündüm."

"Biraz öyleyim. Ama sorun olacak kadar değil. Eğer havada değilsen, bu tamamen sorun değil-"

"Şaka mı yapıyorsun? Seni becerecek havada olmadığımı mı düşünüyorsun?" "Bilmiyordum. Bir sürü oluyor, o yüzden önceden yapmak istemezdim.

sume-"

Cümlemi tamamlayamadan beni yakalıyor, ayağa kaldırıyor ve derin bir öpücüğün içine çekiyor. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi öpüyor; sert, istekli ve muhtaç. Nefesimi kesiyor. Beni arzuyla titretiyor.

Çaresiz tepkilerim, sonunda öpüşmeyi kestiğinde, atletimi çıkardığında, önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce göğüslerimle kısa bir süre alay etmek için eğildiğinde daha da yoğunlaşıyor. Bacaklarımı açıyor ve öne doğru eğiliyor, neredeyse dengemi kaybedecek kadar sert boşalana kadar elleri ve ağzıyla beni tatmin ediyor.

Sonra ayağa kalkıyor, beni yayılmış battaniyenin üzerine ellerimin ve dizlerimin üzerine yerleştiriyor ve beni arkadan alıyor, saçlarımı, göğüslerimi, tüm vücudumu sallayan sert, sıkı pompalarla beni beceriyor.

Tekrar boşalıyorum, salıverilmemin sesini ön koluma bastırmak zorunda kalıyorum, o kendini çekmeden önce ve kıcımın her tarafına boşalana kadar horozunu sıkıyor.

İkimiz de karanlıkta battaniyenin üzerine çöküyoruz ve o beni doğru çekiyor. Vücudum artık tatmin oldu ve sonunda uykum gelmeye başladı. "Bu..." Cümleyi nasıl bitireceğimden emin değilim, o yüzden bırakıyorum.

izi kapalı.

"Evet," diye mırıldanıyor, sanki düşünceyi ben tamamlamışım gibi. "Belki de bu şekilde sevişmemeliyiz?" "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Tehlikeli bir durumdayız. Ölüm kalım meselesi. Bu biraz dikkat dağıtıcı, değil mi? Beklememiz gerekmez mi?"

Beni arkamdan kaşıklıyor. Karnımı hafifçe okşuyor. "Gözlerimi hep açık tuttum."

Kıkırdıyorum.

"Belki en güvenli şey bu değil ama gerçekten değil. Ne olacağını bilmiyoruz. Eğer şimdi, bu gece bir şey elde edebiliyorsak, onu almalıyız. Çünkü belki de yarın güneş doğmayacak."

Bunu uzun süre düşündüm. Sonra nihayet başımı sallıyorum ve elini kaldırıp arkasından öpüyorum. "Haklısın. Bu gece elimizden geleni yapacağız ve yarın için yarın endişeleneceğiz."

Ertesi sabah henüz hava kararmamışken uyanıyor ve kampı izlemek üzere pozisyon alıyoruz. Güneş doğmaya başladıktan hemen sonra dört adam ve Breanna cipe biniyor ve daha önce takip ettikleri otoyoldan aşağı inmeye başlıyorlar.

Yani sorun yok. Aynı yoldan giderlerse, onları takip etmek çok daha kolay olacaktır. Aynı yönde yürüyerek oldukça hızlı bir tempoda yola koyulduk.

Belli ki hızla gözden kayboluyorlar. Onlar bir araçta ve biz yaya olarak gidiyoruz. Ama yapabileceğimiz başka bir şey yok. Sadece sonunda duracaklarını ya da benzinlerinin biteceğini umuyoruz.

Bütün sabah ve öğleden sonra yürüyoruz, sadece nefes almak ve biraz su içmek için kısa süreliğine duruyoruz. Zor ve sinir bozucu bir gündü ve cipi hiç göremedik.

Yoldan çıkmış olabilirler ve biz bunu asla bilemeyiz. Öğleden sonra üzölmeye başlıyorum ama bunu saklıyorum- Çünkü bu naföle bir duygu. Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Yürümeye devam etmeliyiz.

Yüzümdeki teri siliyor ve artan umutsuzlukla hafifçe gözyaşı döktüğüm gerçeğini gizlemeye çalışıyorum ki Cole sarsılarak durdu ve kolumdan tutarak beni de durdurmak için uzandı.

Hemen tetikteyim ama görebildiğim kadarıyla görünürde hiçbir şey yok.

Yine de benden çok daha iyi görebiliyor.

"Cip yolun kenarında durmuş," diye mırıldanıyor.

"İçinde mi?"

"Söyleyemem. Yoldan çekilelim."

Cipe daha iyi görebileceğimiz kadar yaklaşıp kadar ağaçların arasında gözden uzak kalarak yana doğru ilerliyoruz.

Söyleyebildiğimiz kadarıyla boş. Ve etrafta kimse yok.

Sadece boş, kırık dökük kaldırımlar ve bir sürü büyümüş ağaç. "Belki de benzinleri bitmiştir," diyorum.

"Evet. Muhtemelen. Ben ederken sen burada kal."

Yeterince güvenli görüldüğü için itiraz etmiyorum, o cipi incelemek için yürürken ben ağaçların saklanıyorum.

Bir dakika sonra "Benzin yok," dedi. "Ve burada hiçbir şey bırakmamışlar. Benzinleri bitmiş ve yaya olarak yola devam etmişler."

"Bu iyi o zaman. Onlara yetişmek için daha iyi bir şansımız olacak."

"Evet. Ve en azından cipi terk ettiklerinde hâlâ bu otoyoldaydılar. Devam edelim."

Yeni bir enerji dalgasıyla yeniden yürümeye başlıyoruz ve otoyolda bir yol ayrımına gelene kadar sonraki bir saat boyunca durmuyoruz.

Bir otoyoldan iki otoyol ayrılıyor. Uzun zaman önce, yol isimlerini ve güzergâhları üzerindeki şehirleri gösteren yol işaretleri olurdu. Ama tabelalar çoktan gitmiş. Hangi çatalın devam eden otoyol olduğu bile belli değil. Nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok.

Hangi yöne gideceğimizi tahmin etmeye çalışarak uzun süre kavşağa bakıyoruz.

Yine de hiçbir fikrimiz yok. Bu da tamamen yanlış yöne gitme şansımızın yüzde elli olduğu anlamına geliyor.

Cole kırık bir asfalt parçasını tekmeleyerek, "Lanet," diye mırıldanıyor.

Ses tonundaki mutlak hayal kırıklığı tam da benim hissettiğim şey.

Bir tür ilham kaynağı bulma umuduyla bir yoldan diğerine dolaşıyorum. Onun yerine yollardan birinin kenarında mükemmel bir X şeklinde kesişmiş iki küçük dal görüyorum.

"Cole!"

Yanıma koşuyor. Şeye bakıyor.

"Bunun bir amacı olmalı." Daha yakından bakmak için eğildim.
"Bunu biri yapmış."

"Kız kardeşin mi?"

"Eminim öyledir. Hangi yöne gideceğimizi bilmediğimizi bilir ve bize bir ipucu vermeye çalışırdı. Muhtemelen yapabileceği en iyi şey bu. Bu taraftan gitmeliyiz. Gitmek zorundayız. Başka ne yapabiliriz ki?"

"Evet. O zeki biri. Mantıklı. Bu gideceğiz."

Breanna'nın bize işareti bırakması konusunda benim kadar emin olmayabilir ama daha iyi bir fikri yok.

Doğru yolda ilerlemek için küçük bir şans, hiç şansınızın olmamasından daha iyidir.
Hepsi.

ÖĞLEDEN SONRA BOYUNCA, HER YOL AYRIMINA GELDİĞİMİZDE

rampa ya da eski otoyolun kavşağında Bre- anna'dan gelen işaretleri arıyoruz. Her zaman ana yolda kaldığımızı gösteren iki X işareti daha buluyoruz, bu yüzden bu yolun gittikleri yere giden en doğrudan yol olduğu açık görünüyor.

Güneş batmaya başlarken yürümeye devam ediyoruz çünkü onlara yetişmek için zaman kazanmamız gerekiyor. Ama bu gece sadece ince bir ay var ve Cole'un el feneri çok fazla ekstra ışık sağlamıyor.

Karanlıkta üçüncü bir X'i neredeyse kaçırdığımızda Cole, "Gece için dursak iyi olur" diye mırıldandı.

"Evet. Ayaklarım beni öldürüyor. Ayaklarım beni öldürüyor ve yapabileceğimiz en kötü şey Brean- na'nın işaretlerinden birini kaçırdığımız için yanlış yönde kilometrelerce yürümek olur."

"Ateş yakmak için yoldan yeterince uzaklaşalım. Yiyecek bir şeyler avlamam gerekecek."

Yanımızdaki her lokmayı yedik, son kuru etleri de bu sabah bitirdik. Vücudunuz yoksunluğa alışıyor, bu yüzden beklediğim kadar aç hissetmedim. Ancak bu durum daha fazla devam ederse, son iki yılda geliştirdiğim hafif kıvrımları bile kaybetmeye başlayacağım ve eskiden olduğum gibi sıska olacağım.

Yola paralel akmaya başlayan nehrin yakınındaki ormanda küçük bir açıklık bulduktan sonra -Cole, buranın

New River ama o tam olarak emin değil. Cole avlanmak için ormana giderken ben kamp ateşi yakmak için kuru dallar topluyorum.

Birkaç dakika sonra boğuk bir silah sesi duydum ve elinde bir keseli sıanla döndü.

En sevdiğim et değil ama hiç yoktan iyidir.

O etin derisini yüzüp ateşte şişte kızartmak üzere şeritler halinde ayırırken ben su doldurup kaynatıyorum ve su şişelerimizi doldurmadan önce soğumaya bırakıyorum.

Sıcak bir akşam olduğu için kapuşonumu giymek yerine üzerinde oturuyorum ama kalktıktan sonra ne kadar iğrenç derecede kirli olduğunu fark ediyorum. Belki de dn Breanna'yı çamaşır yıkarken gördüğüm içindir, ama birden iimden benimkini de yıkamak geliyor.

Günlerdir giyiyorum. İyi durumda değiller.

"Sanırım kıyafetlerimi yıkayacağım," diyorum Cole'a. "Oldukça iğrenler."

"Tamam." Keseli sıanın kanlı leşini topluyor. Yırtıcı hayvanların dikkatini çekmemesi için onu kampımızdan uzaklaştırıyor. "Her şeyi yıkamak istiyorsan benim yedek tişrtlerimden birini giyebilirsin."

Gözleri göğsümde olduğu için kendime bakıyorum. Sonra aslında beyaz olan atletimin o kadar kirli olduğunu fark ediyorum ki rengi bej ile çamur kahverengisi arasında değişiyor. "Bunu yapabilirim. Teşekkürler."

Karkastan kurtulmak için ortadan kayboluyor ve ben de geçen gün yıkadığı gri tişörtü bulana kadar çantasını karıştırıyorum. Temiz diyemeyeceğim ama zerimdekinden daha iyi. Kotumu, atletimi ve klotumu çıkarıp yerine tişörtü giyiyorum.

Elbette benim için çok büyük, neredeyse dizlerime kadar sarkıyor. yıkayacağım için Cole'un bütün yedek kıyafetlerini aldım.

-Çantasında iki çift i çamaşır,  gömlek ve ikinci bir kamuflaj pantolonu var ve onları da yıkamaya karar verdim.

Elimdeki tek şey Cole'un kalıp sabunu, bu yüzden onu idareli kullanıyorum, kirin en kötüsünü çıkarıyorum ve temizliğin büyük kısmını yapmak için nehirdeki suyu ve kayaları kullanıyorum.

Cole döndüğünde sadece iki parça kıyafet giymiştim.

Hemen bir şey fark etmiyor. Biraz geriniyor, kollarını uzatıyor ve sonra sırtını germek için bir ağaca yaslanıyor. Sonra zerindeki kolsuz çıkarır.

son iki gündür giyiyor ve nehirde yıkanmak için yanıma geliyor.

Sabunu ona uzatırken, atletini de alıp yığınma ekliyorum.

Bu onun dikkatini çeken şey. Kıpırdamadan önce elimdeki gömleğe, sonra da yığının içindeki diğer giysilere bakıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor hoyratça.

"Giysileri temizliyorum."

"Benimkileri mi temizliyorsun?"

"Evet. Ben kendiminkini yapıyordum, seninkini de yapabilirim diye düşündüm." Sadece şaşırmadı. Sinirlenmiş görünüyor. "Neden?"

"Neden?" Ona kaşlarımı çatıyorum. Ne diye ters ters bakıyor ki?

"Neden bakmayayım?"

"Çünkü bunu kendim yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Ama yardımcı olmaya çalışıyordum." "Yardıma ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Artık ben de sinirlenmeye başladım. Onun sorunu ne? Benden gelen basit bir nezaketi kabul etmeye gerçekten bu kadar mı isteksiz?

"Bunu biliyorum. Ama umurumda değil. Yine de yapıyorum."

Eğilip kendi kıyafetlerini benimkilerden ayırıyor. "Benim lanet çamaşırlarımı yıkamak zorunda değilsin. Böyle bir şey yapmanı istemiyorum. Ben senin kız kardeşini alan o piçler gibi değilim."

Bir yorumda üç kez *fuck* kelimesinin varyasyonlarını kullanması ruh halinin bir kanıtı. Ama birden neden bu kadar sinirlendiğini anladım. "Cole, bunu biliyorum." Çenesini tutmak için uzanıyorum ve bana bakmasını sağlamak için aşağı doğru eğiyorum. "Onlar gibi olmadığını biliyorum. Sadece istediğim için sana yardım ediyordum. Benden bunu talep edeceğini düşündüğüm için değil."

Bir dakika boyunca burnundan ağır ağır nefes alıyor. "Ben onlar gibi değilim," diye mırıldandı sonunda. "Bir sürü pislik oldum ama ben onlar değilim."

"Bunu biliyorum! İki yıl önce seni sahilde ilk gördüğümde anlamıştım. Onlar gibi olmadığını biliyorum. Bu yüzden sana yardım *istiyorum*." Kıyafetleri tekrar nazıkçe elinden alıp yığınma ekliyorum. "Beni hayatta tutuyorsun Cole. Hayatımı o kadar çok kurtardın ki artık sayısını unuttum. Bana yardım etmek için kendi görevini askıya aldın."

Yüzü hafifçe buruşuyor. "Del."

Devam ediyorum. "Ama her zaman ben senin için hiçbir şey yapmazken sen bana yardım etmek zorunda değilsin. Ben de sana yardım edebilirim. En azından biraz. Yardım etmek istiyorum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hiçbir şey."

"Bu işlemsel değil. Sana borçlu olduğum için değil. Çünkü biz... biz ortağız."

Yüzü değişiyor. Neredeyse belli belirsiz yumuşuyor. "Ortağız, öyle mi?"

Yutkunuyorum. "Yani, evet. Şimdilik. Bunun kalıcı bir durum olduğunu söylemiyorum ama şu anda ortağız. Yani borçlu olmadan yardım edebilir ve yardım kabul edebiliriz." Küçük bir gülümsemeyle ekliyorum: "Senin küçük karın gibi rol yapmaya çalışmıyorum. Sadece senin için bir şeyler yapmayı seviyorum."

Başka tarafa bakıyor. Yanakları hafifçe kızarmış. Birden utandığını fark ettim. Belki de utanıyordu. Tek söyleyebildiği "Teşekkürler."

Tekrar diz çöküp çamaşırları yıkamaya başlarken gülümsememi gizliyorum.

Ertesi sabah kot pantolonum hâlâ biraz nemli ama diğer kıyafetlerim kuru. Şafaktan bir saat önce kalkıyoruz, biraz keseli sıçan yiyoruz ve sonra diğerleriyle aramızdaki farkı mümkün olan en kısa sürede kapatmayı umarak otoyola geri dönmeye başlıyoruz.

Günlerdir adrenalin dolu bir bölgedeyim, ne kadar yürümek zorunda kalırsak kalalım ve uyukum ne kadar bölünmüş olursa olsun neredeyse hiç yorulmadım. Ama artık yıpranmaya başlamış olmalıyım çünkü sabah ilerledikçe daha da bitkin düşüyorum, saatler geçtikçe bedenim ağırlaşıyor ve zihnim bulanıklaşıyor.

Gerçekten de yolun ortasına uzanıp cenin pozisyonunda kıvrılmak ve gözlerimi kapatmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Breanna'nın başı dertte. Bana ihtiyacı var. Başka kimsesi yok.

Bu yüzden devam ediyorum. Cole ara vermek isteyip istemediğimi sorduğunda, ona hayır dedim.

Zamanımı boşa harcamak istemiyorum.

Cole, "İstersen seni sırtımda taşıyabilirim" dediğinde saat öğleyi biraz geçmişti, güneş gökyüzünün tepesinde parlak ve sıcaktı.

Şaşkın bir attım. "Sırtıma almayacağım! Ben iyiyim."

"Öyle ? Düşecek gibi görünüyorsun."

"Düşmeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, bugün kendimi biraz bitkin hissediyorum ama iyi gidiyorum. Durmak istemiyorum."

"Durmamız gerektiğini söylemedi. Seni taşımayı teklif etti. O kadar küçüksün ki sorun olmaz."

Gözlerimi kısıyorum. "O kadar da küçük değilim."

"Evet, öylesin." Ağzının kenarları çok sevecen bir gülümsemeyle kalkıyor.

Yüzüm kızarıyor ve içimin erimemesi için elimden geleni yapıyorum. "Teklifin için minnettarım. Çok kötüleşirse teklifini kabul edebilirim ama henüz o noktada değilim."

"Tamam."

Artık yürümeyi bıraktık. Bir ayağımdan diğerine geçiyorum ve yere bakıyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne şekilde?"

"Şey gibi... .."

Sanki onun dünyasındaki en değerli şey benmişim gibi. "Sanki beni öpecekmışsin gibi."

Kıkırdıyor ve uzanıp çenemin bir tarafını tutuyor. "Belki yaparım."

Nefesimi tutuyorum. İstiyorum. Bekliyorum. Ama yolun aşağısından gelen hafif bir titreşim dikkatimi dağıtıyor.

Nefesim kesildi. Kımıldama.

Cole daha çabuk tepki veriyor. Tüfeğini çantasından çıkarıp nişan alıyor ve aynı anda beni de arkasından itiyor.

Yolun aşağısında yalnız bir yolcu görüyoruz. Anladığım kadarıyla bir adam. Arkasında bir el arabası taşıyor. Uzun boylu, zayıf. Güneş ışığında altın gibi parlayan uzun saçları. Serbest elinde tabanca.

Cole'a nişan alıyor, o da ona nişan alıyor.

Breanna'ya sahip olan adamlardan biri değil. Bunu uzaktan bile hemen anlayabiliyorum. Onda o kaba, suçlu bakış yok.

Ama bu onun güvende olduğu anlamına gelmez.

"Sadece geçiyordum," diye sesleniyor konuşma mesafesine girer girmez. "Seninle bir alıp veremediğim yok."

Hafif bir İngiliz aksanı var ki bu bağlamda, bu dünyada son derece şaşırtıcı. Yıllardır sadece konuşma pat-

Virginia'da beklenebilecek türden. Güney aksanları ya da Appalachian dağ aksanları ya da Breanna ve benim konuşma şeklimiz gibi bir tür nötr Amerikan İngilizcesi.

Annemin televizyonda izlediği İngiliz gizem filmlerine aitmiş gibi konuşan biri değil.

İngiltere artık var bile değil. Asteroid tarafından haritadan silindi.

Garip bir şekilde uyumsuz. Ona bakıyorum ve gergin olduğumu unutuyorum.

Cole tek kelime etmedi ve tüfeğini indirmede. Sonunda "Biz de buradan geçiyorduk." diyecek cesareti buldum.

Neredeyse bize ulaştı. O ve Cole hala silahlarını birbirlerine doğrultuyorlar.

Bu adam gülünç derecede yakışıklı. Cole gibi sert, çekici ve seksi değil. Eski zaman film yıldızları kadar klasik bir yakışıklılığı var. Kıyafetleri diğer herkesinki gibi yıpranmış ve kirli.

-Kot pantolon ve koyu renk Henley ama bir şekilde bunları bir araya getirmeyi başarıyor. Rahatsız edici derecede canlı yeşil gözleri var. Tıraş olması gerekiyor. Saçları belli ki uzun süredir şampuanlanmamış.

Hâlâ hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamlardan biri. "Merhaba aşkım," diyor alçak ve yumuşak bir ses tonuyla ve bana bir an için Gülümseyin. "Adamınızdan biraz gevşemesini rica edebilir misiniz?"

Cole'a hızlı bir bakış, gözlerinin kısık, çenesinin gergin olduğunu kanıtıyor. Hırlamanın eşiğinde olduğuna yemin edebilirim.

"Cole," diye mırıldandım. "Sadece ." "Öyle mi?"

"O onlardan biri değil. Eminim bunu görebiliyorsunuzdur."

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok." Cole'un gözleri hiç titremiyor, diğer adamın yüzünden hiç ayrılmıyor.

"Bunu sana söyleyebilirim." Adam tabancasını indiriyor ama kılıfına koymuyor. "Benim adım Aidan. Eskiden bir pazarlama yöneticisiydim ve Impact'te Richmond'da yaşıyordum. Şimdi herkes gibi hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Ben Delaney," dedim ona. "Bu da Cole." Tam daha fazlasını söyleyecektim ki Cole sözümü kesti.

"Neden seyahat ediyorsun?"

"Benim işim bu. Ben bir kuryeyim. Haberciyim. Bazen de bir tüccar. Şu anda bu malları yaklaşık elli mil ötedeki bir kasabaya götürmekle görevlendirildim." Gelişigüzel konuşuyor. Al-

en arkadaş canlısı. Ancak gözlerinde ve yüzünde, hafife alınması büyük bir hata olacak keskin bir yetkinlik var.

Cole bir hamle yaparsa yine Cole'a oynarım ama bu adam savaşmadan pes etmeyecektir.

"Eğer adamınız tüylerini geri çekmekte bir sakınca görmüyorsa, ben yoluma gideyim."

Cole gırtlaktan bir ses çıkarıyor.

"Bunun için zamanımız yok Cole. Burada tıkanıp kalırsak Breanna ve diğer adamlara asla yetişemeyiz. Bırak gitsin."

Adam tekrar Cole'a odaklanmadan önce bakışlarını kısa bir süreliğine yüzüme kaydırıyor. Nedenini anlıyorum. Rol yaptığı kadar rahat değil. Neredeyse Cole kadar tetikte. "Birini mi takip ediyorsun? Birkaç mil önce bir grubun yanından geçtim ama görünüşleri hoşuma gitmedi, bu yüzden onlara yol verdim. Dört çirkin pislik ve bir kızıl güzel. Onlar senin adamların mı?"

"Kadın benim kız kardeşim. Adamlar kesinlikle bizim insanlarımız değil. Onu geri alabilmek için onlara yetişmeye çalışıyoruz."

Bunu adamın yüz ifadesinde görüyorum. Bir dakika sonra cevap veriyor: "Kaybolmuş davaların peşindesin o zaman, öyle mi?"

"Bu kaybedilmiş bir dava değil. Onu geri alacağız."

Benimle aynı inancı paylaşmıyor gibi görünüyor ve nedense bu beni endişelendiriyor. Sanki şansımız hakkında bizden daha çok şey biliyormuş gibi.

Boğazını temizler. Cole'u bir aşağı bir yukarı süzer. "Hmm. O zaman sana istemediğin bir tavsiye vereceğim. Hızını artır. Önümüzdeki iki gün içinde onlara yetişmelisin çünkü üçüncü gün gidecekleri yere varacaklar ve o zaman onu geri almak için en ufak bir şansın bile olmayacak."

"Nereye gidiyorlar?" Tüm vücudum kaskatı kesilmiş bir halde soruyorum. "Biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum. bakılırsa. Bir kale inşa etmişler. Eski sürücü tipleri. Kurt sürüleri. O türden. Dağın tepesindeki eski bir oteli ele geçirmişler. Artık bir kale gibi koruyorlar. Bahse girerim oraya gidiyorlar. Oraya varmadan önce onlara yetişmelisin."

Sesinde sohbet havasının ötesinde bir ciddiyet notası var. Doğruyu söylüyor. Bunu görebiliyorum. Duyabiliyorum.

Belli ki Cole da yapabiliyor. "Oraya nasıl gideceğiz?"

"Bu yolda birkaç gün daha devam edin ve nehrin kıvrıldığı yerden dönün. Ama beni duydun, değil mi? Eğer onlar

Orada şansınız yok. Onları orada kuşatmak için bir ordu gerekir."

"Onları tanıyorsun o zaman?"

Aidan'ın ağzı gerilir. "Bazı işler yaptım. Çirkin müşteriler ama benim işimde yapman gerekeni yaparsın."

"Belki o zaman bize yardım edebilirsin," diyorum.

İronik bir huff sesi çıkarır. "Hayır, teşekkür ederim. Ölüm arzum yok. Ben kendi yoluma giderim. Kendi başımın çaresine bakarım. Takas edecek bir şeyiniz varsa, sizin için bir iş yapmaktan mutluluk , ancak fedakarlık oyunları benim çizgim değil. Siz bana zarar vermeye çalışmadıkça ben de size zarar vermem ama hayatımı kimsenin hayatına değişmem."

Sesi hâlâ hafif, sanki hiçbir şeyi ciddiye almıyormuş gibi.

İlgi çekici biri. Ve bize yardım etmek istememesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

O takımımızda olursa Breanna'yı geri alma şansımız çok daha yüksek olur.

"Tamam," diyorum çünkü Cole açıkça sohbet havasında değil. "Yine de bilgi için teşekkürler. Sana iyi şanslar."

"Sen de öyle." Tekrar yürümeye başladı ve kısa bir süreliğine bize doğru dönerek ekledi, "Sanırım etrafta hala birkaç aptal, saf iyiliksever var. Kim bilebilirdi ki?"

Cole, Aidan'la karşılaştığı için ne kadar huysuz olsun, bize çok değerli bilgiler verdiğini inkâr edemeyiz.

Cole ona inanmamız için bir neden olmadığını söylüyor ama onun bile bunun doğru olduğunu düşündüğünden emin değilim. Aidan bize doğruyu söyledi. Önceliği belli ki kendisi ama bize yalan söylemek ona hiçbir şey kazandırmaz.

Bize bildiklerini anlattı ve sonra tam da açıkladığı gibi bizi kendi halimize bıraktı.

Tavsiyesine uyuyoruz ve o öğleden sonra hızımızı artırıyoruz. Artık kovalamacamızın daha da acil olduğunu bildiğimiz için adrenalinim yeniden yükseliyor.

Şu anda Breanna'yla birlikte dört adamla başa çıkabiliriz. Ama sadece ikimiz bir kaleye saldırmak için zorlanacağız.

Bu yüzden onlar oraya varmadan biz onlara yetişmeliyiz.

Hava karardıktan sonra birkaç saat yürüyoruz, ama artık pratik olarak topallıyorum ve Cole bile yavaşladı. Durmamızı öneren kişi ben olmayacağım ama Cole sonunda kısık bir inilti çıkarıyor. "Tamam. Bugünlük yapabileceğimiz bu kadar."

"Ben iyiyim."

"Hayır, yapmayacaksın. Ama devam edebilsek bile, bugün aşırıya kaçarsak ve yarın hareket edemezsek bunun bize bir faydası olmaz. Dinlenmemiz gerekiyor. Bugün onlarla aramızdaki farkı çok kapatmış olmalıyız. Saatler önce durmuş olacaklar. Kamp kuralım, bir şeyler yiyelim ve belki birkaç saat uyuyabiliriz."

Rahatladım ama bunu söylemedim. Hâlâ bir an bile zayıf olduğumu ya da mücadeleye hazır olmadığımı düşünmesini istemiyorum.

Dün öldürdüğü keseli sıçanın kalanını yiyoruz. Otoyol boyunca akan nehirde yıkandıktan sonra dün gece yaptığım gibi onun büyük tişörtünü giyiyorum.

Ben bitirdiğimde Cole da yıkanmak için dereye iniyor. Üzerine su sıçratırken, sabunlanırken ve durulanırken onu izliyorum.

Kamp ateşinden gelen ışığın dışında ormanın içi zifiri karanlık, ama el fenerini bir kayanın üzerine koyarak sınırlı bir aydınlatma sağlıyor. Vücudunun hatlarına bakıyorum. Geniş omuzlarının ve pazularının kıvrımlarına. Sırtının uzunluğuna. Uyluklarının kalınlığı.

Göğsünde ve kollarının altında biraz kıl var. Pantolonunun kemerinin altından da daha fazlası çıkıyor. Yıkanmayı bitirdiğinde, düz kenarlı usturasını alıp çenesinde ve kafa derisinde gezdiriyor ve birkaç günlük uzamayı tıraş ediyor.

Onu izlerken karnımda bir his sıkılaşıyor. Bu şehvet değil. Tam olarak değil. Daha çok sahiplenme gibi. Sahiplenme. Onu bu mahrem görevi yerine getirirken izlemek bunu tetikledi ve şimdi de geçmiyor.

Daha sonra yüzüne ve başına daha fazla su sıçratıyor. Onu bu kadar yakından izlediğimin farkında değil gibi görünüyor.

Sağ omzunu ovuyor. Sonra aynı omzunu yuvarlıyor. Kolunu öne ve arkaya doğru uzatır, yüzü kısa süreliğine gerilir.

Ağrısı var. Omzu onu rahatsız ediyor.

Birden, iki yıl önce nehrin üzerinde asılı kaldığım, sağ kolunun gücünden başka hiçbir şeyle ayakta duramadığım anı hatırladım.

Tüm duygular sanki yeniden oluyormuş gibi geri geliyor.
Korku. Panik. Çaresizlik. Büyük elinin inatçı tutuşu.

Beni asla bırakmayacağına dair o derin, inkar edilemez bilgi.

Duygularım boğazımda düğümleniyor. Sese dönüp bakıyor, sonra ben kalkıp diz çöktüğü yere doğru yürürken endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Sorun ne?" diye sorar.

"Hiçbir şey."

"Bir şey var. Görünüyorsun-" Kaşları çatılıyor. Parmak uçlarıyla yanağıma dokunuyor.

"Omzun mu ağrıyor?" "Ne?"

"Omzun." İki elimle uzanıp onu ovuyorum, kaslarının sıkışmasını, kemiklerinin şeklini hissediyorum. "Acıyor mu?"

"Birazcık. Önemli bir şey değil." Sözlerine rağmen, okşamayı masaja doğru derinleştirdiğimde kalın bir nefes veriyor.

"Acıtıyor. Seni rahatsız ettiğini bana söylemeliydin." Vücudunun etrafında dolanıyorum, böylece omzuna arkadan ulaşabiliyorum ve masaj için daha iyi bir pozisyon alıyorum.

"Sorun yok." O iniltilerden bir tane daha çıkarıyor, gözleri birkaç saniyeliğine kapanıyor. "Kahretsin, bebeğim. Yapmak zorunda değilsin- Oh lanet olsun."

"Benim yüzümden yaralandın."

"Ben yapmadım-"

"Evet, söyledin. Bana doğruyu söyle. İki yıl önce beni o uçurumdan yukarı çekerken yerinden çıkarana kadar seni hiç rahatsız etmemişti."

"Önemli değil."

"Benim için önemli." Bu aktivitede pek yetenekli değilim ama elimden geldiğince sıkı kaslarını yoğuruyorum. Eğer içgüdüsel tepkileri bir şey ifade ediyorsa işe yarıyor gibi görünüyor. "Tüm ağırlığımı tek elinle, tek omzunla tutuyordun."

"Sen çok küçüksün-"

"Bunu söylemeye çalışma bile. Ben büyük değilim ama koca bir insanım ve sen beni sadece tutuşunla tutuyordun." Boynunun arkasını öpmek için eğildim. Sonra omzunu. "Teşekkür ederim."

"Seni bırakmamın imkanı yok." Vücudunda yeni bir tür gerilim oluşuyor - gerçekten hoşuma giden bir gerilim. Karnımdaki sıkışma hissini derinleştiren ve amımda yeni bir sıkışma hissi uyandıran bir gerilim.

"Bunu biliyorum. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum." Çenesinin yan tarafını öpüyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştirene kadar elimi kolundan aşağı kaydırıyorum. "Beni asla bırakmayacaktın."

Elini benimkinin üzerinde sıkıyor. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan doğruldu ve beni kollarına alıp sönmekte olan ateşin yanına götürdü. Battaniyeyi kapıp yere sererken kısa bir süreliğine lojistikle kesintiye uğruyoruz, ama sonra beni indiriyor ve üzerime doğru ilerliyor, dudaklarımı aç bir öpücükle bulurken bana doğru bastırıyor.

Dilini ağzımın içine çekerken kollarımı ona doluyorum.

Üzerimdeki ağırlığında inanılmaz samimi bir şey var. Üst bedenini kollarıyla destekliyor ama alt bedeninin benimkine yaslanmasına izin veriyor. Sanki bunu kaldırabileceğimi biliyor. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

Çoktan sertleşmiş, pantolonundaki şişkinliği ortama sürtüyor. Bu hevesli his beni harekete geçiriyor. Uyluklarımın arasında neredeyse acı verici bir şekilde tahrik oluyorum.

O beni öperken ben de kalçalarımı kaldırıp ona sürtünüyorum, bu hareketin utanmazlığı beni daha da heyecanlandırıyor. Kendimi o kadar kaptırmışım ki birkaç dakika içinde içine girmeye hazırım, ama bir bacağıma kaldırıp beline sıkıca sardıktan sonra bile acele etmiyor.

Uzun süre ağzımı öpüyor. Sonunda dudaklarını çektiğinde, yanağıma ve çeneme, sonra da boynuma küçük öpücükler konduruyor.

Nefesim kesilene kadar boğazımın dibindeki nabız noktasını emiyor. Altında kıvranıyorm, tırnaklarımı çıplak sırtında gezdiriyorum ve sonra pantolonunun kalın kumaşından dar kıcını kavırıyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor. "Siktir, bebeğim. Sana çok ihtiyacım var." Kendini durduramıyormuş gibi sikini ritmik bir şekilde bana doğru sallıyor.

Cole'un bu kadar kontrolden çıktığını hiç görmemiştim. Heyecan verici. Sarhoş edici. "Bana sahipsın," diyorum, acı veren bir zevkle yukarı doğru eğilerek. "Bana sahipsın."

Kalın bir inilti çıkarıyor. Tekrar ağzımı buluyor ve beni derin ve sert bir şekilde öpüyor.

Pek çok duygu ve his yüzünden neredeyse başım dönüyor, kollarımla ona . Bacaklarımla. Ağzımla. Her parçamla.

İkimizin de hayatına devam edebilmesi için bir süre geçmesi gerekiyor. Sanki ikimiz de bu muhtaç, duygusal pus içinde sıkışıp kalmışız ve ikimiz de bir sonraki

Bir adım öne çık.

Sonunda başını kaldırıp titrek ışıktaki bana bakana ve yumuşak, çakıllı bir inilti daha çıkarana kadar. "Bebeğim."

"Cole, lütfen." Ne bile emin değilim. Bir şey. Bir sonraki adım.

Aldı. Üzerimdeki tişörtü çekip çıkarıyor ve ağzını göğüslerimden birine doğru indiriyor. Meme ucunu ben eğilip inleyene kadar emiyor. Sonra elini külotumun içine sokuyor ve amımı yokluyor, ne kadar ıslak olduğumu fark edince gırtlaktan bir ses çıkarıyor.

Ağzı göğsümden ve parmakları içimde pompalarken beni hızlı ve sert bir doruğa ulaştırıyor. Sonra karnımdan aşağıya doğru öpüyor ve külotumun gergin pamuğunun üzerinden ağzıma alıyor.

Tuhaf bir şekilde kışkırtıcı - iç çamaşırlarımın içinden dilini çıkarması ve ısırması. Kendimi onun yüzüne sürtmek için savaşmak zorundayım.

Kalçalarımı tutuyor, onları daha da ayırıyor, böylece amıma gerçekten girebiliyor. Zevk yükseldikçe ve yükseldikçe en gülünç miyavlama sesini çıkarıyorum ama kırılmıyor.

Klitorisime küçük bir çimdik attığında altımdaki battaniyeye tutunuyorum. Ani his değişimi beni uçurumun kenarına itiyor. Spazmlar geçene kadar vücudum orgazmın etkisiyle sarsılırken bir çılgılık atıyorum.

Başını kaldırdığında ona halsizce gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor, memnun ve belli belirsiz vahşi.

Bana bu fikri veren her şeyden çok bu ifade. Doğrulup yere itiyorum, üzerine tırmanıyorum ve bacaklarımla kalçalarını kavriyorum.

Bana bakıyor. Hâlâ gülümsüyor. Hâlâ vahşi.

Hâlâ biraz kendini beğenmiş.

"Kendinden bu kadar memnun görünme," diyorum

ona. "Neden olmasın?"

Aslında buna verecek bir cevabım yok. "Açıkçası emin değilim. Sadece insanlar bu kadar ukala olmamalı."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve beni öpebilmek için başımı aşağı çekiyor. O kadar tatlı ki birkaç dakikalığına dikkatim dağılıyor ama sonra yeniden ilham alıyorum. Vücudundan aşağı doğru öpmeye başlıyorum, sıkı beline doğru inmeden önce göğsüne çok dikkat ediyorum. Karın kaslarını öpüyorum. Yan tarafını hafifçe ısııyorum. Sonra pantolonunun üst düğmesiyle uğraşmaya başlıyorum.

"Orada ne yapıyorsun, bebeğim?"

"Ne düşünüyorsun?"

Gözleri sıcak. Vahşi. "Bundan emin misin? Duş almalı uzun oldu."

Kıkırdıyorum. "Biliyorum. Benim için de öyle, ama sen aldırış etmedin. Daha önce yıkanmıştın. Seni gördüm." "Aynı şey değil."

"Hiçbir şey aynı değil. Her şey eskisinden farklı. İkimiz de kirli, terli, bitkin ve tehlikede olabiliriz ama bu, buna ne kadar ihtiyacımız olduğunu ortadan kaldırmaz." Aletini elime alana kadar iç çamaşırına uzanıyorum. "Belki de bu bizim daha çok ihtiyacımız olmasını sağlıyor."

"Belki de öyledir," diye mırıldanıyor ve ben onu sıkmaya başladığımda gözlerini kapatıyor. Pantolonunu ve boxer'ını daha da aşağı itmek için kalçalarını yeterince kaldırıyor. Sonra ben başımı eğerken parmaklarını saçlarımin arasına sokuyor.

Şaftına deneysel bir yalama yapıyorum. Oflama sesi çıkarıyor. Sonra sikini kaldırıyorum ve ağzımı etrafından aşağı kaydırarak başını emiyorum.

İstemsiz bir hamleyle kalçalarını yukarı kaldırıyor. "Siktir. Bunun için üzgünüm."

"değil." Gülümsüyorum, ereksiyonunun üzerinde duruyorum. "Sadece beni boğma."

Bu konuda uzman değilim."

"Kendini çok iyi hissediyorsun-" Homurdanıyor ve başını yana çeviriyor, bir kez daha emdiğimde gözleri tekrar kapanıyor. "Bana karşı uzman gibi hissediyorsun."

Bu beni cesaretlendiriyor. Parmaklarının başıma yaptığı hafif baskıyla eşleşen oldukça hızlı bir ritim oluşturarak emmeye devam ediyorum.

Güçlü kokuyor, ama bu iliklerime kadar bildiğim doğal, tanıdık bir koku. Cole'un kokusu. Ve bu beni iğrendirmiyor. Tam tersi, itiraf etmek ne kadar çılginca olsa da.

Benimki gibi kokuyor.

Çok geçmeden Cole homurdanmaya ve kalçalarını ritmime göre sallamaya başladı. Ara sıra cesaretlendirici sözler mırıldanıyor. "Siktir, bebeğim. Aynen böyle. Ne kadar ateşli bir ağız. İşte benim kızım." Sonra elleri saçlarımda sıkılaşıyor ve tüm derin, bastırılmış gerginliğini kanallere ediyormuş gibi gelen boğuk bir inilti çıkarıyor.

Göğsüme birkaç kez boşalmadan hemen önce başımı yukarı çekiyor.

Sonunda gözlerini açtığında, bir süre birbirimize bakıyoruz, ikimiz de yüksek sesle nefes alıyoruz. Sonra beni tutuyor ve tekrar üstümde olacak şekilde çeviriyor.

Dudaklarını dudaklarıma indiriyor ve ağırlığını tekrar üzerime veriyor. Beni derin ve aç bir şekilde öpüyor.

Onu geri öpüyorum, sahip olduğum her şeyi ona sunuyorum, bir şekilde bunun yeterli olduğunu biliyorum. Bu tam olarak onun istediği şey.

İhtiyaçlar.

Doruktan sonra ereksiyonu hafifçe yumuşadı ama asla tamamen kaybolmadı. Kısa süre sonra tekrar sertleşti, siki vücutlarımızın arasında katlandı.

Yukarı çekip bacaklarımın arasına yeniden yerleşmesi uzun zaman alıyor. İçime kayıyor. Bacaklarımı beline dolamama yardım ediyor. Sonra ikimizin de vücudunu sarsan hızlı, sıkı bir ritimle beni beceriyor.

Sanırım yine geldim. Gerçekten söyleyemem. Her şey o kadar inanılmaz iyi geliyor ki -o kadar doğru, derin ve ihtiyaç duyulan-orgazm ile diğer her şeyi ayırt edemiyorum. Ama inliyorum ve Cole bir hayvan gibi homurdanırken daha az hıçkırık sesleri çıkarıyorum.

Başka bir iniltiyle karnıma boşalmak için zar zor zamanında çekiliyor.

Daha sonra birlikte yere yığılıyoruz, sıcak bir et ve birbirini kavrayan uzuvlardan oluşan bir karmaşa. Yüzü boynumun kıvrımına sıkışmıştı. Sonunda kendini toparlamadan önce beni beceriksizce birkaç kez öpüyor.

Ona gülümsüyorum. Ateş sönmeye başladığından beri hava kararıyor.

Ondan hiç görmediğim bir şekilde gülümsüyor. Çıplak bir samimiyetle.

Bir an için bir şey söyleyeceğini sandım. Duymak bir şey. Ama onun yerine, "Biraz uyumalısın." diye mırıldanıyor.

O haklı. Yapmam gerek. Onun da öyle.

Bu gece aramızda ne olursa olsun, dünya hala olduğu gibi.

Breanna hâlâ tehlikede ve yarın onu kurtarmaya çalışmalıyız.

SABAH HER ZAMAN DÜNYAYI YENİDEN YARATIR.

Güneş ışığından daha fazlası. Gece soluduğumuz aynı hava, her sabah yeni-farklı-hissettirir. Ağaçlar, çiçekler ve hayvanlar taze başlar. Kendilerini yeniden yaratırlar. Ve biz de aynı şeyi yapmaya çalışıyoruz. Ay ışığında bu kadar gerçek, bu kadar içgüdüsel, bu kadar yoğun hissettiren her şey sabah gerçekliğe yerleşir.

Genellikle bunu isterim. Uyandığımda, çılgınca dönen gece düşüncelerimi dizginleyebilir ve gün için yapmam gerekenleri yapabilirim. Ama bu sabah uyandığımda Cole'dan en son ne zaman bu kadar emin olduğumu, ama uyandığımda onun gitmiş olduğunu düşünüyorum.

Artık farklı olduğunu biliyorum. İki yıl geçti ve ikimiz de büyüdük ve değiştik. Ve gözlerimi açtığımda tam da olması gereken yerde, nehrin kıyısında, yüzüne ve göğsüne su sıçratıyor. Ama aynı şeyin tekrar olup olmayacağını merak ederek içimdeki endişe düğümünden kurtulamıyorum.

Ayağa kalkarken vücudum kaskatı ve biraz titriyor. Son birkaç gündür neredeyse hiçbir şey yemedik ve artık böyle bir yoksunluğa alışkın değilim. Açlık sancılarını büyük ölçüde atlattım ama halsizliği henüz atlatamadım. İşemek için bir ağacın arkasına gitmeden önce birkaç esneme hareketi yapıyorum ve sonra Cole'a dere kıyısında katılıp yıkanıyorum.

"Günaydın."

"Merhaba." Ona gülümsedim, garip bir şekilde utangaç. Titrek.

Gözleri yüzümü tarıyor. Hızlı bir bakışla vücudumda aşağı yukarı geziniyor. "İyi misin?"

"Evet."

"Eğer hemen başlarsak, bugün onları yakalayabiliriz. Buna hazır mısın?"

"Evet." Sertçe başımı salladım. "Ben hazırım. Bugün omzun nasıl?"

"İyi."

Yüz ifadesi soğukkanlı, hiçbir şey belli etmiyor. Uzanıp kötü omzunu ovuyorum, oradaki tendonların çizgisine doğru sertçe bastırıyorum.

Dinlediğim için nefesinin hafifçe kesildiğini duyuyorum. "Cole."

"değil," diye mırıldandı. "Şu anda yapılacak bir şey yok."

O haklı. Onunla istediğim gibi uğraşacak ne zamanımız ne de boş vaktimiz var.

Belki de bunu benden istemezdi zaten. O her zaman son derece kendine yeterli olmuştur, her türlü bakıcılık girişiminden, her türlü hak iddia etme girişiminden uzak durmuştur. Belki de dün gece benden istediği asıl şey seksti, sunmak istediğim daha derin şeyler değil.

Yine de dokunuşlarımdan kaçmıyor. Ben onu ovmaya devam ederken gözlerini kısa süreliğine kapatıyor.

"Nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum," diye mırıldandı sonunda. "Ne?"

"Birinin benimle ilgilenmesi için."

Her nasılsa -bir şekilde- benim düşüncelerime çok yakın şeyler düşünüyordu.

"Alabilirdin," diyorum, onu azarlıyormuşum gibi görünmesin diye ses tonumu yumuşak tutarak. "Sen istemedin."

"Ben istedim." Başını sertçe sallıyor. "Sadece buna iznim olduğunu hiç düşünmemiştim."

Doğruyu söylüyor. Bundan eminim ve bu kalbimin göğsümde sızlamasına neden oluyor. Eğiliyorum ve çenesinin yan tarafına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum.

Başını bana doğru çeviriyor. Bu sefer farklı bir aciliyetle yüzümü tekrar tarıyor.

Bu sefer ne aradığına dair hiçbir fikrim yok.

Tek söylediği, "Gitsek iyi olur."

Biz de öyle yapıyoruz.

Sabah da son iki gün gibi geçti. Hiçbir şey ama acı verici bir yürüyüş, fiziksel durumum için rahat olandan daha fazla zorlama ve daha hızlı hareket etme.

Sonunda çaba, rahatsızlık ve yorgunluktan oluşan acı dolu bir sersemliğe düşüyorum. Bacaklarım hala otomatik olarak hareket ediyor, ama açıkçası nasıl olduğundan emin değilim.

O kadar kendimden geçmişim ki kaç saat geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Farkında olduğum tek ayrıntı ayaklarımın altındaki kırık kaldırım, yabancı otlar ve toprak ile Cole'un gömleğinin arkasındaki kabaca Avustralya haritasının ana hatlarına benzeyen ter lekesi. Gömleğindeki nemli lekenin boyutu dışında hiçbir şey değişmiyor, ta ki aniden yürümeyi bırakıp ona çarpana kadar.

Beni sabitlemek için uzanıyor ve yanına götürüyor. Sorunun ne olduğunu sormak üzereydim ama yüzündeki ifade karşısında ağzımı kapattım. Az önce tırmandığımız tepeyi işaret ediyor. Yamacın dibindeki gölgelerin arasından bakıyorum, ne gördüğünü görmek için gözlerimi kısıyorum.

Bir anlık bir hareket yakalıyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum. Tek söyleyebileceğim, bir geyik ya da kötü adam, bir ordu tankı ya da bir sirk palyaçosu olabileceği.

"Onlar mı?" Konuşmak yerine kelimeleri ağzıma alarak soruyorum.

Kaba bir şekilde başını sallıyor ve eski otoyoldan çıkıp ağaçların arasında tamamen gizlenene kadar beni dürtüyor.

Alnımdaki ve boynumdaki teri siliyorum, rahatlama ve artan korku arasında gidip geliyorum.

Onlara yetiştik. Günlerdir bunu yapmaya çalışıyorduk. Ama bu yakında harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyor. Bir şeyler yapmamız.

Her şeyi riske at.

Cole onlar bizi göremeyecek kadar uzaklaşana kadar bekliyor ve sonra beni asfalt yola geri çekiyor. Birkaç saat daha uzaktan takip ediyoruz, onlar dinlenirken biz de dinleniyoruz ve öğleden sonra durup gece için kamp kurana kadar gözden uzak kalıyoruz.

Her zaman yaptığımız gibi, suya erişebilmek için yoldan ayrılıp nehre doğru ilerliyorlar. Bir çadır kurup ateş yakıyorlar. İçlerinden biri muhtemelen avlanmak için bir tüfekte ormana doğru gidiyor.

Cole ve ben gözden uzak ama yine de ana kamplarını görmemizi sağlayan bir nokta buluyoruz. Çömelip uzun bir süre onları izliyoruz.

Breanna yıkamak için nehre birkaç giysi götürür. Avcı akşam yemeği için ölü bir tavşanla geri dönüyor. İkisi kampın iki yanında pozisyon almış, açıkça muhafız gibi davranıyorlar. Ev işleri yapıyorlar. Tavşanı kızartırlar. Yemek yiyorlar. Ve başka bir şey yapmazlar. Güneş battığında Breanna ve iki adam çadıra giriyor, iki adam da nöbet tutmaya devam ediyor.

İkimizin de hiç konuşmadığı uzun bir aradan sonra Cole, "Görünüşe göre her zaman iki nöbetçi bulunduruyorlar," diye mırıldandı. "Muhtemelen onları değiştiriyorlardır."

"Tamam. O zaman bütün gece bunu yapacaklarını varsayıyorum. Elbette iki muhafız tutabiliriz."

"Evet. Birini sessizce halledebilirim ve sonra etraftan dolaşıp diğerinin icabına bakabilirim. Şansımız yaver giderse, diğerleri burada olduğumuzu anlamadan ikisini de halledebiliriz."

"Sen muhafızlarla ilgilenirken ben ne yapacağım?"

"Dikkat dağıtacaksın." Sanki cevabımı tahmin ediyormuş gibi ağzı hafifçe seğiriyor.

Dudaklarımı kıvrıyorum. "İşe yarar bir şey yapmak istiyorum."

"Dikkatlerini dağıtmak faydalı olacaktır. Tehlike aslında benim tarafımdan gelirken sizin tarafınızdan geldiğini düşünecekler. Avantajlı duruma geçeceğiz ve bu bize daha da büyük bir avantaj sağlayacak. Bunu yapabiliriz. Dört adamı haklayabilirim."

Kendinden emin ama böbürlenmiyor. Sadece gerçeği söylüyor.

"Şimdi yapalım mı?"

"İkisinin de uyuma ihtimali kadar beklemeliyiz. Birkaç saat dinlenecek bir yer bulalım. Sonra gideriz."

Bu bana iyi bir plan gibi geldi. Kamplarından uzaklaşıp geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladığımızda, biraz koruma sağlayan büyük bir kaya kümesine ulaşana kadar başımı sallıyorum.

Kamp kurmayacağız. Ateş yakmayacağız. Nehirde kısa bir süre yıkanıyoruz. Sonra Cole sırtını kayalardan birine dayayıp oturuyor. Yanına diz çöktüğümde beni kollarına çekiyor.

Az önce tam olarak yıkanmadığı için her zamankinden daha da güçlü kokuyor. Vücudu sıcak, sert, büyük ve tanıdık. Dünyadaki her şeyden daha güvenli.

Sırtım garip pozisyondan dolayı ağrımaya başlayana kadar bir süre sarılıyoruz. Rahat etmeye çalışarak yer değiştiriyorum ve sonunda başımı Cole'un kucağına koyarak yere uzanıyorum.

Ben böyle seviyorum. Hiçbir şey daha iyi hissettirmiyor. Saçlarımı okşuyor ve başparmağıyla yanağımda daireler çiziyor, ben de gözlerimi kapatıyorum ama uyumuyorum.

Uyumadığımı biliyor olmalı çünkü uzun bir sessizlikten sonra alçak sesle ve gırtlaktan "Beni affettin mi?" diye soruyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Beni affettin mi?" Şimdi neyi kastettiğini biliyorum ama yine de kelimelere döküyor. "Seni o şekilde terk ettiğim için."

Sert sözler gece havasında asılı kalır.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Cevabın ne olduğunu. Eli hala yüzümde.

"I..." Kelimeyi zorla söylüyorum çünkü aniden sessizliğimin onu üzdüğünü fark ediyorum. Hâlâ kızgın olduğumu düşünüyor. Küskün. "Ben... sanırım."

Parmakları dağınık saçlarıma hafifçe dokunuyor.

"Sanırım öyle. Affedilmeyecek bir şey yapmış değilsin. Yanlıştı ama bana bir konuşma dışında hiçbir şey borçlu değildin. Bir taahhüdü bozmuş gibi değilsin."

"Güvenini kırdım." Garip bir şekilde titreyerek nefes alıyor. "Ve bu şimdiye kadar yaptığım en kötü şey."

"Evet," itiraf ediyorum, çünkü söyledikleri doğru. "Ama kardeşini seviyorsun. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. O senin önceliğin."

"mi?"

Bu beni o kadar şaşırtıyor ki yüzüne bakabilmek için sırt üstü dönüyorum. Her zamanki gibi soğukkanlı. Açıklayıcı değil. Ama aynı zamanda yürek parçalayıcı. "O her zaman senin önceliğin oldu," diyebildim.

"Evet, öyle. Ama mı? Daha önce söylediklerini düşünüp duruyorum. Kendi seçimlerinin onu hale getirdiğini. Başına gelenler için kendimi suçladım ama hepsi benim suçum değil."

"Hayır, öyle değil. Nihayetinde kendi seçimlerinden kendisi sorumludur. Belki daha iyisini yapabilirdiniz. Hepimiz bazı zamanlar daha iyisini yapabiliriz. Ama o senin değil." Boğazımı temizliyorum, tam olarak ne söylemek istediğimi ifade etmeye çalışıyorum. "Belli ki bunu istemiyor. İsteseydi, şu anda yaptığı seçimleri yapmaya devam etmezdi."

Ve eğer bunu kabul etmezseniz, her zaman Kabil gibi olursunuz, lanetlenirsiniz ve günahlarınızın bedelini ödemek için sonsuza dek dolaşırsınız."

Kuru bir of çekti. "Ben de böyle hissediyorum. Aynen Cain gibi."

"Ama lanet Tanrı'dan değil. Bunu kendi kendine yapıyorsun." Başını salladığını görünce rahatladım. Ne söylemeye çalıştığımı anladığını hissediyorum. Aynı fikirde olduğunu. Bunu duymaya ihtiyacı var. Bırakmasına izin verilmesi gerektiğini. "O senin taşıyabileceğin biri değil Cole. Bunu yapmaya çalışmaya devam edemezsin."

Çenesi geriliyor. Bakışlarını . "Öyle ?" "Ne miyim?"

"Taşımak için benim misin?"

Kalbim parçalara ayrılıyor, çılgınca çırpınıyor. Tam bir nefes almam birkaç saniye sürüyor. Sonunda fısıldıyorum, "İstediğin bu mu?"

Bekliyorum. Ve beklemeye devam ediyorum. Sonunda eğilip saçlarıma bir öpücük kondurana kadar. "Ne istediğime izin verildiğinden emin değilim."

Bu bir cevap. Sadece istediğim cevap değil. Yine de sorun değil.

İstiyor olabilirim ama beni taşımasına ihtiyacım yok. Kendimi taşımayı öğrendim.

Nihayetinde hepimizin yapması gereken budur.

Birkaç saat dinleniyoruz. Ben dinleniyorum, Cole da nöbet tutmak ve kara kara düşünmek için uyanık kalıyor. Kamplarına doğru geri dönmeye başladığımızda dışarısı zifiri karanlık, ay ve yıldızlar bir bulut tabakası tarafından engellenmiş durumda.

Cole iyi olduğunu söylüyor. Karanlık sadece bize yardım edebilir. Ama tamamen karanlık bir dünyada yürümek sinir bozucu, sadece Cole'un el fenerinin mavimsi yapay ışığı amansız kırıyor.

Başka bir zaman olsa, karanlıkta gizlenen şeylerden korkardım, ama şu anda tüm odağım varış noktamıza ulaştığımızda bizi neyin beklediğinde.

Breanna'yı geri getirmeliyiz. Ya da bu ölmeliyiz. Bir şekilde bu duruma geldik.

Cole da hayatını riske atıyor.

Sadece birkaç hafta önce, onun geçmişimden başka bir şey olmadığına inanıyordum. Şimdi bunu benim için yapıyor.

İşin komik yanı, kendi bedenini tehlikeye atsa bile beni kurtarma isteğinden ve yeteneğinden asla şüphe etmem. Bunu defalarca kanıtladı. Onu ilk gördüğümde, beni hiçbir şey kalmayana kadar kullanacak olan yol arkadaşlarına teslim etmek yerine kaçmamı söyledi.

Sadece birkaç saat önce, onun olup olmadığını sordu. Taşımak için. En başından beri onun oldum ama benim olup olamayacağını hiç bilemedim.

Kampın eteklerine ben beklemeden ulaşıyoruz. Cole beni sık yaprakların arkasına doğru çekerek endişeli düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Tepeden aşağı bakarken gözlerimi kısarak, "Uyumuyorlar," diyorum. "Ateşin yanında oturan iki kişi var."

Kamp ateşinin şimdiye kadar sönmüş olmasını ve nöbetçi olmayan iki kişinin çadırda uyumasını bekliyorduk. Ancak iki kişinin dışarıda takıldığını ve diğer iki kişinin de nöbet tutuyor olması gerektiğini açıkça görebiliyorum.

"Bunlar aynı adamlar değil," diye mırıldanıyor Cole. Sağ tarafa doğru başını sallar. "İkinci bir çadır var. Yeni biri geldi."

"Kahretsin." Tek kelimeyi nefesimle birlikte veriyorum. "Kaç tane?"

"Bilmiyorum. İkinci çadıra en az dört kişi sığabilir, artı ateşin yanındaki iki kişi. Daha fazla muhafız bile yerleştirmiş olabilirler."

"Ne yapmalıyız?"

Başını sallıyor. Bir dakika boyunca konuşmaz. "Başka seçeneğimiz yok. Bekleyemeyiz. Yarın o otele ulaşacaklar. Gidelim-" Sözünü aniden kesiyor, vücudu o kadar gergin ki titreşimleri on beş santim öteden hissedebiliyorum.

"Sorun nedir?"

Kamp ateşinin yaydığı ışık çemberinin içine bakıyor. Gözleri yarık şeklinde daralmış ve çenesi çalışıyor. Ateşin yanında uzanan adamlardan birine odaklanmış durumda.

"Cole, ne?"

"O benim kardeşim."

Kelimeleri anlamlandırmam bir dakika sürüyor. Ne geldiklerini. Kardeşinin Breanna'yı ve kim bilir daha kaç kadını kaçırın adamlarla birlikte olduğu gerçeği. "Emin misin?"

"Evet. Bu o. Mark." "Peki ne

yapmalıyız-?"

Sadece birkaç saniyelik bir duraklama olur. "Başka seçeneğimiz yok," diye homurdanıyor daha önce kullandığından daha sert bir tonda. "Bu bizim tek

şans. Bunu yapacağız."

Tartışmak ya da en azından daha fazla soru sormak üzereydim ki Cole ayağa kalktı. Benden uzaklaşıyor. Gecenin içinde kaybolmadan önce dönüp sertçe, "Onu öldürmemeye çalış." dedi.

Birkaç metre uzaklaştıktan sonra Cole'u göremiyorum ama ne yaptığını biliyorum. Planı uyguluyor. Bize en yakın nöbetçiyi bulacak, arkasından yaklaştı ve adamı bir uyarı yapmadan ya da ses çıkarmadan onu öldürecek. Bunu nasıl yapacağından emin değilim. Belki boynunu kırar. Ya da şah damarını keser. İlk muhafızın icabına baktıktan sonra kampın diğer tarafına geçecek ve diğerini öldürecek.

Süreceğini bildiğim birkaç dakika boyunca nefesimi bilinçsizce tutarak bekliyorum, ta ki havam tükenip kabaca içime çekene kadar. Cole'un kardeşi olarak gösterdiği adamı daha iyi görmeye çalışıyorum ama görüşüm detayları görece kadar iyi değil. Ateşin yanında karanlık bir silüetten ibaret.

Benim için her zaman buydu, ama Cole için bundan daha fazlası.

Kardeşi. Dünyadaki herkesten daha çok sevdiği kişi.

Bu düşüncenin üzerine, olmaması gereken bir şey olur. Bir silah sesi duyuldu. Cole olamaz, bu yüzden gardiyan olmalı. Belki de ölümler bir el ateş etmeyi başarmıştır.

Nasıl olursa olsun, diğerlerini uyarır. Ateşin başındaki iki adam ayağa fırlayıp silahlarını aldılar. Atışın geldiği yöne doğru ateş etmeye başladılar - Cole'a doğru - ben de harekete geçtim.

Cole'un iki tabancasını da aldım ve kampa doğru ateş etmeye başladım. Yüksek nişan alıyorum çünkü çok kötü bir nişancıyım. Cole'u ya da kardeşini, hatta Breanna'yı vurma ihtimalim kötü adamlardan birini vurma ihtimalim kadar yüksek.

Ben dikkat dağınıcıyım. Ateşlerini üzerime çekmeliyim ki Cole onlara arkadan saldırabilsin.

Karanlık ve mesafe arasında beni vuracak kadar iyi atış yapamayacaklarını ummak zorundayız.

Arkalarını dönüp bana ateş ediyorlar, silah sesleri karanlıkta gürültülü ve şok edici. Adamlar şimdi her iki çadırdan da kaçıyor. Çok gibi geliyor. Hem çok fazla. Muhtemelen benim korkum ve

ancak çadırlar bir tür palyaço arabası gibi görünüyor ve makul olarak sığabileceğinden çok daha fazla insanı barındırıyor.

Hepsi bana bağırıyor ve ateş ediyor.

Hangisinin Cole'un kardeşi olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için hedefimi yüksek tutuyorum.

İkisi uyarı vermeden düşüyor. Cole onları arkadan vurmuş olmalı. Bazıları ona doğru dönerken diğerleri bana nişan almaya devam ediyor.

Tam bir kaos. Ve aynı zamanda gerçeküstü. Bu ben olamam.

Sonunda silahlarımın mermisi bitiyor, ben de onları çantama atıyorum ve yere yakın durarak tepeden aşağı hızla iniyorum.

Cole öldürdüğü muhafızlardan silah almış olmalı çünkü elinde bir cephanelik var gibi görünüyor. Tüm adamlar şimdi onunla yüzleşiyor ve o da onlara tek başına karşı koyuyor.

"Breanna!" Silah seslerini duyabilecek kadar yaklaştığımda çığlık atıyorum. Onu henüz görmedim. Eğer burada değilse, o zaman tüm bunlar boşunaydı.

Birkaç saniye sonra çadırlardan birinin girişinde belirdi. Beni duymuş olmalı. Aceleyle etrafına bakınıyor, ben de adını tekrar söylüyorum.

Beni görüp görmediğini bilmiyorum -çalıların bir çeşit koruma sağladığı yerde hala çömelmiş durumdayım- ama sesimi takip ediyor, dikkati dağılmış adamların yanından geçerken alçakta kalıyor.

Birkaç saniye boyunca her şey ses, aksiyon ve şiddetle doludur. Adamlardan birkaçı Breanna'nın peşinden gelmeye çalıştı ama Cole pozisyon değiştirdi. Bir de baktım ki sırtı bana ve Breanna'ya dönük duruyor, vücudunu adamlarla aramıza koyuyor.

Gömleğinde kan var. Hem de çok fazla. Neredeyse kusacağım.

Breanna bana ulaştı ve iki saniyelik bir kucaklaşmanın ardından "Aklınızı kaçırmışsınız!" diye bağırdı.

Onu görmezden geliyorum. Her zaman tam tersi olması gerektiğine inandığı halde onun için hayatımı riske attığımı öğrendiğinde kızacağını biliyordum.

"Cole!" Adamlara doğru ilerlediğini gördüğümde çığlık atıyorum. Şimdi daha fazlası düştü. Görünüşe göre sadece üç kişi ayakta kaldı.

Biri onun kardeşi. Mark olduğunu biliyorum çünkü Cole ona ateş etmiyor. Adam şimdi de ateş etmiyor. Belli ki

kardeşini tanıdı.

Bir an için rotasını değiştirebileceğini düşündüm. Bize yardım etmeye başlayabilir.

Olması gereken ağabey ol.

Ama yapmıyor. Topuklarının üzerinde dönüyor, yerden bir paket almak için uzanıyor ve ağaçların arasına koşarak karanlığın içinde kayboluyor.

Kardeşinin izleyen Cole'un kafasının kaydığını görüyorum. " git," diye bağıyorum. "Biz iyi olacağız."

Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Hayatta olan iki adam daha var, diğerlerinden daha çünkü ateş ederken korunmak için bir ağaç kullanıyorlar. Cole kardeşinin peşinden giderse, o adamlar da benim ve Breanna'nın peşinden gelir.

Ama başka ne diyebilirim ki? Cole'un kardeşi her zaman onun önceliği olacak. Her zaman onu seçecektir.

"Kaçın!" Cole bağıyor, ağaçlara doğru ilerliyor ve aynı anda ayakta kalan adamlara ateş ediyor. "Durmayın!"

Daha önce yere düşen başka bir adam ölmemiş olmalı. Ayağa kalkar ve o da ateş etmeye başlar.

Ne yapacağıma karar veremedim Breanna kolumdan tutup beni sürüklüyor ve Cole'u ormanda takip etmemiz gereken patikanın başında onları oyalaması için bırakıyor.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Tüm vücudum ağrıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Cole, Mark'ın peşinden gitmedi. Kardeşini o seçmedi.

Hâlâ orada, Breanna ve ben kaçabilelim diye hayatta kalanları uzak tutuyor.

Bizi kurtarmak için kardeşinin gitmesine izin verdi. *Beni* kurtarmak için.

Breanna ve ben koştuk. Nereye gittiğimizi bilen ben olduğum için ben önden gidiyorum.

İçgüdülerimin yarısı Cole'u bulmam, ona yardım etmem, iyi olduğundan emin olmam için bağırsa da Breanna durmamıza izin vermiyor.

Ama bunu bizim için yapıyor ve bunun bir hiç uğruna olmasına izin veremeyiz.

Bir süre sonra şafak yaklaşırken gecenin karanlığı da dağılır.

Neredeyse yeni bir sabah ve dünya yaratılıyor.

BREANNA VE BEN SAATLERCE KOŞUYORUZ, ARA SIRA HIZLI BİR ŞEKİLDE Nefes alabilmek için yürüyoruz ama sonra tekrar hızlanıyoruz. Bizi takip eden kimseye dair bir işaret , ama gerçek bir Cole'un ölmüş ya da kardeşini takip etmeye gitmiş olma ihtimali, hayatta kalan her kimse bizi tekrar kovalamaya bırakacak. Bu olasılık bizi teşvik ediyor ve eski otoyolun kenarında eski bir karavan ve ardından yıldırım çarpmış gibi ikiye bölünmüş bir ağaç görene kadar durmuyor ya da dinlenmiyoruz. Ormanda sadece birkaç dakika ilerledikten sonra Cole ile ayrılırsak buluşmak üzere sözleştiğimiz korunaklı koya ulaştık.

İkimiz de yorgunluktan yere yığılıyoruz. Terden sıırılsıklam ve saçlarım örgülerimden çıkmış, yanaklarıma ve boynuma yapışmış. Vücudumun her santimi kirli ve ayakkabılarıma birkaç deri parçasıyla bir arada duruyor.

Breanna'yı geri aldım.

Ve Cole gitti.

Gözyaşlarına boğuldum.

"Kahretsin, Del." Breanna yaklaşıyor ve bir koluyla beni sarıyor. Onun üzerine yığılıyorum, çaresizce ağlıyorum, tamamen duramıyorum.

Kendimi toparlamam uzun zaman aldı. Breanna beni tutuyor, sırtımı ovuyor ve ben sonunda hırpalanmış bir sessizliğe gömülene kadar tek kelime etmiyor.

"O güçlü biri," diyor sonunda, boğazı benimki kadar acıyormuş gibi . "O şimdiye kadar tanıdığımız en güçlü adam. O iyi olacak."

Başımı sallıyorum. Umarım haklıdır ama ben Breanna kadar emin değilim. Kampta her şey dağılmış gibi hissediyorum. Evren dağılmıştı. "Vuruldu."

"Evet. Ama sadece kolu ya da omzu yaralanmış gibi görünüyor. Onu öldüreceğini sanmıyorum. İyileşecek. Yakında burada olur. Çok arkamızda kalmayacak."

" sanmıyorum."

"Gerçekten öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Hayır. Sanırım başardı. Ama kardeşinin peşinden gidecek. Daha sonra gelen adamlardan biri kardeşiydi ve ormana doğru kaçtı. Cole onu yakalamaya en çok bu kadar yaklaşmıştı. Bizi güvende tuttu ama şimdi kardeşinin peşinden gidecek."

Breanna hemen cevap vermez. "Belki."

"Yıllardır onu arıyor. Impact'ten beri. Daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Bize geri dönmeyecek." Yutkunuyorum, duygularım çalkalanıyor, yükseliyor, bana bağılıyor olsa da mantıklı düşünecek kadar zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. " değil. Hemen kardeşinin peşinden gidebilir ve bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakabilirdi. Ama yapmadı. Bizi korudu, bu onun avantajını kaybetmesine neden olsa da. Şimdi yapması gerekeni yapabilir."

Cole hâlâ kardeşinin peşindeyse, kendi hayatını kurmaya henüz hazır değil demektir. Yerleşmeyecek. Bağlanmayacak. Gitmeye devam edecek.

Beni seviyor olabilir ama ihtiyacım olan türde bir hayat ve ilişki istemiyor.

Sorun değil. O böyle biri. Ama bu ona asla istediğim gibi sahip olamayacağım anlamına geliyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor Breanna. "Göreceğiz bakalım. Birkaç saat içinde ortaya çıkmazsa, o zaman ne yapacağımıza karar veririz. İstersen peşinden bile gidebiliriz."

"Hayır." Bu kadarından kesinlikle eminim. "Bizi güvende tutmak için her şeyden vazgeçti. Aptalca bir şey yaparak bunu bir kenara atamayız. Eve gitmek zorundayız."

"Sanırım bu doğru." Saçlarımı nazikçe okşuyor. "Onun hakkında yanılmışım. Düşündüğüm gibi biri değilmiş. Sanırım çok geçmeden burada olacak."

Sonunda birkaç saat huzursuz bir uykuya dalıyoruz, güneş gökyüzünde yükselip daha parlak hale geldiğinde tekrar uyanıyoruz.

Cole hala burada değil, bu da onsuz yola çıkmamız gerektiği anlamına geliyor. O adamlardan ve güçlerinden ne kadar uzaklaşabilirsek o kadar güvende oluruz.

Vücudumdaki her kas ağrıyor. Ayaklarım, üzerlerine her ağırlık koyduğumda acıyor. Ve kalbim sanki mideme batmış ve orada mide bulandırıcı bir şekilde çalkalanıyormuş gibi hissediyorum.

Nehirde yıkandıktan sonra Breanna ayağa kalkıyor ve otoyol yönündeki ormanı araştırıyor. Ne aradığını biliyorum.

"Daha fazla bekleyemeyiz," diyorum.

"Biliyorum." Yüzünü ovuşturuyor. Normalden daha soluk teninde çilleri belirgin bir şekilde göze çarpıyor. "Gecikse bile nerede olacağımızı biliyor. Bizi aramak için Monument'e geri dönecektir."

"Evet."

Bana sert bir bakış attı.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bu sabah hayatta kalması konusunda o kadar endişeli değilim. Bence muhtemelen kurtulacak. Ama kardeşinin gidiyor. Sanırım geçen seferki gibi olacak."

"Geçen seferki gibi değil. İkimiz de onun değiştiğini gördük. Kardeşini aramak yerine seni seçti. Bence seni seçmeye devam edecek."

Küçük bir duygu dalgalanmasıyla savaşıırken yüzüm çalışıyor. Sonra başımı sallıyorum ve tekrar omuz silkiyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"İçme suyumuz azalıyor, o yüzden gitmeden önce biraz kaynatalım. Eğer o zamana kadar burada olmazsa, Monument'e geri döneriz ve bizi orada bulabilir."

Son derece makul bir plana benziyor ve henüz ayrılmadığım için kısa bir erteleme bile olsa rahatladım.

Şimdiye kadar kullandığımız Cole'un küçük tenceresi yok ama sığ bir kase şeklinde bir kaya bulduk ve küçük bir ateşte su ısıtmak için onu kullandık.

Nehir suyu içmek için iyi olabilir, ancak arıtılmamış su içtiği için korkunç derecede hastalanan ve hatta ölen çok fazla insan gördük,

ve bu riske değmez.

Biraz zaman alıyor çünkü kayanın çanağı o kadar küçük ki şişelerimize yetecek kadar su almak için dört kez doldurmamız gerekiyor. Sonunda işimiz bitiyor ve arkamızdaki ağaçlarda bir hışırtı duyduğumuzda ateşi söndürüyoruz.

Nefesim kesildi ve etrafımda döndüm.

Cole ağaçların arasından açıklığa doğru adım atarken ben de ona bakıyorum.

Gömleğinin beyaz olması gerekiyordu ama kir, ter ve kan yüzünden çamurlu bir kahverengiye bürünmüş. Başının iki yanında çamur izleri var ve hafifçe topallıyor.

Gümüş rengi gözleri benden Breanna'ya ve tekrar bana kaydı. "Benden vazgeçmiyordunuz, değil mi?"

Breanna küçük bir kıkırdama çıkarır. Hem şaşırmış hem de rahatlamış gibi.

Yumuşak bir hıçkırık atıyorum ve ona doğru sendeliyorum, beni kollarıyla sararken neredeyse üzerine yığılıyorum.

Bana sıkıca sarıldı. Bir an için o kadar sıkı ki nefes bile alamıyorum. Ama istemiyorum. Ona sarılıyorum, onu böyle hissetmeye ihtiyacım var. Büyük ve sıcak ve güçlü ve kirli ve kokulu ve yaralı.

İnanılmaz derecede insani.

Sadece yüzüne bakacak kadar bile onu bırakabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekiyor.

Yüz ifadesi dizginlenmiş duygularla gergin ama gülümsüyor.

Genişçe değil ama kesinlikle gülümsüyordu. "Vuruldu mu?"

Bütün kanın kaynağı olduğu belli olan pazılarından birine bakıyor. "Çok az sıyırmış."

"Korkunç görünüyor."

"Sadece kan. Hayati bir şeye isabet etmedi. Bir kemiğe bile."

"Gitmeden önce yarayı iyice saracağız. Ve

Enfeksiyon kapmamak için temiz tutacaksın." Ona en sert bakışımı .

Bu onu sevgiyle kıkırdatıyor. "Yeterince adil."

Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Peki ya kardeşin?" diye soruyorum. Hafif bir hareketle bir omzunu kaldırıyor. "Gitmesine izin verdim. Beni gördü. Yine de kaçtı." Hırıltılı bir nefes veriyor. "O yaptı onun seçim."

"Yani sen... sen... değilsin..." Gözlerim yanıyor. Boğazım ağrıyor. Burada neler olduğunu anlamakta bile güçlük çekiyorum. "Artık onun peşinden gitmiyor musun?"

"Eskisi gibi değil. İşler yolunda onunla bağlantı kurmaya çalışacağım. Daha sonra geri gelip kullandıkları oteli kontrol edeceğim ve belki onunla konuşabilirim. Ama bunu yapmak için her şeyden vazgeçmeyeceğim. O seçimini yaptı. Sen de -" Sözlerini yarıda keserek omzumun üzerinden Breanna'nın çantalarımızın yanında durduğu yere bakıyor.

Ben de arkama bakıyorum ve onun bize sırttığını görüyorum. "Ne? Birkaç dakikalığına ortalıkta görünmememi mi istiyorsun? Sanırım bir süreliğine başka bir yerde dolaşabilirim. Ama aşk kararnameleri için fazla zaman harcama. Uzun bir yolculuğumuz var."

Çaresizce kıkırdıyorum ve Cole nefes nefese bir kahkaha atıyor. Kız ağaçların arasında kaybolduğunda Cole yüzümü iki elinin arasına alıyor. "Del, beni dinle. En başından beri sana aşığım ama sana sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ya da istediğim gibi bir hayatım olabileceğini. Ben... Sen benim hakkımda haklıydın. Kendi suçum ve sorumluluğumla kendimi lanetledim ve bu yüzden bu lanetli hayatı yaşadım. Hep daha fazlasını isteyerek. Hep seni istedim. Ama artık bu şekilde yaşamak istemiyorum."

"Bu şekilde yaşamak zorunda değilsin. Mark'ı hâlâ sevebilir ve onun için elinden geleni yapabilirsin ama aynı zamanda kendi hayatını da yaşamalısın."

"Ben de bunu istiyorum." Devam ederken sesi daha da hırçınlaşıyor. Gözleri, orada göreceğimi hiç düşünmediğim bir şefkatle dolu. "Eğer bunu benimle yaparsan. Benimle bir hayat yaşarsan."

Başımı sallayıp gülümsüyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. "Ben de bunu istiyorum. Ben de seni seviyorum. Beni önceliğin yapamayacağın için kendime bunu ummamamı söyleyip durdum ama en başından beri benim de istediğim buydu."

Eğilip ağzımı usulca öpüyor. "Seni seviyorum, Del. Artık her zaman önceliğim sen olacaksın."

Monument'e dönmek birkaç gün sürüyor. Neyse ki dönüş yolunda otoyolu takip edebiliyoruz, yani kaybolma ya da yanlış yönde zaman kaybetme gibi bir sorununuz yok. Bir otoyolda olmadığımız için

Bu sefer daha rahat bir tempoda acele ediyoruz, güneş doğana kadar başlamıyoruz, bol bol mola veriyoruz ve öğleden sonra erken saatlerde nehirde yıkanmak ve Cole'un avlamayı başardığı her şeyi kamp ateşinde kızartmak için duruyoruz.

Breanna'ya yetişmek için çok zorladığımdan ve yolculuğun yıpratıcılığından dolayı hâlâ ağrım var. Cole geçici bir çözüm bulmasaydı ayak kabırlarım geri dönmeyi başaramazdı. Kurşun yarası hoş değil ama elimizden geldiğince temiz tutuyoruz ve şu ana kadar enfeksiyon belirtisi yok.

Bunların hiçbiri neşeli gerçekliği bozmuyor. Breanna yine benimle. Cole da benim.

Yürüyüş günlerini keyifli bir pus içinde geçiriyorum.

Breanna'ya o adamlarla geçirdiği zamanı sormaya çalıştığımda, bana herhangi bir ayrıntı vermekten kaçınıyor. Harika olmadığını ama hayatta kalabileceğini ve onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımızı riske atmamıza gerek olmadığını söylüyor.

Son kısmı görmezden geliyorum. Ne kadar minnettar olduğunu görebiliyorum ve elbette onu kurtarmak benim görevimdi. Başka kimsesi yok.

Breanna'nın kaçırıldığı, otoyolun kenarındaki o eski kasabadan geriye kalanlara nihayet ulaştığımızda gün ortasıydı. Oradan geçerken mesaj kutusunu kontrol ediyor. Bıraktığı mesaj alınmış ama yeni bir şey bırakılmamış, bu yüzden kasabadan geçip bizi eve götürecek dağ patikasına doğru ilerliyoruz.

Birkaç saat sonra, dağınık duvarı, bir kilise çan kulesi ve ana arazi işaretleri olarak yayılan bahçesiyle Monument'i görüyoruz.

Breanna ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Daha mı küçük görünüyor?" diye soruyor. "Öyle sayılır." Omuz silkiyorum. "Ama burası evimiz."

"Geri döndüğüme sevindim." Bana gülümsüyor, yüz ifadesi biraz buruk, sanki gittiğimiz birkaç hafta içinde onlarca yıl ve binlerce kilometre kat etmiş gibi.

Hızını artırıp Cole ve benim önüme geçmeden önce ona gülümsediğimde göğsüm ağrıyor.

"O güçlü biri," diye mırıldandı, belli ki yüzümde bir şey görmüştü. "Başından bir şeyler geçti ama dayanıklıdır. İyi olacak."

"Evet, biliyorum." İçimi çektim ve elini uzattım, elimi sıkıştırdım hissetmek istiyordum, elimi hiç bırakmamasını istiyordum. "Ama onun iyiden daha iyi olmasını istiyorum."

"Ona zaman ver. Uzun bir süre asla iyi olamayacağımı düşündüm ama şimdi..." Elimi sıkarak devam ediyor.

"Şimdi ne olacak?"

Utangaç bir ifadeyle boğazını temizliyor. Cevap vereceğini sanmıyorum ama sonunda şöyle diyor: "Şimdi tahmin ettiğimden çok daha mutluyum. Breanna da oraya ulaşabilir. Hepimiz kendi yolumuzu çizeriz."

Başımı sallıyorum ve hafifçe sallanarak ona gülümsüyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum çünkü o haklı. İnsanlar her zaman oldukları kişiye hapsolmazlar. Değişebilirler. Büyüyebilirler. Yeniden yaratılabilirler. Breanna beni her zaman hayatın en kötü çirkinliklerinden korudu ve bu yüzden acı çekti. Ama bunu sevgisinden, beni ne kadar çok sevdiğinden dolayı yaptı.

Ve sevgi asla bir boşluğa dökülmez. Belki bir gün Cole ve benim kendi güvenli sığınağımızı bulduğumuz gibi o da kendi güvenli sığınağını bulabilir.

"Yani..." Duruyorum, Cole'un yüzüne bakıyorum, hâlâ elini tutuyorum.

"Ne oldu bebeğim?"

"Yani sen... ben senin... kalacağın konusunda haklıyım."

Sevgi dolu bir eğlenceyle nefes veriyor. "Evet. Kalacağım."

"Tamam. Güzel."

"Aslında, benden asla kurtulamayacaksın."

"Senden kurtulmak istemiyorum." Şimdi ona gülümsüyorum.

"Evine taşınacağım, yatağında uyuyacağım, güvende ve mutlu olduğundan emin olacağım, sana bakacağım ve her gece seni anlamsızca becereceğim. Benden asla bu kadar kurtulamayacaksın." Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Konuşmasının yarısında kıkırdamaya başlıyorum, ta ki sevinçten göğsüne düşene kadar. Kollarını bana doluyor ve ben de göğsüne doğru mırıldanıyorum: "Seninle de ilgilenmeme izin verdiğin sürece."

Bir ay sonra, mutfakta birinin hareket ettiğini duyunca erkenden uyanıyorum. Dışarısı hala karanlık ve Cole hala yanında uyuyor.

Çırılçıplaktı ve beline kadar çekmişti, bu yüzden Breanna olduğunu anladım.

Bugün başka bir sefer yapacak ve muhtemelen erken başlamak istiyor. Kasabaya döner dönmez normal görevlerine döndü, duvarı koruyor, mesaj ve malzeme taşımacılığı yapıyordu. Bir süreliğine eve daha yakın bir yerde kalmak isteyebileceğini söyledim ama bu fikre omuz silkti.

Hâlâ mümkün olduğunca sık dışarı çıkmak istiyor ama artık hep yalnız gidiyor.

Yataktan kayarak çıkıyorum, yazın uyumak için giydiğim eski geceliğimi indiriyorum ve aceleyle mutfığa gidiyorum, gitmeden önce onu yakalamak istiyorum.

Su şişesini kuyu suyuyla dolduruyor, tamamen giyinmiş ve saçlarını sıkı bir Fransız örgüsüyle toplamış. Bana hızlıca gülümsedi. "Henüz kalkman için çok erken."

"Merhaba demek istedim. Bugün ne kadar kalacaksın?"

"Öğle yemeğinden önce dönmüş olurum. Mesajları kontrol ediyordum."

"Cole ve benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Başını sallayarak gülüyor. "Kesinlikle hayır. Ben iyiyim. İyi olduğumu biliyorsun. Ben her zaman iyiyim." "İyi olduğunu biliyorum."

"Bana duygusal davranma. Son zamanlarda bir tür aile içi mutluluk bataklığına düşmüş olman benim de bunu istediğim anlamına ."

"Bunu biliyorum. Ve orası bir bataklık değil. Bu kulağa iğrenç geliyor." Duraksıyorum, düşünce çizgisini takip ederken ayılıyorum. "Etrafta olmak için çok iğrenç ya da zor olmadık, değil mi?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Seni bu kadar mutlu gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam. Bunda iğrenç bir şey yok." Kısa bir süre kulübemizin ön kapısına doğru bakıyor. "Ama yıllardır asıl amacım seni güvende tutmak, sana göz kulak olmaktı."

"Öyle olduğunu biliyorum. Benim için çok şey yaptın."

Ona teşekkür etme girişimimi omuz silkerek geçiştirdi. "Ve şimdi Cole'a sahipsin, bu yüzden bana çok fazla ihtiyacın yok."

"Sana her zaman ihtiyacım olacak! Breanna-"

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylemiyorum. Bu iyi bir şey. Zamanım vardı. Ama bu... bu beni biraz yarım bırakıyor. Sanki amacımın bir kısmını kaybetmişim gibi."

Her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde konuşuyor -hiçbir zaman derin ve duygusal konuşmalar yapmamıştır- ama sözleri yine de kalbimi delip geçiyor.

Küçük bir hıçkırık sesi çıkarıyorum ve ona sarılmak için yanına gidiyorum. "Sana her zaman ihtiyacım olacak, Breanna. Sakın aksini düşünmeye cüret etme."

O da bana sarılıyor ve beklediğimden daha uzun süre kucaklaşıyoruz. "Biliyorum. Ama artık farklı. Öyle olmak zorunda."

"Biliyorum. Ama siz her zaman benim ailem olacaksınız. En önemli şey. Sadece artık bir yerine iki ailem var."

"Kesinlikle doğru." Eski gülümsemesini takınarak geri çekiliyor. "Şimdi ben gidiyorum, sen de yatağına dön. Uyumak için en az bir saatin var."

"dikkatli olun."

Ön kapıyı açarken omzunun üzerinden bana gamzesini gösteriyor. "Ben her zaman öyleyim."

Yatak odasına döndüğümde Cole uyanıktı. Hâlâ yatağın kendi tarafında yatıyor, yorganı aşağı doğru itmiş, ama gözleri açık, karanlık odada beni dikkatle izliyor. Genellikle benimle aynı saatte kalkar. Onun çevreyi koruma ya da inşaat ekibiyle çalışma vardiyaları benim balık tutma ya da bahçe işleriyle uğraşma vardiyalarımınla aynı saatte başlıyor.

Burada iyi bir yaşam rutinine girdik. Sonunda çetenin kalesini kontrol etmek ve belki de kardeşini bulmak için güneye doğru bir yolculuk yapmayı planlıyor, ancak henüz bunu yapmaya hazır değil.

O gittiğinde ben de onunla gelmeyi planlıyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Gitmeden önce Breanna'yı göreceğim." Yorganın altına, onun yanına girdim.

"O iyi mi?"

"Sanırım öyle. O kendisi. Bence bu onun için zor olabilir. Artık birlikte olmamız."

Kaşlarını çatıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Hâlâ benden hoşlanmıyor mu? Biraz ısınmaya başladığını sanıyordum."

"Senden hoşlanıyor. Seni tamamen destekliyor. Sadece şimdi farklı. Onunla benim aramda. Çünkü sen varsın."

"Evet. Sanırım bu mantıklı." Saçlarıma birkaç öpücük konduruyor. "Bir şey yapabilir miyim?"

"Hayır. Hepimizin alışması biraz zaman alacak ama sırf onun duygularını korumak için farklı bir şey yaptığımızı düşünürse çok kızar." Kendimi yukarı iterek onun üzerine çıktım ve ona gülümsedim.

"Ayrıca, geri çekilmeni de pek istemiyorum."

O da gülümsüyor, sıcak, yumuşak ve tanıdık. "Dünyanın dönmesini durdurma şansın, seni yakalamışken senden sağlamaktan daha yüksek." Beni kendine çekiyor, böylece kalçalarına yaslanıyorum.

"Sen de yanımdasın. Bunu sakın unutma."

"Bunun mümkünatı yok." Beni öpebilmek için başımı aşağı çekiyor ve ben de hevesle karşılık veriyorum, dudaklarımı onunkilere açıyorum ve dilini ağzıma almaya çalışıyorum. Vücutlarımız birlikte sallanana kadar uzun bir süre öpüşüyoruz ve sikiğin sert şeklini orta yerimde hissedebiliyorum.

Dün gece uyumadan önce seviştik. İkimiz de yorgunduk, bu yüzden örtülerin altında acil bir misyonerlikti - sessiz, şefkatli ve derinden tatmin edici.

Ama şu anda evde yalnızız ve ikimiz de yorgun değiliz. Bir süre sonra Cole elbisemi başımdan çekip çıkarıyor ve iri, nasırlı elleriyle çıplak bedenimi okşamaya başlıyor.

Çoktan tahrik olduğumu fark edince memnun oldu. Ben onun üstündeyken amımı okşuyor.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi bebeğim?" Sert sesi başka bir okşamadır.

Kendimi alışılmadık derecede çaresiz hissediyorum, bacaklarım hala onunkilerin üzerinde ama vücudumun üst kısmı göğsüne dayanmış durumda. Amıma erişebilmesi için popomu hafifçe kaldırdı.

Omzuna doğru bir iniltiyi bastırıyorum.

İki parmağını içime kadar sokuyor. O kadar ıslağım ki kaygan bir emme sesi çıkarıyorlar. "Bu bir evet miydi?"

Kıçımı eline doğru sallayarak tekrar mırıldanıyorum.

Hiçbir uyarıda parmaklarını çeker. "Bu bir evet miydi?"

"Evet!" Öpücüklerimi boynuna ve omzuna bastırıyorum. "Çok hoşuma gidiyor. Lütfen durma."

Tekrar içime giriyor, bu sefer eliyle beni sertçe sikene kadar pompalama hareketiyle ilerliyor. Orgazm yükselirken başının altındaki yastığa tutunuyorum, buna ne kadar ihtiyacım olduğuna, beni ne kadar iyi hissettirdiğine, beni sadece onun böyle hissettirebileceğine dair bir sürü saçma yakarıшта bulunuyorum.

Onun gülümsediğini hissedebiliyorum -her ne kadar ifadesini kontrol etmek için başımı kaldıramasam da- hisler sıkılaştıkça, güçlendikçe, arttıkça. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Nasıl da iyi karşılıyorsun. Çok sert boşalacaksın. İşte benim kızım."

Artık kelimeler üretmiyorum, ama gittikçe daha yüksek sesle çıkan utanmaz sesler çıkarıyorum. Üzerimde çalıştığı için tüm vücudum titriyor.

"Aynen öyle. Aferin kızıma. Bırakabilirsin. Bana her şeyini verebilirsin."

Sesinin seksi tınısı beni sonunda sınırın ötesine itiyor. Orgazm vücudumu sararken omzunu sertçe ısıyorum, amım parmaklarının etrafında ıslak bir şekilde spazm geçirirken tenine karşı hıçkırıyorum.

Kasılmalar nihayet yavaşlayıp yumuşadığında "Siktir," diye nefes alıyor. "Kahretsin bebeğim, çok iyiydin. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi."

Gözlerimden yaşlar akıyor. Tüm tenine salyalarımı akıttım. Burnum akıyor, amım hala lezzetli bir şekilde çırpınıyor ve tenim göğsüme kadar kızarıyor.

Hayatımda hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. Aptalca bir kıkırdamayla başımı kaldırmayı başardım. "Seni çok seviyorum."

Beni sırtüstü çeviriyor ve tekrar öpüyor, çıkıyor. Öpüşürken hâlâ gülümsüyormuş gibi hissediyorum. Sonunda çekildiğinde, "Ben de seni seviyorum" diye mırıldanıyor.

Normalde seks sırasında sessiz kalmaya çalışırız çünkü Breanna kulübeyi paylaşıyor ve özel zamanlarımıza kulak misafiri olması kaba ve uygunsuz geliyor. Ama şu anda burada olmadığı için o kadar da çekingen değilim ve bu Cole'u teşvik ediyor gibi görünüyor. Ön sevişme için daha fazla zaman harcıyor, beni inletmeye ve zevkten ağlatmaya çalışıyor. Sonra beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde kığım havada çeviriyor ve arkamdan alıyor.

Aslında bu şekilde çok sık seks yapmamıştık ve bu sefer gerçekten işe yarıyor. Bir elinde saçımdan bir tutam, diğerinde kığımın bir avuç var. Ne kadar ateşli olduğumu, ne kadar ıslak ve sıkı olduğumu, ona ne kadar iyi hissettirdiğimi söylüyor. Beni sertçe sikiyor ve

Hızlı, gerçekten de ben hıçkırır hıçkırır, zevkten kasıla kasıla boşalana kadar devam ediyor ve ne kadar iyi olduğumu, ne kadar iyi karşıladığımı, ne kadar mükemmel bıraktığımı mırıldanıp duruyor.

Tekrar boşaldıktan sonra neredeyse bittiğini düşünüyorum ama bitmemiş. Tekrar başlıyor, şimdi daha da sert itebilmek için iki eliyle kıcımlı tutuyor.

Daha da yüksek sesle boşalıyorum ve sonra belki bir kez daha. Bilemiyorum. Yoğun hislerin hepsi birbirine karışıyor. Bu kadar kontrolden çıkmış olmam neredeyse utanç verici. Çılgınlıklarımı yastığa bastırmak zorunda kalıyorum.

Sonra nihayet bırakıyor, sikini içimden çıkarıyor. Gevşek bir yığın halinde yanıma düştüm.

Beni çeviriyor, toparlıyor ve arasına yerleşiyor, siki vücutlarımızın arasında katlanıyor.

Beni derinden öpüyor, bana karşı sallanıyor. Kendimi yeterince toparladığımda bacaklarımı ona doluyorum.

Birlikte sallanıyoruz, Cole'un homurtuları yükseldikçe aciliyet artıyor - er ve daha yüksek sesle.

"Seni seviyorum Cole," diye mırıldanıyorum, boğazım ağrıyor. "Seni seviyorum. Sen de geliyorsun. Sen de bırak."

Vücudu bir yumruk gibi sıkılaşıyor. Kalçalarını benimkilere doğru pompalıyor, siki hâlâ aramızda sıkışmış durumda.

Sonra nihayet yüksek sesle bir haykırıyla bırakıyor ve yüzünü boynumun çukuruna gömüyor.

Vücudu yumuşarken ona sarılıyorum. Her yerim lezzetli bir şekilde zonkluyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve bana son bir öpücük vermek için başını kaldırıyor. "Birine bu kadar yakın olabileceğimi ya da bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum, bu yüzden teşekkür."

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor. Birkaç saniye bakışlarımı tutuyor. "Belki de birbirimizi sonsuza dek sevmeye devam edebiliriz?"

Kelimelerin ne anlama geldiğini biliyorum. Benden tam olarak ne istediğini. Kalbim gülünç sevinç çırpıntılarına boğuldu. Ona doğru ışınlanıyorum. "Sonsuza dek bana mükemmel geliyor."

INTERLUDE

DÖRT AY SONRA

BÜYÜMÜŞ YAPRAKLARIN ARKASINA ÇÖMELMİŞ, YARI SABIRLA BEKLIYORUM.
Cole eski bir dürbünle uzaklara bakarken.

Dürbün bize, eski bir eczanenin kalıntıları arasında mucizevi bir şekilde , eczane büyüklüğünde bir şişe reçete öncesi ibuprofen'e mal oldu. Bunun karşılığında Aidan bize dürbünü verdi ve bizi birleşik çetelerin ve kurt sürülerinin kale olarak kullandıkları eski oteli görebileceğimiz en iyi noktaya götürdü.

İlaçların gitmesine izin vermek zordu ama dürbünler bizim için pek çok açıdan aynı derecede değerli olacak. Daha da önemlisi, kardeşi Cole için sürekli bir keder ve endişe kaynağı. Bu konuda benden başka kimseyle konuşmuyor ama onu tekrar bulma, kurtarma umudundan vazgeçmiş değil.

Aidanın teklifini ilk başta reddettiğinde, onu ikna ettim. Denemesi gerekiyor. Ve bir adım daha yaklaşmak için küçük bir fedakarlığa değer.

Cole, dürbünü sözsüz bir şekilde bana verene kadar birkaç dakika boyunca konumu tarıyor.

Kalçalarımın üzerinde yükselmeden göremiyorum. Bu pozisyon biraz dengesiz ve Cole bir eliyle beni sabitliyor.

Göt.

Bu onun açısından otomatik bir jest - cinsel olmaktan çok pratik
-Ama yine de bana küçük bir heyecan veriyor.

Onun ilk içgüdüğü her zaman, her zaman bana yardım etmek ve beni korumaktır. Onsuz hayat çok daha zor olurdu.

Dikkatimi kaydırarak dürbünden bakıyorum, odağı ayarlamak ve yönü doğru belirlemek için bir dakika ayırıyorum. Sonunda, yapay büyütme sayesinde şaşırtıcı derecede yakın olan otelin iyi bir görüntüsünü elde ediyorum.

Zamanında otel lüks bir dağ tatil köyü olmalıydı. Büyük, pitoresk, orman evi tarzında bir ana bina ve çevresinde çeşitli bakımsızlık durumlarında çok sayıda kulübe var. Bir dağın tepesinde yer alıyor ve etrafına etkileyici bir duvar örmüşler, sadece sıkı korunan bir kapıdan girilebiliyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum.

"Evet. Yakın zamanda oraya gireceğimizden emin değilim."

Dürbünü indirip vücudumu daha rahat bir çömelme pozisyonuna getirerek, "Burası bir koru gibi," diyorum. "Ama etrafta dolaşan ve yağmalayan binlerce kötü adam yerine, kendilerini oraya kapatmışlar."

"Temelde bu. Kök salmış bir sürücü."

"Kardeşiniz için burada olduğumuzu biliyorum ama kötü adamların bu kadar yerleşmesine izin vermek herkes için tehlikeli görünüyor."

"Öyle. Çevredeki insanlar bunun olmasına asla izin vermemeliydi." Tekrar dürbüne uzanır ve uzun bir tarama daha yapar.

"Muhtemelen durduramazlar. Herkes insan gücüne sahip olmayan küçük, izole topluluklarda yaşıyor."

"Evet, biliyorum." Yüzü geriliyor, açıkça endişeli, ama sonra tekrar gevşiyor ve ayağa kalkıyor. Bana bir el uzatarak mırıldandı, "Hadi. Çıkalım buradan. Bu kadar yakın olmandan hoşlanmıyorum."

"Oldukça uzaktayız." Elini tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

"Benim için çok yakın."

Tepenin dibindeki toprak patıkaya ulaşana kadar ağaçların ve sık çalılıkların arasından . Aidan bizi orada bekliyor.

"İyice bakabildin mi?" diye soruyor, bir ağaca yaslandığı yerden doğrulurken.

Cole başını sallıyor. Aidan'a gülümsüyorum. "Evet. Bizi buraya getirdiğin için teşekkürler."

Bu kibar yorum Cole'un alçak sesle homurdanmasına neden olur. Aidan'ı yeterince seviyordu ama karşılığında bu kadar çok şey istemesi onu rahatsız etmişti.

Ancak Aidan hiçbir şeyi kalbinin iyiliği için yapmadığını her zaman açıkça belirtmiştir. Parasını kim verirse ona yardım etmekten mutluluk duyar.

Bu açık kişisel çıkara rağmen, zeki, yakışıklı, her zaman öngörülemeyen adamı sevmekten kendimi alamıyorum.

Aidan Cole'un tepkisinden hafifçe eğlenmiş görünüyor. Başıyla patikadan aşağıya doğru bir işaret yapıyor ve bizi sonunda Monument'e geri götürecek olan eski otoyola ulaşana kadar onu birkaç mil takip ediyoruz.

Aidan inceliklerle oyalanacak türden bir adam değil ve Cole da eve gitmeye hazır. Bu yüzden vedalaşarak yollarımızı çabucak ayırıyoruz. Aidan başka bir şeye ihtiyacımız olursa kendisine haber vermemizi söyledi. Bu bölgedeki herkes onu tanıyor, bu yüzden izini bulmak hiç zor olmuyor.

Biz uzaklaşırken arkamızdan seslendi, "Bu arada." Durduk ve arkamızı döndük.

"Kardeşine geri çekilmesini söyle."

Açıkça bana yöneltilen bu yorum karşısında gözlerimi kırptıştırıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Benim bölgeme girmeye başladı. Durması gerekiyor." Sesi soğukkanlı, sakın ve belli belirsiz sinirli.

Şimdi neden bahsettiğini anlıyorum. Onu kurtardığımızdan beri Breanna kasabada kalmaktan giderek daha az memnun olmaya başladı. Her zaman dışarıda olmak istiyor ve Monument'ten daha fazlası için iş ve randevu almaya başladı. Bazen eve gelene kadar haftalar geçiyor.

Onu harekete geçiren ihtiyaçları kısmen anlıyorum ve ne yapması gerekiyorsa onu yapmakta özgür olmasını istiyorum. Ama onu özlüyorum.

"O kendi kararlarını kendi verir," diyorum. Aidan'ı sevip sevmemem önemli değil. Ben her zaman Breanna'nın yanında olacağım. "Ve ikiniz için de bir sürü iş var."

Tek söylediği "Geri çekilmesi gerekiyor".

"Ona böyle dediğinizi söyleyebilirim ama tercihlerinizin onun için önemli olduğunu sanmıyorum." Konuşmayı bitirmek için el sallıyorum. "Kendine iyi bak."

"Sen de." Aidan döner ve ters yöne doğru yürümeye başlar.

Cole sinirli bir yüz ifadesi takınır.

"O kadar da kötü değil."

Cole, "Breanna'nın yaptıkları üzerinde söz sahibi olduğunu düşündüğünü hayal edin," diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum. "Breanna'nın ne yapacağı konusunda kimsenin söz hakkı yok. Bu konuşmadan hiç bahsetmemek beni baştan çıkarıyor. Aidan'ın geri adım atmasını istediğini bilirse muhtemelen ona karşı daha da sertleşecektir. Onu kaçıran pisliklerle ticaret yaptığı için zaten ona kızgın."

"Ona kızmakta sonuna kadar haklı."

"Biliyorum." şu an için çok karmaşık bir düşünce, bu yüzden omuz silkiyorum ve Cole'un eline uzanıyorum. "Artık eve gidebiliriz, değil mi?"

Uzun bir süre boyunca bir daha asla bir evim olmayacağını düşündüm ama artık var ve neredeyse bir haftadır yokuz.

Hâlâ endişelenecek şeyler var. şu kötülerin kalesi. Breanna. Cole'un kardeşiyle yeniden bağlantı kurup kuramayacağı. Ama mutlu olacak çok şey de var. Dört gözle beklenecek çok şey var.

Cole ile bir ömür.

"Evet, bebeğim." Gözleriyle bana gülümserken ve ağzını hafifçe yukarı kaldırırken yüzü . "Hadi eve gidelim."

CLAIRE KENT HAKKINDA

Claire on iki yaşından beri aşk romanları yazıyor. Birkaç yıl üniversite düzeyinde İngilizce öğretmenliğı yaptıktan sonra, iki farklı takma adla tam zamanlı olarak yazmaya başladı. Virginia'da yaşamaktadır.

İlk kitapları sıcak ve gerçek duygularla dolu seksi çağdaş romanlardı, ancak Hold serisi ile bilim kurgu romantizmine geçiş yaptı. Şu anki kitapları, küresel bir felaketin ardından yakın gelecekte geçen buharlı kıyamet sonrası romanıdır. Yeni kaotik bir dünyada hayatta kalmaya çalışan ve güçlü, huysuz, suskun erkeklere aşık olan akıllı, dirençli kadınlar yer alıyor.

Claire ayrıca Noelle Adams (noelle-adams.com) adıyla daha yumuşak çağdaş romanlar yazmaktadır ve ona ulaşmanın en iyi yolu Noelle Adams adresine ([noelle.s.adams@gmail](mailto:noelle.s.adams@gmail.com)) e-posta göndermektir. Ayrıca Noelle'Facebook'i ta takip edebilir veya Claire Kent kitaplarıyla ilgili güncel bilgileri almak için [okuyucu grubuna](#) katılabilirsiniz. Daha fazla bilgi almak isterseniz, lütfen [web sitesine](#) göz atın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.